FORȚELE RĂULUI ABSOLUT vo
Revelați

Unu

Când uşa celulei s-a deschis cu un clinchet, primul gând care a fulgerat prin creierul meu dopat a fost că Liz se răzgândise şi se întorsese. Dar stafiile nu deschid uşi. Au fost situaţii în care mi-au cerut mie să deschid una, ca să-i pot readuce din morţi şi să le pun întrebări zombilor supradotaţilor ucişi de către un om de ştiinţă nebun, dar ele n-au niciodată nevoie să li se deschidă vreuna.

M-am ridicat în pat şi mi-am frecat ochii împăienjeniţi, clipind des ca să alung ceaţa persistentă a sedativului. Pentru o clipă, uşa rămase doar puţin crăpată, m-am dat uşurel jos din pat şi-am traversat în vârful picioarelor covorul gros din imitaţia de cameră de hotel în care mă aflam, rugându-mă ca persoana aflată de cealaltă parte a uşii să fi fost chemată într-alt loc şi eu să pot evada mai înainte ca oamenii ăştia să-şi înceapă experimentele, care or fi fost ele, pentru care mă aduseră pe mine aici…

— Bună, Chloe.

Dr. Davidoff afişa cel mai convingător zâmbet al său de bătrânel de treabă când deschise uşa larg. Nu era bătrân – poate cincizeci de ani –, dar într-un film l-aş fi distribuit în rolul omului de ştiinţă ramolit şi cu minţile duse. Un rol pe care sunt sigură că l-ar fi repetat până când l-ar fi jucat la perfecţie.

Femeia din spatele lui avea un păr blond şic şi un costum newyorkez. Pe ea aş fi distribuit-o în rolul mamei celei mai nesuferite fete din clasă. Ceea ce ar fi însemnat să trişez, pentru că exact asta era. Mama Victoriei – Tori – Enright, singura colegă de suferinţă pe care n-o incluseserăm în planurile noastre când evadaserăm din Sanatoriul Lyle, şi din motive bine întemeiate, ţinând cont că ea fusese tocmai una dintre cauzele pentru care eu a trebuit să evadez.

Mama lui Tori avea pe braţ o sacoşă Macy's[1], de parcă tocmai ieşise la cumpărături şi dăduse o fugă pe aici ca să conducă vreo câteva experimente oribile înainte să se ducă să ia prânzul în oraş.

— Ştiu că ai o mulţime de întrebări, Chloe, zise dr. Davidoff,

1 Lanţ de magazine american, al cărui punct comercial de referinţă este cel din Herald Square, New York City, care cu spaţiul său de vânzare de 90000 m² a fost desemnat „cel mai mare magazin din lume"

când m-am aşezat pe marginea patului. Suntem aici ca să-ţi răspundem la ele. Avem nevoie doar de puţin ajutor din partea ta, mai întâi.

— Simon şi Derek, spuse doamna Enright. Unde sunt?

M-am uitat de la ea la dr. Davidoff, care zâmbea şi dădea din cap încurajator, de parcă într-adevăr s-ar fi aşteptat să-mi torn prietenii.

N-am fost niciodată un copil-problemă. N-am fugit niciodată de acasă. N-am bătut niciodată din picior, ţipând că viaţa e nedreaptă şi că mai bine nu m-aş fi născut. Ori de câte ori tata mi-a spus că trebuia să ne mutăm din nou şi urma să mă transfer la altă şcoală mi-am înăbuşit tendinţa de a miorlăi „dar tocmai îmi făcusem noi prieteni”, am dat din cap şi i-am răspuns că înţelegeam.

Împacă-te cu soarta. Vezi partea bună a lucrurilor. Poartă-te matur.

Acum, gândindu-mă că de când mă ştiam făcusem ce mi se spusese, îmi dau seama că le făcusem jocul. Când adulţii mă mângâiau pe cap şi-mi spuneau că eram aşa o fetiţă matură, ceea ce voiau de fapt să spună că se bucurau că nu eram deja destul de matură cât să pun întrebări, cât să mă opun.

Uitându-mă la dr. Davidoff şi la doamna Enright şi gândindu-mă la ceea ce-mi făcuseră – mă minţiseră, mă închiseseră – chiar voiam să bat din picior. Voiam să ţip. Însă n-aveam de gând să le dau satisfacţie.

Am făcut ochii mari, întâlnind privirea doamnei Enright.

— Vreţi să spuneţi că nu i-aţi găsit încă?

Cred că mi-ar fi dat o palmă, dacă dr. Davidoff n-ar fi ridicat mâna, împăciuitor.

— Nu, Chloe, nu i-am găsit pe băieţi, zise el. Suntem foarte îngrijoraţi pentru siguranţa lui Simon.

— Pentru că vă gândiţi că Derek i-ar putea face rău?

— Nu intenţionat, fireşte. Ştiu că Simon îi este foarte drag lui Derek.

Drag? Ce cuvânt ciudat. Derek şi Simon erau fraţi vitregi, dar mai strâns legaţi decât oricare alţi fraţi de sânge pe care-i cunoşteam eu. E drept, Derek era vârcolac. Dar tocmai acea parte de lup din el l-ar fi oprit să-i facă vreodată rău lui Simon. L-ar fi ocrotit cu orice preţ – deja o văzusem cu ochii mei.

Scepticismul trebuie să mi se fi citit pe faţă, căci dr. Davidoff

clătină din cap, ca şi când ar fi fost dezamăgit de mine.

— În regulă, Chloe. Dacă nu poţi simţi nicio nelinişte pentru siguranţa lui Simon, atunci poate o faci pentru sănătatea lui.

— Ce-ce-i c-cu…

Bâlbâiala mă apuca pe nepusă masă când eram nervoasă şi nu-i puteam lăsa să ştie că-mi atinseseră o coardă sensibilă. Prin urmare, am încercat din nou, mai rar, de data asta.

— Ce-i cu sănătatea lui?

— Afecţiunea lui.

Se părea că nu eram singura care văzuse prea multe filme. Acum aveau să-mi spună că Simon era atins de vreo boală rară şi, dacă nu-şi lua medicamentul în următoarele douăsprezece ore, avea să sufere o combustie spontană.

— Ce afecţiune?

— Are diabet, spuse dr. Davidoff. Nivelul de zahăr din sângele lui trebuie să fie monitorizat şi reglat.

— Cu unul din dispozitivele alea de testare a sânge lui? am întrebat, lungind cuvintele şi încercând să-mi-amintesc.

Simon întotdeauna dispărea la baie înainte de mese Crezusem că doar îi plăcea să se spele. Mă ciocnisem dată de el, pe când tocmai ieşea şi îşi băga în buzunar o cutiuţă mică, neagră.

— Exact, zise dr. Davidoff. Cu îngrijirea potrivită diabetul se poate ţine cu uşurinţă sub control. Tu nu ţi-ai dat seama de asta, pentru că n-ai avut cum. Simon duce o viaţă normală.

— Cu o singură excepţie, spuse mama lui Tori.

Căută în sacoşa Macy’s şi scoase un rucsac. Arăţi ca al lui Simon, dar n-aveam de gând să mă las dusă doar cu atât – probabil cumpăraseră unul asemănător. Desigur, a scos din el un hanorac pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Simon, dar el lăsase în urmă un dulap întreg de haine la Sanatoriul Lyle. Era destul de uşor să ia dintre lucrurile de acolo.

Apoi a scos un blocnotes şi un suport de buzunar pentru creioane colorate. Camera lui Simon era plină de schiţele lui din cărţile de benzi desenate. Din nou, era destul de uşor să…

Doamna Enright răsfoi blocnotesul, ridicând câte un desen şi arătându-mi-l. Desenele la care lucra încă Simon. Nu le-ar fi lăsat niciodată în urmă.

În sfârşit, puse pe masă o lanternă. Lanterna de la Sanatoriul Lyle – cea pe care îl văzusem cum o bagă în rucsac.

— I-a scăpat lui Simon când a sărit peste gard, explică ea. Avea rucsacul ăsta pe un umăr. L-a căzut. Oamenii noştri erau chiar în spatele lui, aşa că a fost nevoit să-l lase. Există ceva în el de care Simon are nevoie mai mult decât de haine şi creioane colorate.

Deschise o pungă de nailon bleumarin. Înăuntru erau două fiole autoinjectabile, una plină cu un lichid alburiu, cealaltă cu un lichid limpede.

— Insulină, pentru a suplini ceea ce corpul lui Simon nu poate produce. Îşi face singur injecţii cu din astea de trei ori pe zi.

— Ce se întâmplă dacă nu le face?

Dr. Davidoff preluă conducerea dialogului.

— N-o să te speriem acum să-ţi spunem că, dacă Simon sare peste o singură injecţie, o să moară. Deja a sărit peste cea de dimineaţă şi sunt sigur că se simte doar puţin indispus. Dar, până mâine, o să înceapă să vomite. În vreo trei zile, o să intre într-o comă diabetică. Luă punga din mâna mamei lui Tori şi o aşeză în faţa mea. Trebuie să-i dăm asta lui Simon. Iar pentru asta, trebuie să ne spui unde este.

Am consimţit să încerc.

Doi

Într-o dramă bine construită, protagonista nu apucă niciodată pe calea dreaptă către premiu. Trebuie să temporizeze, să se lovească de un obstacol, să facă un ocol ca să-l evite, să o ia pe calea cea mai lungă, un alt obstacol, un alt ocol… Abia când şi-a dobândit tăria de caracter pentru a merita premiul reuşeşte, în sfârşit.

Povestea mea deja se potrivea tiparului tradiţional. Era adecvată, cred, pentru a deveni subiectul filmului unui învăţăcel. Sau, mai exact, al unei foste eleve la cinematografie. Chloe Saunders, cincisprezece ani, aspirantă Steven Spielberg, ale cărei visuri de a scrie şi a regiza blockbusteruri la Hollywood s-au năruit în ziua când i-a venit primul său ciclu şi când a început să trăiască acel gen de viaţă pe care, odinioară, îşi închipuia că o să-l pună pe ecran.

Atunci începusem să văd stafii. După ce trântisem o criză de panică la şcoală, fusesem luată pe sus de oamenii în halate albe şi transportată la un sanatoriu privat pentru adolescenţi cu tulburări mintale. Problema este că eu chiar am văzut stafiile alea. Şi nu eram singurul copil de la Sanatoriul Lyle cu puteri supranaturale.

Simon putea face vrăji. Rae putea arde oamenii cu mâinile goale. Derek avea simţuri şi puteri supraomeneşti şi se părea că, în curând, avea să fie în stare să se Preschimbe într-un lup. Tori… ei bine, Tori nu ştiam ce era – poate numai un copil nevrotic, internat la sanatoriul Lyle pentru că mama ei făcea parte din comitetul director al instituţiei.

Simon, Derek, Rae şi cu mine înţeleseserăm că nu era o simplă coincidenţă faptul că ne aflam în acelaşi sanatoriu şi evadaserăm. Rae şi cu mine ne despărţiserăm de băieţi şi, după ce fugiserăm la mătuşa Lauren – persoana în care aveam cea mai mare încredere – sfârşisem aici, într-un fel de laborator condus de aceiaşi oameni care deţineau şi Sanatoriul Lyle.

Şi acum se aşteptau de la mine să îi ajut să-i aducă şi pe Simon şi Derek?

Ei bine, era timpul să introduc vreo câteva obstacole din partea mea. Astfel, în spiritul naraţiunii adecvate i-am spus lui dr. Davidoff unde să-i găsească pe Simon şi Derek.

Primul pas: stabilirea obiectivului.

— Rae şi cu mine trebuia să ne ascundem, în vreme băieţii rămâneau în urma noastră ca să vă deruteze cu magia lui Simon, i-am spus eu doctorului. Rae a luat-o înainte, aşa că n-a auzit, dar în ultima secundă Simon m-a tras înapoi şi mi-a zis că, dacă vom fi despărţiţi, o să ne întâlnim la punctul de rendez-vous.

Pasul al doilea: introducerea obstacolului.

— Unde e punctul de rendez-vous? Tocmai asta-i problema. Eu nu ştiu unde este. Am vorbit despre necesitatea de a avea unul, dar toate au luat-o atât de razna în ziua aceea. Abia ne hotărâserăm să evadăm, când în Derek a declarat că trebuia să acţionăm chiar în noaptea aceea. Băieţii probabil c-au stabilit un punct de rendez-vous, dar au uitat să-mi spună şi mie unde anume.

Pasul al treilea: trasarea ocolului.

— Dar am câteva idei – locuri despre care am discutat. Unul

dintre ele trebuie să fie punctul de rendez-vous. V-aş putea ajuta să-l găsiţi. Ei or să se uite după mine, aşa că s-ar putea să se ascundă până ce mă vor vedea.

Decât să fug din locul ăsta, mai degrabă îi lăsam să mă scoată afară şi să mă folosească în chip de momeală. Aveam să le enumăr locuri despre care nu vorbisem niciodată cu Simon sau cu Derek, şi, astfel, n-o să fie nicio şansă să fie capturaţi. Un plan genial.

Răspunsul?

— O să ţinem cont de asta, Chloe. Dar, deocamdată, tu spune-ne doar care sunt locurile. Avem noi metode să-i găsim pe băieţi odată ce vom ajunge acolo.

Obstacole. O parte esenţială în desfăşurarea naraţiunii. Dar în viaţa reală? O porcărie.

După ce dr. Davidoff şi mama lui Tori şi-au notat lista cu falsele puncte de rendez-vous pe care le-am furnizat-o, au plecat, fără să-mi dea nimic la schimb – niciun răspuns, niciun indiciu despre locul în care mă aflam sau despre ce urma să se întâmple cu mine.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate pe pat, uitându-mă la medalionul din mâinile mele de parc-ar fi fost un glob de cristal care mi-ar fi putut da toate răspunsurile dorite. Mi-l dăruise mama, de mult, pe când vedeam diverşi „baubau” – stafii, după cum ştiu acum că erau. Ea spusese că medalionul îi va împiedica să mai vină, şi chiar aşa se întâmplase. Mi-am imagina întotdeauna că, aşa cum zicea tata, fusese o chestie psihologică. Eu crezusem cu adevărat că le va opri şi asta avusese efect. Acum, însă, nu mai eram atât de siguri.

Ştiuse mama că eram necromantă? Trebuie să fi ştiut, din moment ce caracteristica era în sângele familiei sale. Oare medalionul chiar ar fi trebuit să mă ferească de stafii? Dacă era pe-aşa, puterile lui trebuie să fi slăbit. Chiar părea ceva mai decolorat – jur că pietrele, altădată strălucitor de roşii, căpătaseră o nuanţă purpurie. Însă ceea ce sigur nu făcea el era să-mi răspundă la întrebări. Trebuia să mă descurc singură.

Mi-am pus din nou medalionul la gât. Indiferent ce voiau dr. Davidoff şi ceilalţi de la mine, nu era de bine. Nu închizi copiii pe care vrei să-i ajuţi.

Cu siguranţă n-aveam de gând să le spun cum să-l găsească

pe Simon. Dacă el avea nevoie de insulină, Derek avea să-i facă rost, chiar dacă asta ar fi însemnat să spargă o farmacie.

Trebuia să mă concentrez la cum să ies de aici, să scăpăm şi eu, şi Rae. Dar ăsta nu era Sanatoriul Lyle, unde între noi şi libertate nu stătea decât sistemul de alarmă. Camera putea să pară ca şi cum ar fi aparţinut unui hotel primitor – cu un pat dublu, covor pe jos, un fotoliu, un birou şi o baie proprie – dar nu existau ferestre şi nici clanţă pe partea asta a uşii.

Nădăjduisem că Liz mă va ajuta să scap. Liz, colega mea de cameră de la Sanatoriul Lyle, nu rămăsese în viaţă, aşa că în clipa în care ajunsesem aici, îi invocasem spiritul, sperând că mă va putea ajuta ea să găsesc o cale de a ieşi. Singura problemă? Că Liz nu-şi dăduse seama că murise. Pe cât de blând putusem, i-o adusem eu la cunoştinţă. Ea sărise ca arsă, acuzându-mă că mint, şi dispăruse.

Poate că avusese destul timp să se liniştească. Mă îndoiam, dar nu mai puteam aştepta. Trebuia să încerc s-o chem din nou din morţi.

Trei

M-am pregătit pentru o şedinţă de spiritism. După decorul existent, scena era atât de neconvingătoare încât n-aş fi introdus-o niciodată într-un film. Nu tu lumânări, cu ceara şiroind, care să arunce umbre sinistre pe pereţi, nu tu cranii murdare de pământ şi dispuse într-un cerc ritualic, nu tu potire umplute cu ceea ce publicul ar presupune că e vin roşu, dar în secret ar spera că e sânge.

Oare necromanţii cu experienţă folosesc chestii ca lumânările şi tămâia? Din puţinul pe care îl aflasem despre lumea supranaturală, ştiam că o parte dintre lucrurile pe care le vedem în filme sunt adevărate. Poate că, odată, în zorii istoriei, oamenii cunoscuseră necromanţii, vrăjitorii şi vârcolacii, iar poveştile rămase despre ei se bazau, chiar dacă foarte vag, pe adevăruri străvechi.

Metoda mea – dacă o pot numi metodă, de vreme ce n-o folosisem decât de două ori – se baza pe o experienţă, o greşeală şi pe vreo câteva indicii oferite în silă de către Derek. Ca un tip ce lua lecţii de nivel universitar la şaisprezece ani, să

te bizui pe fapte certe era un lucru important pentru Derek. Dacă nu era sigur, mai degrabă tăcea. Dar când stăruisem pe lângă el, îmi spusese că auzise că necromanţii chemau spiritele morţilor fie la mormintele acestora, fie folosind un obiect care le aparţinuse – precum hanoracul lui Liz, pe care-l ţineam acum strâns la piept, stând pe covor, cu picioarele încrucişate sub mine.

M-am gândit la Liz şi mi-am închipuit cum o scot afară din limb. La început, n-am încercat prea tare. Ultima oară când mă concentrasem din toate puterile pentru a invoca un spirit, adusesem două înapoi din moarte în trupurile lor îngropate. De data aceasta, nu mă aflam lângă un mormânt, dar asta nu însemna că nu existau cadavre pe undeva prin jur. Aşadar, la început, am mers pe voltaj scăzut, crescând treptat, concentrându-mă din ce în ce mai tare, până când…

— Ce mama d…? Hei, tu cine eşti?

Am deschis imediat ochii. În faţa mea stătea un băiat cu părul negru, cam de vârsta mea, cu statura, înfăţişarea şi bărbia ridicată arogant ca ale unui coordonator de joc într-o echipă de fotbal american. Să dau peste spiritul unui adolescent în locul acesta nu era o coincidenţă. Un nume îmi răsări brusc în minte – al altui pacient internat la Sanatoriul Lyle, care fusese dus de acolo cu puţin înainte să sosesc eu şi despre care se presupunea că fusese transferat la un spital de boli mintale, ca şi Liz.

— Brady? am întrebat eu, şovăitor.

— Mda, dar eu nu te cunosc pe tine. Nici locul ăsta. Se întoarse în jur, cercetând odaia, apoi se scărpină în ceafă. Am dat să-l întreb dacă se simţea bine, dar m-am oprit. Bineînţeles că nu se simţea bine. Era mort. Ca şi Liz. Am înghiţit în sec.

— Ce s-a întâmplat cu tine? am întrebat, blând.

A tresărit ca şi când l-ar fi speriat vocea mea.

— Mai e şi altcineva aici? am întrebat, sperând că o simţise pe Liz dincolo de limita unde eu n-o puteam vedea.

— Mi s-a părut că aud… Mă studie, încruntat. Tu m-ai adus aici?

— Eu… eu… n-am vrut. Dar dacă tot eşti aici, poţi să-mi spui…?

— Nimic. Nu pot să-ţi spun nimic. Îşi îndreptă umerii. Indiferent despre ce ai vrea să vorbim, nu mă interesează.

Îşi mută privirea de la mine, hotărât să nu fie interesat. Când începu să dispară, eram gata să-l las să plece. Să se odihnească în pace. Apoi m-am gândit la Rae şi la Simon şi Derek. Dacă nu obţineam nişte răspunsuri, s-ar fi putut să-l întâlnim cu toţii pe Brady în Viaţa de Apoi.

— Mă numesc Chloe, am zis eu repede. Sunt o prietenă de-a lui Rae. De la Sanatoriul Lyle. Am fost acolo, cu ea, după ce tu…

Şi-a continuat dispariţia lentă.

— Stai! m-am repezit eu. P-pot să ţi-o dovedesc. Când erai la Sanatoriul Lyle, l-ai provocat pe Derek la bătaie, iar Simon te-a azvârlit cât colo. Numai că nu te-a atins. A folosit magia.

— Magia?

— A fost o vrajă care-i aruncă pe oameni în lături. Simon este un vrăjitor. Toţi copiii de la Sanatoriul Lyle…

— Ştiam eu. Ştiam eu!

înjură în barbă, materializându-se din nou.

— Tot timpul cât am stat acolo, au încercat să-mi bage diagnosticul lor pe gât, iar eu le-am spus în ce altă parte puteau să-l bage, dar n-am putut dovedi nimic.

— Le-ai spus surorilor ce s-a întâmplat cu Simon, nu-i aşa?

— Surori? pufni el. Gardieni patentaţi în pază şi securitate. Eu am vrut să vorbesc cu adevăratul lor şef, cu Davidoff. M-au luat de la sanatoriu, ca să-l întâlnesc într-un loc care arăta ca un depozit.

I-am descris ce reuşisem să văd din clădire când sosiserăm noi.

— Da, ăsta e. M-au băgat înăuntru şi…

Fruntea i se încreţi, gândindu-se.

— A venit o femeie să-mi vorbească. O blondă. A zis că era doctor. Bellows? Fellows?

Mătuşa Lauren. Inima îmi bubuia în piept.

— Deci femeia aceasta, dr. Fellows…

— Voia de la mine să spun că Derek începuse bătaia, că el mă ameninţase, că mă lovise cu pumnul, că mă îmbrâncise… mă rog. Eu m-am gândit la propunerea ei – o mică răzbunare pentru toată aroganţa pe care suportasem din partea ticălosului ăluia. Tocmai mă înfruntam cu el, când m-am trezit cu Simon că-mi aţin calea şi mă pocneşte cu vraja aia.

În versiunea pe care o auzisem eu, Brady fusese cel care-i

aţinuse calea lui Derek. Iar Simon avusese un motiv întemeiat de a interveni – ultima oară când Derek riscase o ripostă îi rupsese coloana unui băiat.

— Aşadar, dr. Fellows voia ca tu să spui că Derek începuse bătaia…

— Am refuzat. Trebuia să mă ocup să i-o plătesc de îndată ce m-aş fi întors la Sanatoriul Lyle şi n-aveam nevoie de aiureala asta. Atunci a intrat dr. Davidoff. A scos-o afară din cameră, dar l-am auzit când a muştruluind-o pe hol. Ea tot spunea că Derek era un pericol şi că singurul motiv pentru care dr. Davidoff îl ţinea era că nu putea recunoaşte că făcuse o greşeală când inclusese şi tipul lui Derek.

— Tip?

— În experiment.

Un fior rece îmi strânse stomacul ghem.

— Ex-experiment?

Brady ridică din umeri.

— Asta a fost tot ce-a apucat să spună ea. Davidoff i-a cerut s-o şteargă şi i-a replicat că făcuse o greşeală cu ceilalţi, dar Derek era diferit.

Ceilalţi? Voia să spună cu alţi vârcolaci? Sau cu alţi subiecţi din experimentul ăsta? Eram şi eu un subiect în experimentul ăsta?

— Au pomenit cumva…? am început eu.

Îşi întoarse brusc capul într-o parte, de parcă văzuse ceva cu coada ochiului.

— Ce-i? am întrebat.

— N-auzi?

Am ascultat.

— Ce anume?

— Şoapte.

— S-ar putea să fie Liz. Ea…

Brady înţepeni. Ochii i se rostogoliră în orbite. Apoi capul i se dădu brusc pe spate, tendoanele grumazului i se umflară, oasele îi trosniră. Gâtlejul îi tresălta spasmodic şi horcăia. Instinctiv, am întins mâna să-l ajut. Mâinile mele au trecut prin el, dar i-am putut simţi căldura corpului, o fierbinţeală pârjolitoare care m-a făcut să cad pe spate de surpriză.

Când m-am ridicat, Brady înţepenise din nou. Peste o clipă, îşi lăsă bărbia în piept şi îşi roti umerii, ca şi cum ar fi vrut să

se dezmorţească. Apoi se uită în jos, la mine. Ochii negri luminau acum galben-oranj. Din maţe, fiorul rece îmi trecu de-a lungul şirei spinării.

— Te-ai speriat, copilă?

Vocea care ieşea din gura lui Brady era a unei femei, atât de piţigăiată şi de vioaie, încât părea aproape de fetiţă.

— Ai instincte excelente, dar n-ai de ce să te temi de mine.

— Un-unde-i Brady?

Ea se uită în jos, la trupul pe care-l poseda.

— Îţi place de el? E drăguţ, nu-i aşa? Toate scumpele creaţii ale lui dr. Davidoff sunt foarte drăguţe. Sfere perfecte de energie perfectă, gata să explodeze.

Cât ai clipi, „Brady" a fost lângă mine, apropiindu-şi faţa de a mea, învăluindu-mă cu răsuflarea aceea nesuferit de fierbinte care mirosea ciudat de dulceag. Ochii portocalii se fixară într-ai mei, iar pupilele se îngustară ca la pisici.

— Băiatul nu te poate ajuta, copilă. Dar eu pot. Tot ce trebuie să faci este să…

Ochii i se rostogoliră iarăşi în cap, întunecându-se redevenind pentru o clipă ochii negri ai lui Brady, apoi făcându-se iar portocalii.

— Îl trag înapoi de partea cealaltă, mârâi vocea ei. Cheamă-mă, copilă. Repede.

— S-să che-chem…

— Cheamă-mă din morţi. Eu pot…

Îşi rostogoli iarăşi ochii şi mârâitul i se adânci într-un sunet inuman, care-mi îngheţă sângele în vene. Am făcut un pas înapoi şi m-am lovit de perete.

— Cheamă-mă din morţi, zise ea, vocea devenindu-i întreruptă, îngroşându-se către timbrul lui Brady. Eu pot să-ţi răspund la toate întrebările. Cheamă-mă…

Înfăţişarea lui Brady tremură, apoi dispăru scurt, ca imaginea unui televizor când e scos din priză. O străfulgerare de lumină albă şi n-a mai fost. Mi s-a părut că aud o bătaie în uşă, dar n-am putut să mă mişc, ci am continuat să mă holbez la locul în care fusese Brady.

Uşa se deschise şi dr. Davidoff intră, surprins să mă vadă lipită de perete.

— Chloe?

— Pă-păianjen, am îngăimat eu, arătându-i spre pat. M-m- am

ascuns aici.

Dr. Davidoff făcu eforturi să-şi reţină zâmbetul.

— Nu-ţi fie frică. O să trimit pe cineva să aibă grijă de asta, cât vom fi noi plecaţi. Fiindcă acum o să ieşim la o mică plimbare. E timpul să cunoşti cum trebuie locul acesta şi să primeşti o explicaţie cum se cuvine.

Patru

În timp ce-l urmam pe dr. Davidoff pe hol, încercam să nu mă mai gândesc la cine fusese în camera mea. Eram o necromantă: spiritele erau specialitatea mea, şi singura. Aşadar, trebuie să fi fost spirit, oricât de puternic îmi spuneau instinctele că nu fusese. Tot ceea ce ştiam sigur era că nu mă grăbeam deloc să mă întorc în cameră.

— Acum, Chloe…

Dr. Davidoff se opri, văzând că îmi treceam mâinile peste pielea ca de găină de pe braţe.

— Frig? O să pun să dea căldură în camera ta. Confortul tău e important pentru noi.

Am început din nou să mergem.

— Dar confortul nu e doar fizic, nu-i aşa? continuă el. La fel de important, ba poate mai mult, este confortul mintal. Un sentiment de siguranţă. Ştiu că eşti supărată şi confuză şi că n-a folosit la nimic să nu-ţi răspundem la întrebări. Ne grăbeam să cercetăm locurile pe care ni le-ai indicat.

Nu lipsise destul cât să fi vizitat locuri aflate la kilometri distanţă. Ştiam ce anume cercetase el de fapt: dacă Rae corobora povestea mea. De bună seamă că o făcuse. Ea nu ştia adevăratul punct de rendez-vous, fiindcă îl spusesem doar că băieţii vor veni să ne întâlnească.

Dr. Davidoff deschise o uşă la capătul culoarului. Era o staţie de securitate, cu peretele căptuşit de monitoare cu ecran plat. Înăuntru, un tânăr se roti în scaunul său de parcă fusese surprins navigând pe site-uri porno.

— Du-te să-ţi iei o cafea, Rob, zise dr. Davidoff. Îţi ţinem noi locul. După ce paznicul plecă, se întoarse către mine. O să vezi mai mult din clădire ceva mai târziu Deocamdată… consideră asta un prim popas din vizitii

Drept cine mă lua? Ştiam ce făcea în realitate: îmi arăta cât de bine era păzită clădirea, în caz că plănuiam o altă evadare. Dar îmi dădea, totodată, şi o şansă o văd cu cine mă luptam.

— După cum observi, nu există nicio cameră de supraveghere în dormitorul tău, zise el, nici în vreun altul. Numai pe culoar.

Două camere de supraveghere, câte una la fiecare capăt. M-am uitat rapid la celelalte monitoare. Unele se întorceau de la o cameră la alta, oferind multiple unghiuri asupra culoarelor şi intrărilor. Două arătau laboratoarele, ambele goale, slab luminate, probabil pentru că era duminică.

Un model de monitor mai vechi era aşezat pe birou, legat cu cabluri în toate direcţiile, de parcă fusese instalat la repezeală. Imaginea micuţă de pe ecran era în alb-negru şi arăta ceea ce părea a fi o cameră de depozitare, cu multe cutii îngrămădite de-a lungul pereţilor. Puteam vedea spatele unei fete într-un fotoliu beanbag.

Stătea într-o poziţie neglijentă, cu picioarele încălţate în adidaşi întinse până la o consolă de jocuri, cu buclele lungi răsfirate peste fotoliul beanbag şi controllerul între mâinile întunecate. Semăna cu Rae. Sau poate că era doar cineva care se dădea drept Rae, ca să convingă că ea era bine, se distra cu jocuri, şi nu închisă, ţipând după…

Fata din fotoliu întinse mâna după sticla ei de 7UP fără zahăr şi i-am văzut faţa. Rae.

— Da, după cum ne-a informat Rae, consola Game-Cube este foarte veche. Dar odată ce i-am promis că o s-o înlocuim cu ultimul model, s-a resemnat să se joace.

Cât vorbi, nu-şi dezlipi o clipă ochii de la ecran. Expresia de pe chipul lui sugera că-i era… drag. Ce ciudat că exact cuvântul pe care-l folosise el mai devreme pentru Derek părea să i se potrivească în cazul ăsta.

Când s-a întors către mine, expresia i s-a recompus, ca şi cum ar fi spus: „Îmi placi mult şi tu, Chloe, dar nici pe departe cât Rachelle.” Iar eu m-am simţit… uluită. Poate chiar un pic jignită, de parcă mai exista o parte din mine care ar fi vrut să-i plac doctorului.

El făcu semn către ecran.

— După cum vezi, nu eram pregătiţi să vă avem pe voi, copiii, aici, cu noi, dar ne adaptăm din mers. Deşi n-o să fie niciodată

la fel de agreabil ca Sanatoriul Lyle, voi cinci o să vă simţiţi bine şi aici, poate mai mult decât bine, când toate părerile voastre greşite vor fi în dreptate.

Noi cinci? Asta însemna că nu avea de gând să-l elimine pe Derek „ca pe un câine turbat”, cum voia mătuşa Lauren. Am scos un mic oftat de uşurare.

— N-o să-mi cer iertare, Chloe, continuă dr. Davidoff. Probabil ar trebui, dar ne-am gândit că un stabiliment ca Sanatoriul Lyle era cea mai bună metodă pentru a controla situaţia.

Îmi făcu semn către un scaun. Erau două, cel din care se ridicase omul de pază şi un al doilea, împins în perete. Când am făcut un pas către acesta din urmă, a venit pe rotile din umbră şi s-a oprit exact în faţa meu

— Nu, nu este un spirit, zise dr. Davidoff. Ele nu pot mişca obiectele în lumea noastră – numai dacă se întâmplă să fie de un anume soi, adică să fie spiritul unul agito.

— Unui ce?

— Agito. E traducerea literală în latină pentru „a pune în mişcare”. Semidemonii se prezintă în multe feluri, după cum o să descoperi. Puterea unui agito, aşa cum o sugerează şi numele, este telechinezia.

— Deplasarea obiectelor cu ajutorul minţii.

— Foarte bine. Şi un agito a mişcat adineauri scaunul, deşi e unul încă foarte în viaţă.

— Dumneavoastră?

Zâmbi şi, pentru o secundă, masca de bătrân ramolit şi senil crăpă, şi am putut întrezări adevăratul om ascuns sub ea. Iar ceea ce am văzut a fost mândrie şi aroganţă, ca un coleg de clasă fluturându-şi lucrarea de nota 1O parcă pentru a spune „na, depăşeşte asta!”.

— Da, sunt un supranatural, ca aproape toţi cei care lucrează aici. Ştiu ce-ai gândit — că suntem nişte oameni care au descoperit puterile voastre şi vrem să distrugem ceea ce nu înţelegem, ca în cărţile alea de benzi desenate.

— X Men.

Nu ştiu ce era mai şocant, că dr. Davidoff şi colegii lui supranaturali, sau imaginea acestui bărbat gârbov, stângaci, citind X-Men. Oare le studiase îndelung pe când era copil, închipuindu-şi că era şi el în Şcoala pentru tinerii supradotaţi a

lui Xavier?

Asta însemna că şi mătuşa Lauren era necromantă? Că vedea şi ea stafii?

Continuă, mai înainte să apuc să întreb ceva:

— Grupul Edison a fost fondat de către supranaturali, în urmă cu optzeci de ani. Şi, chiar dacă a crescut de atunci, este încă o instituţie condusă de către supranaturali şi pentru supranaturali, al cărei scop este de a îmbunătăţi vieţile celor ca noi.

— Grupul Edison?

— Numit după Thomas Edison, tipul care a inventat becul?

— Pentru asta este cel mai bine cunoscut. Dar a inventat şi proiectorul cinematografic, pentru care sunt sigur că îi eşti recunoscătoare. Totuşi tu, Chloe, ai realizat ceva la care el a visat, dar n-a reuşit niciodată să înfăptuiască… Făcu o pauză dramatică, apoi adăugă: Contactarea morţilor.

— Thomas Edison a vrut să stea de vorbă cu morţii?

— A crezut în Viaţa de Apoi şi a vrut să comunice, dar nu prin intermediul şedinţelor de spiritism, ci prin ştiinţă. Când a murit, se bănuieşte că lucra tocmai la un astfel de aparat – un telefon către Lumea de Dincolo. Nu s-a găsit însă niciodată vreun plan pentru aşa ceva. Dr. Davidoff zâmbi conspirativ. Sau, cel puţin, nu oficial. Noi i-am adoptat numele întrucât, ca şi Edison, am abordat ştiinţific problemele paranormalului.

Îmbunătăţirea vieţilor supranaturalilor prin ştiinţă. Unde mai auzisem ceva asemănător? Mi-a luat un moment până să-mi aduc aminte, iar când mi-am amintit, m-am înfiorat.

Spiritele pe care le trezisem din morţi în pivniţa Sanatoriului Lyle fuseseră subiecţi pentru experimentele unui vrăjitor numit Samuel Lyle. Subiecţi de bunăvoie, la început, spuseseră ei, pentru că li se promisese o viaţă mai bună. În loc de asta, ajunseseră cobai sacrificaţi viziunii unui smintit, după cum se exprimase unul dintre spirite. Iar arătarea aceea din camera mea îl numise pe Brady – şi pe mine, cred „creaţiile” lui Samuel Lyle.

— Chloe?

— P-pardon. Sunt doar…

— Obosită, îmi închipui, după ce n-ai dormit toată noaptea. Vrei o pauză?

— Nu, s-sunt bine. Doar că… Deci ce legătură avem noi cu

proiectul? Şi Sanatoriul Lyle? Face parte dintr-un experiment, nu-i aşa?

Bărbia i se ridică, nu mult, doar atât cât să-mi dar seama din reacţia lui că îl prinsesem cu garda jos şi asta nu-i plăcea. Un zâmbet binevoitor şterse expresia doctorul se lăsă pe spate în scaunul său.

— Este un experiment, Chloe. Îmi dau seama cum trebuie să sune, dar te asigur că este un studiu noninvaziv, folosind numai terapie psihologică benignă.

Benignă? Nu era nimic benign în ceea ce li se întâmplase lui Liz şi lui Brady.

— Bine, deci facem parte din acest experiment… am zis eu.

— Să fii supranatural este deopotrivă o binecuvântare şi un blestem. Adolescenţa este perioada cea mai dificilă pentru noi, aceea în care încep să se manifeste puterile pe care le avem. Una dintre teoriile grupului Edison este că ar putea fi mai uşor pentru copiii noştri dacă nu şi-ar cunoaşte viitorul.

— Să nu ştie că sunt supranaturali?

— Da, şi în schimb să li se permită să crească obişnuit, ca toţi oamenii, să se integreze în societatea umană fără grija pentru tranziţia care urmează. Tu şi ceilalţi faceţi parte din acest studiu. Pentru cei mai mulţi, a funcţionat. Dar pentru alţii, ca tine, de pildă, puterile se afirmă prea repede. Trebuie să vă uşurăm înţelegerea adevărului şi să ne asigurăm că n-o să vă faceţi rău, nici vouă înşivă, nici altora.

De aceea ne închideau într-un sanatoriu şi ne spuneau că eram nebuni? Şi ne drogau? N-avea nicio logică. Şi cum rămânea cu Simon şi Derek, care deja ştiau cine erau? Cum de făceau şi ei parte din acest studiu? Însă Derek în mod clar făcea parte, dacă era adevărat ceea ce spusese Brady.

Şi de ce ne numise apariţia aceea creaţiile doctorului Lyle? Şi cum rămânea cu Brady şi cu Liz, înlăturaţi definitiv din acest studiu? Omorâţi. Nu ucizi un subiect când nu răspunde conform aşteptărilor la „terapia psihică benignă” pe care i-o aplici.

Minţeau de la un capăt la altul – chiar credeam că mi s-ar mărturisi mie acum? Dacă voiam adevărul, trebuia să fac ceea ce începusem. Să-mi caut singură răspunsurile.

Prin urmare, l-am lăsat pe dr. Davidoff să sporovăiască mai departe, despre studiul lor, despre ceilalţi copii, despre cum aveam să fim „rezolvaţi” şi liberi să plecăm din acest loc cât ai

clipi. Iar eu zâmbeam şi dădeam din cap, în timp ce începeam să-mi fac propriile planuri.

Cinci

Când dr. Davidoff termină propaganda, mă duse s-o văd pe Rae, care încă mai juca Zelda, în acea improvizată cameră de jocuri pe calculator. El deschise uşa şi-mi făcu semn să intru, apoi o închise, lăsându-ne singure.

— Gata cu timpul de joc? zise Rae, întorcându-se încet. Lăsaţi-mă doar să termin…

Văzându-mă, sări repede în picioare şi controllerul căzu cu zgomot pe podea. Mă îmbrăţişă, apoi se dădu înapoi.

— Braţul tău, zise. Te-am lovit…?

— Nu, e bandajat bine. A fost nevoie de câteva copci.

— Au! Rae se uită lung la mine. Ai nevoie de ceva somn, fato. Arăţi ca moartea.

— E de la gena de necromanţie care a început să se manifeste.

Râse şi mă îmbrăţişă din nou, apoi se afundă la loc în fotoliul ei beanbag. În pofida nopţii noastre pline de peripeţii, Rae arăta bine. Dar Rae era una dintre acele fete care întotdeauna arătau bine – ten arămiu perfect curat; ochi aurii; bucle lungi care, dacă prindeau lumina bună, băteau şi ele în arămiu.

— Trage-ţi o cutie. Ţi-aş oferi un scaun, dar decoratorii din zilele noastre… îşi dădu ochii peste cap. – Atât de mototoli. Dar să vezi tu când o să se termine renovarea cum n-o să mai recunoşti locul ăsta. Sistem stereo, DVD player, computer… scaune. Şi, cât priveşte ziua de mâine, o să căpătăm un Wii.

— Zău?

— Îhm. Le-am zis: „Oameni buni, dacă vă ajut cu studiul ăsta al vostru, am nevoie de un pic de dragoste în schimb. Şi un Gamecube n-ar ştirbi-o cu nimic.”

— N-ai cerut şi un televizor mai mare?

Ar fi trebuit s-o fac. După ce le-am dat peste cap tot Sanatoriul Lyle, se înghesuie ca să ne facă fericiţi. O să fim răsfăţaţi ceva de groază aici. Bineînţeles, o şi merităm.

— Cert.

Rânji şi faţa i se lumină.

— Ai auzit? Sunt semidemon. Un exhaust… exustio. Asta-i cel mai înalt tip de demon de foc ce poţi fi. Mişto, nu?

Să fii semidemon era mişto. Dar să fii cobai de laborator semidemon, clătinându-te în pragul exterminării? Categoric nu era mişto. Oricât mi-aş fi dorit să-i spun adevărul, totuşi, n-am putut. Încă nu.

Chiar noaptea trecută, Rae stătuse în patul ei, la Sanatoriul Lyle, încercând să aprindă un băţ de chibrit numai cu degetele, disperată după o dovadă că avea o abilitate supranaturală. Acum descoperise că era un tip special de semidemon. Şi treaba asta era importantă pentru Rae într-un mod pe care nu-l puteam înţelege – într-un mod pe care eu eram nevoită să-l accept, până aveam să strâng mai multe dovezi că nu era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

— Şi vrei să mai ştii ceva? zise ea. Mi-au arătat fotografii cu mama. Mama mea adevărată. Niciuna cu tata, fireşte, el fiind un demon. Cam înfiorător, dacă stai să te gândeşti. Demonii nu sunt tocmai…

Pentru prima oară, un nor de îngrijorare îi întunecă ochii.

— Dar dr. D. Zice că asta nu te face diabolic sau chestii dintr-astea. În orice caz, mama… o chema Jacinda. Nu-i drăguţ?

Am deschis gura să-i dau dreptate, dar ea continuă să turuie, însufleţită.

— Odinioară a lucrat şi ea aici, ca tatăl lui Simon. Au fotografii cu ea de atunci. Era superbă. Ca un top model. Iar dr. D. A zis că ar putea chiar afla unde s-o găsească şi că or să încerce. Pentru mine.

— Şi părinţii tăi adoptivi?

Norul coborî iarăşi asupra ei, întârziind ceva mai mult, şi m-am simţit prost să fiu tocmai eu cea care-i retez aripile. Mai întâi îi spusesem lui Liz că era moartă, apoi îl făcusem pe Brady să-şi retrăiască ultima lui seară, acum îi amintisem lui Rae de părinţii ei… încercam să găsesc răspunsuri care să ne ajute pe toţi. Dar părea o cruzime din partea mea.

După un moment, Rae spuse:

— Ei nu sunt supranaturali.

— Zău?

— Nuu, oameni obişnuiţi! şi accentuă cuvântul într-un mod destul de neplăcut. Mi-au spus că, atunci când mama a plecat de aici, a tăiat toate legăturile cu Grupul. De bine, de rău, am

fost dată spre adopţie. Dr. D. zice că asta se pare c-a fost o greşeală. Jacinda mă iubea. N-ar fi renunţat niciodată la mine. El zice că povestea pe care mi-au spus-o părinţii adoptivi, cum că mama n-ar fi fost în stare să mă crească, a fost o minciună şi că, dacă Grupul Edison ar fi ştiut despre adopţie, mi-ar fi căutat nişte părinţi ca noi. Până să mă găsească ei, totuşi, a fost prea târziu, aşa că tot ce-au mai putut face a fost să mă monitorizeze. Când au aflat că aveam probleme, i-au contactat pe părinţii mei adoptivi şi s-au oferit să mă ţină gratis la Sanatoriul Lyle. Pariez că au trecut probabil câteva săptămâni până când ai mei să-şi dea seama că nu mai eram acasă, şi atunci doar au scos un mare oftat de uşurare.

— Nu văd de ce…

— Eram în Sanatoriul Lyle de aproape o lună. Ştii de câte ori au venit părinţii mei în vizită? De câte ori m-au sunat? Îşi ridică mâna, arătând un zero din degetul mare şi arătător. Apoi strâmbă din nas. De ce n-am primit niciun semn de la ei?

— Pentru că părinţii tăi adoptivi nu sunt supranaturali. Dacă s-ar fi amestecat, n-ar fi făcut decât să complice lucrurile.

Privirea ei deveni îndepărtată, cântărind ideea în minte. O scânteie licări în ochii ei – speranţa că se înşelase, că singurii părinţi pe care-i cunoscuse vreodată n-o abandonaseră.

Clătină energic din cap.

— Nu, eu eram o pacoste şi mama a fost bucuroasă să scape de mine.

Mâinile-i apucară strâns de fotoliul beanbag, apoi se destinseră şi netezi cutele.

— E mai bine aşa. Pentru mine e mai bine aşa.

Mai bine să fie un semidemon special, îmbarcat la o nouă viaţă, decât o fată obişnuită, trimisă înapoi la viaţa ei obişnuită, cu părinţii ei obişnuiţi. Am întins mâna şi i-am luat controllerul jocului.

— Până unde ai ajuns? am întrebat.

— Ai de gând să mă baţi, fato?

— Absolut.

Am mâncat la prânz împreună cu Rae. Pizza. Spre deosebire de regimul de la Sanatoriul Lyle, aici păreau mai preocupaţi să ne ştie fericite decât sănătoase.

Poate pentru că nu plănuiesc să ne ţină în viaţă?

Stând cu Rae, auzind-o vorbind cu însufleţire, luasem o oarecare distanţă de suferinţă şi trădare cât să pot privi acum o posibilitate foarte reală şi foarte îngrijorătoare.

Şi dacă greşisem? În privinţa tuturor lucrurilor?

Nu aveam nicio dovadă că oamenii de aici îi omorâseră dinadins pe Liz şi pe Brady. Liz „visase” că se afla într-un soi de rezervă de spital, imobilizată. După câte ştiam eu, putuse muri într-un accident de maşină, pe când o aduceau aici. Sau poate se sinucisese în noaptea aceea. Sau poate că ei, încercând s-o imobilizeze, o uciseseră involuntar.

Fusese o pură întâmplare ca amândoi, şi Liz, şi Brady, să moară după ce părăsiseră Sanatoriul Lyle?

De acord, asta părea greu de crezut.

Fusese o pură întâmplare că şi mama adevărată a lui Rae şi tatăl lui Simon avuseseră o neînţelegere cu Grupul Edison şi fugiseră, luându-şi cu ei şi copiii-subiecţi ai studiului?

Nu, fără îndoială era ceva putred aici. Aveam nevoie de răspunsuri pe care nu le-aş fi putut găsi dacă rămâneam încuiată în celula mea. Nici nu ardeam de nerăbdare să întâlnesc din nou creatura aceea în camera mea.

Abia ce m-am gândit la asta, şi dr. Davidoff şi-a făcut apariţia ca să mă conducă înapoi. În timp ce mergeam după el pe culoar, căutam un pretext ca să mă ducă şi în altă parte a clădirii, pentru a-mi îmbogăţi detaliile hărţii mintale asupra locului acestuia.

M-am gândit să cer să vorbesc cu mătuşa Lauren. Ar fi trebuit să pretind că o iertam pentru că mă minţise toată viaţa, pentru că mă trădase şi mă aruncase la cheremul Grupului Edison. Dar nu eram o actriţă chiar atât de bună, iar mătuşa Lauren nu era atât de fraieră. Exista un motiv pentru care nu încercase să mă vadă. Îşi drămuia timpul, aşteptând până ce mi s-ar fi făcut dor de un chip familiar, disperată după scuze. Până atunci, avea să stea deoparte.

Mai era o singură altă persoană pe care aş fi putut cere s-o văd…

La gândul acesta, m-au trecut fiori aproape la fel ca în gândul de a o vedea pe mătuşa Lauren. Dar aveam nevoie de răspunsuri.

— Doctore Davidoff? am zis eu, când ne-am apropiat de uşa camerei mele.

— Da, Chloe.
— Este şi Tori aici?
— Este.
— Mă gândeam… mi-ar plăcea s-o văd, să fiu sigură că e în regulă.

Şase

Doctorul Davidoff declarase că e o „idee nemaipomenită”, voind să spună că nu ştiuse că nu-mi imaginam că Tori fusese cea care îi avertizase pe ei de evadarea noastră. Cât despre a vedea mai mult din clădire, planul acesta nu mi-a mers prea bine. Celula ei s-a dovedit a fi la numai câteva uşi depărtare de a mea, pe acelaşi culoar.

Doctorul mi-a făcut loc să intru, apoi a încuiat uşa. Când zăvorul a fost tras, m-am dat înapoi, gata să ţip la cel mai mic semn de pericol. La ultima mea întrevedere între patru ochi cu Victoria Enright, mă pocnise în cap cu o cărămidă, mă legase şi mă lăsase singură, în beznă, într-un spaţiu de intervenţie din pivniţă. Iată de ce aveam toate scuzele pentru faptul că încuiatul uşii mă speria.

Singura lumină din încăpere venea de la ceasul de la capul patului.

— Tori?

O siluetă se ridică din pilotă, cu părul ei scurt ca un nimb de ţepi.

— Îhm. Bănuiesc că dacă perdafurile usturătoare nu merg, la o adică pot recurge la tortură. Spune-le că mă dau bătută, dacă mi te iau din faţa mea. Te rog.

— Am venit să…

— Să jubilezi privindu-mă?

Am făcut un pas către ea.

— Desigur. Am venit să mă bucur de privelişte. Să râd puţin de tine, cum stai încuiată într-o celulă, la fel ca şi mine, mai jos, pe hol.

— Dacă spui „suntem împreună în asta”, o să arunc în tine cu ce nimeresc.

— Hei, n-am fi în asta deloc dacă n-ai fi ciripit tu la surori. Numai că nu te-ai gândit c-o să ajungi închisă tu însăţi. Asta-i

ceea ce noi numim ironie dramatică.

Un moment de tăcere. Apoi scoase un hohot de râs gutural.

— Crezi că eu v-am pârât? Dac-aş fi ştiut că vreţi să fugiţi, v-aş fi făcut şi bagajele.

— Nu dacă plecam eu cu Simon.

Îşi lăsă picioarele la marginea patului.

— Deci, într-o criză de gelozie oarbă, v-am dat în vileag planurile, făcând astfel ca tu şi tipul care m-a respins să mă trimiteţi într-un spital de nebuni? Asta din ce film mai e?

— Acelaşi în care majoreta îi dă în cap cu o cărămidă fetei nou-sosite şi o lasă încuiată într-un spaţiu de intervenţie.

— Nu sunt majoretă. Scuipă cuvântul cu atâta venin, de-ai fi zis că o făcusem târfă. Ţi-aş fi dat drumul după cină, dacă n-ar fi ajuns mai înainte la tine Făt-Nu-Prea-Frumos. Se dădu jos din pat. Mi-a plăcut Simon, dar niciun băiat nu merită să mă umilesc pentru el. Vrei să dar vina pe cineva? Uită-te în oglindă. Tu eşti singura care-ai dat lucrurile peste cap. Tu şi stafiile tale. Tu ai făcut să fie îndepărtată Liz, tu l-ai băgat pe Derek în bucluc, tu m-ai băgat pe mine în bucluc.

— Ba te-ai băgat singură în bucluc. Eu nu ţi-am făcut nimic.

— Bineînţeles că n-ai făcut nimic. Se apropie de mine. Părea galbenă la faţă şi pe sub ochii ei căprui avea cearcăne vineţii. Am o soră exact ca tine, Chloe. Ea e majoreta, drăguţa blondă minionă, care tremură puţin din gene şi toată lumea dă fuga. Exact cum ai făcut tu la Sanatoriul Lyle, cu Simon dându-se peste cap să să te ajute. Până şi Derek a alergat să te salveze…

— Eu n-am…

— N-ai făcut nimic. Asta-i ideea. Tu nu poţi face nimic. Eşti doar o Barbie inutilă şi proastă, întocmai ca sora-mea. Eu sunt mai deşteaptă, mai puternică, mai simpatizată. Dar contează? Nu. Veni lângă mine, aplecându-şi capul şi ţintuindu-mă cu privirea. Toată lumea se preocupă numai de micuţa blondă neajutorată. Dar să fi neajutorată ţine doar când e cineva prin apropiere ca să te salveze.

Îşi ridică mâinile. Din degetele ei săriră scântei. Când am căzut pe spate, ea rânji.

— De ce nu-l chemi pe Derek să te ajute şi acum, Chloe? Sau pe micii tăi prieteni stafii?

Tori înaintă, iar scânteile din mâinile ei ridicate se învârtejiră, adunându-se într-o sferă de lumină albastră. Îşi lăsă

brusc mâinile în jos. M-am aruncat la podea. Sfera a trecut peste umărul meu, a lovit peretele şi a explodat într-o ploaie de scântei ce mi-au ars obrazul.

M-am ridicat în picioare, dându-mă cu spatele înapoi către uşă. Tori a ridicat mâinile şi le-a lăsat iar în jos, şi o forţă nevăzută m-a doborât din nou la podea. Camera s-a zdruncinat, fiecare bucăţică de mobilier clătinându-se şi cutremurându-se. Până şi Tori păru surprinsă.

— Eş-eşti o vrăjitoare, am zis.

— Da? Se aplecă spre mine, cu ochii la fel de sălbatici ca şi părul ei. Drăguţ să mi-o spună cineva. Mama insista că totul e doar în mintea mea. M-a expediat de-acasă la Sanatoriul Lyle, m-a diagnosticat ca mania co-depresivă şi mi-a dat o căruţă de medicamente. Iar eu le-am înghiţit, pentru că nu voiam s-o dezamăgesc.

Îşi aruncă mâinile în jos. Din vârful degetelor ei ţâşniră fulgere drept spre mine.

Ochii lui Tori se deschiseră larg, şocaţi, iar buzele i se întredeschiseră într-un „nu!” mut.

Am încercat să mă dau la o parte, dar n-am fost îndeajuns de iute. Pe când fulgerele acelea trosnitoare veneau spre mine, o siluetă se materializă – o fată în cămaşă de noapte. Liz. Împinse masa de toaletă şi aceasta zbură de la perete, în calea fulgerelor. Lemnul se prefăcu în aşchii. Oglinda se fărâmă şi o ploaie de cioburi curse peste mine, cum stăteam ghemuită, ferindu-mi capul.

Când mi-am ridicat capul, camera era liniştită şi Liz dispăruse. Masa de toaletă zăcea într-o parte, cu o ditamai gaură fumegând la mijloc, iar eu nu eram în stare să gândesc decât: Puteam fi eu în locul ei.

Tori stătea ghemuită pe podea, cu genunchii ridicaţi şi faţa îngropată în ei, legănându-se.

— N-am vrut, n-am vrut. Am fost atât de furioasă, atât de furioasă. Şi s-a întâmplat, pur şi simplu.

Ca şi Liz, care făcea lucrurile să zboare când se supăra. Ca şi Rae, care-şi arsese mama când se certaseră. Ca şi Derek, care aruncase cât colo un copil şi-i frânsese coloana. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi înfuriat eu îndeajuns de tare?

Puteri incontrolabile. Asta nu era normal pentru supranaturali. Nu putea fi.

Am făcut încet un pas spre Tori.

— Tori, eu…

Uşa se deschise de perete şi în cadrul ei se ivi mama lui Tori. Se opri scurt când văzu dezastrul.

— Victoria Enright!

Numele îi ieşi din gură într-un mârâit demn de un vârcolac.

— Ce-ai făcut?

— Eu… nu ea, am îngăimat eu. Eu am făcut. Ne-am certat şi eu… eu…

M-am holbat la spărtura din masa de toaletă şi n-am mai putut termina fraza.

— Ştiu eu foarte bine cine e de vină pentru asta, domnişoară Chloe, se întoarse mârâitul mamei lui Tori spre mine. Deşi nu mă îndoiesc că şi tu ai avut un rol în treaba asta. Chiar eşti mica instigatoare, nu-i aşa?

— Diane, destul! se răsti dr. Davidoff din uşă. Ajută-ţi fiica să-şi cureţe mizeria. Chloe, vino cu mine.

Instigatoare? Eu? Acum două săptămâni, aş fi râs la scuza asta. Dar acum… Tori spusese că totul începuse de când sosisem eu, cu băieţii care au vrut s-o salveze pe mica fată neajutorată. Nu-mi plăcea deloc ideea. Totuşi, exista un sâmbure de adevăr.

Derek voise ca Simon să părăsească Sanatoriul Lyle şi să-l găsească pe tatăl lor. Simon nu voia să-l lase pe Derek singur, care refuza să plece, pentru că se temea că ar mai putea răni pe altcineva. Când Derek îşi dăduse seama că eu eram necromantă, găsise arma pentru a-l îndupleca pe Simon. O domniţă la ananghie, care trebuia să plece.

Eu eram biata fată care habar n-avea ce însemna să fie necromantă, care făcea greşeli peste greşeli, din ce în ce mai aproape de a fi expediată la un spital de boli mintale. O vezi, Simon? E în pericol. Are nevoie de ajutorul tău. Ia-o, găseşte-l pe tata şi el o să rezolve totul.

Supărată pe Derek, i-o strigasem în faţă şi-l pusesem s-o recunoască. Dar nu refuzasem să particip la planul lor. Aveam nevoie de tatăl lui Simon – toţi aveam nevoie. Chiar şi Derek, care în cele din urmă ni se alăturase, când evadarea noastră a fost descoperită şi n-a mai avut de ales.

Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple, aş fi încetat oare să

mai caut răspunsuri, când eram la Sanatoriul Lyle? Aş fi acceptat diagnosticul, mi-aş fi luat medicamentele, mi-aş fi ţinut gura închisă şi aş fi aşteptat să mă externeze?

Nu. Oricât de crud ar fi fost adevărul, era mai bine să-l ştiu decât să rămân în confortul minciunilor. Trebuia să fie mai bine.

Dr. Davidoff m-a dus înapoi în cameră, iar eu mi-am spus că n-aveam nimic împotrivă. Trebuia să fiu singură ca să încerc din nou s-o contactez pe Liz, acum, că ştiam că mai e prin preajmă.

Am început încet, intensificându-mi treptat eforturile, până când am auzit o voce atât de slabă, că ar fi putut fi un oftat de vânt. M-am uitat în jur, sperând s-o văd pe Liz în cămaşa ei de noapte cu Minnie Mouse şi şosete cu girafe. Dar nu eram decât eu.

— Liz?

Un „Da?" şoptit şi şovăitor,

— Îmi pare rău, am zis, ridicându-mă în picioare. Ştiu că eşti supărată pe mine, dar nu mi s-a părut corect să nu-ţi spun adevărul.

Nu răspunse.

— O să aflu cine te-a ucis. Îţi promit.

Cuvintele au zburat de pe buzele mele de parcă aş fi avut un scenariu, dar cel puţin am avut bunul-simţ să închid gura înainte să-i promit c-o să-i răzbun moartea. Asta era un lucru foarte potrivit pe ecran, însă în viaţa reală îţi spui Bun… şi cum o să fac asta, mai exact? Liz rămase tăcută, de parcă aşteptase mai mult.

— Pot să te văd? am zis. Te rog?

— Nu pot… să trec. Trebuie să te concentrezi mai tare.

M-am aşezat din nou pe podea, cu mâinile învelite în hanoracul ei, şi m-am concentrat.

— Mai tare, a şoptit ea.

Mi-am strâns ochii şi mi-am închipuit că o trag eu pe Liz până la mine. Doar o singură smucitură şi…

Un râset cristalin familiar mă făcu să mă ridic, ameţită în picioare. O boare de aer cald alunecă de-a lungul braţului meu nebandajat.

Mi-am lăsat repede mâneca în jos.

— Tu. Nu te-am chemat pe tine.

— Nu-i nevoie, copilă. Când chemi din morţi, spiritele trebuie să se supună. Tu ţi-ai chemat prietena şi spiritele a mii de morţi au răspuns, zburând înapoi în carcasele lor putrezite.

Răsuflarea ei îmi gâdila urechea.

— Corpurile îngropate într-un cimitir la doi kilometri distanţă de aici. O mie de cadavre gata să devină o mie de zombi. O mare armată de morţi la ordinele tale.

— N-am… n-am vrut…

— Nu, aşa este. Nu încă. Puterile tale au nevoie de timp ca să se maturizeze. Şi după aceea?

Râsul ei umplu camera.

— Dragul dr. Lyle probabil că ţopăie astăzi de bucurie în iad, şi a uitat de toate chinurile lui, în extazul triumfului. Îndrăgit răposatul, puţin deplânsul, profund dementul dr. Samuel Lyle. Creatorul celei mai drăguţe şi mai simpatice orori pe care am văzut-o vreodată.

— Ce?

— Luăm un pic de-aici, un pic de dincolo. Mai strâmbăm ici, mai ciuntim colo. Şi uite ce-am obţinut.

Mi-am închis strâns ochii, rezistând poftei de a întreba ce vrea să spună. Indiferent ce era această apariţie, nu puteam avea încredere în ea, nu mai mult deci aveam în dr. Davidoff şi în Grupul Edison.

— Ce vrei? am întrebat în schimb.

— Acelaşi lucru ca şi tine. Eliberarea din acest loc.

M-am aşezat pe pat. Oricât de atent m-am uitat n-am putut zări totuşi nici urmă de ea. Nu era de voce şi o adiere caldă.

— Eşti captivă aici?

— Ca o zână sub un clopot de sticlă, metaforic vorbind. Zânele sunt produsul imaginaţiei omeneşti. Fiinţe micuţe care zboară de colo-colo, dând din aripioare. Ce nostimadă. Mai potrivit ar fi să spun că sunt prin aici ca un licurici într-o sticlă. Ca energie magică, nici nu se compară cu un suflet captiv de semidemon. Fireşte, cu excepţia unui suflet captiv de demon plin, dar ca să invoci unul şi să încerci să-i controlezi puterile ar fi curată sinucidere. Întreabă-l pe Samuel Lyle.

— A murit invocând un demon?

— Invocarea este, de regulă, o insultă care se poate ierta. Mai degrabă legarea sufletului supără. Lyle ar fi trebuit să se

mulţumească numai cu mine, dar oamenii nu sunt niciodată mulţumiţi, nu-i aşa? Prea arogant ca să cântărească posibilitatea unui eşec, a neglijat să dezvăluie adevărata cheie a succesului său: eu.

— Clădirea asta e încărcată de magia ta. Şi ei nici măcar nu-şi dau seama?

— Lyle şi-a păstrat secretele până-n mormânt şi dincolo de ele, deşi n-a avut intenţia să le ia cu el în moarte. Sunt sigură că le-ar fi spus şi lor despre mine… dacă n-ar fi murit mai înainte să ajungă la asta. Chiar şi unul necromant la fel de puternic ca tine i-ar veni greu să contacteze un spirit într-o altă dimensiune, ca iadul, aşa că acum sunt captivă aici, puterea mea alimentând magiile desfăşurate în clădirea asta. Ceilalţi – ăştia din Grupul Edison – cred că este construită la joncţiunea căilor energetice ale pământului, sau prostii de genul ăsta.

— Aşadar, dacă te-aş elibera eu…?

— Clădirea s-ar prăbuşi într-un maldăr de moloz fumegând, iar sufletele malefice din ea ar fi absorbite în iad pentru a fi pe veci chinuite de demoni. Râse. Plăcut gând, dar, nu, plecarea mea doar le-ar îngreuna eforturile. Le-ar îngreuna semnificativ, totuşi – punând punct prea ambiţioaselor lor proiecte.

Să eliberez demonul pentru promisiunea că voi fi răsplătită frumos, şi duşmanii mei distruşi? Hmm, oare unde mai văzusem eu asta? O, da. În fiecare film de groază cu demoni făcut până acum. Iar partea de groază începea imediat după partea cu eliberarea.

— Nu prea cred, am zis eu.

— A, da. Eliberează-mă şi o să mă răzbun pe lumea întreagă. O să pornesc războaie, o să arunc trăsnete, o să readuc la viaţă toţi morţii din mormintele lor… Probabil m-ai putea ajuta cu asta?

Vocea se strecură din nou la urechea mea.

— Eşti încă atât de copil, nu-i aşa? Mai crezi în bau bau. Dintre toate războaiele şi masacrele din ultimul secol, demonii sunt responsabili pentru probabil o zecime; şi asta, ar spune unii, ne dă prea mult credit. Spre deosebire de oameni, suntem destul de înţelepţi ca să ştim că distrugerea lumii care ne susţine n-ar servi mai deloc intereselor noastre. Eliberează-mă şi, da, o să-mi fac mendrele, dar nu sunt mai periculoasă afară decât sunt aici, înăuntru.

M-am gândit la asta… şi mi-am închipuit publicul ţipând: „Neghioabo! E un demon!”

— Nu prea cred.

Oftatul ei făcu să-mi fluture cămaşa.

— Nu există privelişte mai tristă decât a unui semidemon disperat. După decenii de singurătate în locul ăsta, bătând cu pumnii în gratiile coliviei mele, urlam la urechi surde, sunt nevoită să mă milogesc de o copilă. Pune-mi întrebările alea ale tale şi o să mă joc de profesorul de la şcoală, răspunzându-ţi pe gratis. Chiar am fost cândva profesoară la şcoală, ştii, când o vrăjitoare smintită m-a invocat şi m-a invitat s-o posed ceea ce nu e niciodată un lucru înţelept, chiar dacă încerci să distrugi oribilul sătuc puritan care te-a acuzat de…

— Nu am nicio întrebare.

— Niciuna?

— Niciuna.

Vocea ei se încolăci ca şarpele pe lângă mine.

— Că tot vorbeam de vrăjitoare, aş putea să-ţi spun un secret despre bruneta pe care ai vizitat-o adineauri, mama ei – de departe prea ambiţioasă – a auzit de o altă vrăjitoare că e însărcinată cu pruncul unui vrăjitor, aşa că a ţinut morţiş să facă şi ea la fel. Acum plăteşte preţul. O făcătoare de vrăji metisă e întotdeauna periculoasă.

— Tatăl lui Tori e vrăjitor? am întrebat eu, fără să vreau.

— Omul căreia îi zice ea tătic, nu. Adevăratul ei tată, da

— Aha, de-aceea… M-am oprit. Nu, nu vreau să ştiu.

— Bineînţeles că vrei. Dar despre băiatul-lup? I-am auzit vorbind cu tine despre el. Îmi-amintesc de căţelandrii. Au trăit aici, ştii.

— Mai mulţi?

— Patru căţelandri, drăguţi cum nu se poate. Mici prădători perfecţi, colţi şi gheare fulgerătoare chiar mai înainte de a-şi putea schimba forma – toţi, mai puţin cel mai mare dintre ei. Lupul singuratic. Lupul deştept. Când fraţii lui de haită au exagerat fulgerând cu ghearele şi colţii, cei care se opuneau includerii fiarelor în familie au obţinut câştig de cauză.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce li se întâmplă căţeluşilor care muşcă mâna stăpânului? Au fost ucişi, bineînţeles. Toţi, mai puţin cel deştept, care nu participa la jocurile lor de lupi. El a trebuit să plece şi să devină

un băiat adevărat.

Vocea ei îmi gâdilă din nou urechea.

— Ce altceva aş mai putea să-ţi spun…?

— Nimic. Vreau să pleci.

Ea râse.

— Că de aceea îmi sorbi fiecare cuvinţel cu atâta poftă.

Luptând să-mi ţin în frâu curiozitatea, mi-am luat iPod-ul, mi-am îndesat căştile în urechi şi am dat volumul la maximum.

Şapte

Mai târziu în după-amiaza aceea, dr. Davidoff a bătut din nou la uşa mea. Chipurile era timpul pentru o lecţie de istorie. M-a condus la biroul lui şi a introdus codul de acces într-o criptă cât un dulap, căptuşită cu rafturi de cărţi.

— Avem mai multe cărţi de referinţă decât acestea, de aici, fireşte. Celelalte sunt în biblioteca pe care ai s-o vizitezi şi tu, curând. În orice caz, asta… — făcu semn către cămăruţă – este ceea ce o bibliotecă publică ai numi colecţia sa specială, conţinând exemplarele cele mai rare şi mai preţioase.

Scoase o carte legată în piele roşie de pe un raft. Titlul era inscripţionat cu litere argintii: Nekromantia

— Istoria străveche a speciei necromanţilor. Aceasta este o reproducere din secolul al optsprezecelea. Există numai trei copii cunoscute, inclusiv aceasta de aici.

O depuse în mâinile mele cu întreaga pompă a înmânării bijuteriilor coroanei. N-aş fi vrut să mă arăt impresionată, dar când am simţit pielea tocită, mirosul uşor muced, al vechimii, m-a străbătut un fior. Eram marele erou tipic oricărei fantezii, crescut în ticăloşie căruia la un moment dat i se înmâna cartea magică şi i se spunea: „Acesta eşti tu, de fapt”. N-am putut să nu mă las emoţionată – povestea era prea adânc înrădăcinată în creierul meu.

Dr. Davidoff a deschis o a doua uşă. Înăuntru era o surprinzător de îmbietoare cameră de zi, cu fotolii de piele, cu o junglă de plante şi cu un luminator.

— Tainica mea ascunzătoare, zise el. Poţi să-ţi citeşti cartea aici, cât timp lucrez eu în birou.

După ce a ieşit, am cercetat cu atenţie luminatorul îngust,

dar şi dac-aş fi reuşit să mă cațăr pe ceva ca să ajung la cei şase metri înălțime, n-aş fi încăput niciodată prin el. Prin urmare, m-am aşezat într-un fotoliu, cu cartea primită.

Abia o deschisesem, când doctorul s-a întors.

— Chloe? Trebuie să plec. E totul în regulă?

Să mă lase singură în biroul lui? Am încercat să nu dau din cap cu prea mult entuziasm.

— Dacă ai nevoie de ceva, formează nouă, pentru recepția de la intrare, zise el. Uşa aceasta va fi încuiată.

Bineînțeles…

Am aşteptat până am auzit uşa dinspre hol închizându-se. Eram sigură că încuiase uşa camerei în care mă aflam, aşa cum promisese, dar trebuia să verific.

Era o încuietoare de fată bogată, ar fi spus Rae – genul acela folosit pentru copiii care n-au fost niciodată nevoiți să împartă baia cu altcineva şi care doar ocazional au intrat ca să ia o perie de păr, în timp ce sora lor era la duş.

Pe o masă dintr-un colț era un teanc de cărți cu coperți necartonate. Am găsit una plastifiată, destul de dură pentru ce aveam nevoie, şi am imitat-o pe Rae, mişcând-o în crăpătura uşii până când încuietoarea a scos un declic.

Voila, prima mea intrare prin efracție! Sau ieşire. Am intrat în biroul lui dr. Davidoff. Acum îmi trebuia un fişet, ticsit cu rapoarte despre studiu, dar tot ce am putut vedea a fost un computer.

Cel puțin era un Mac – eram mult mai familiarizată, cu genul ăsta decât cu PC-urile. Am mişcat mouse-ul şi computerul s-a trezit din starea de repaus. A apărut ecranul de conectare. Era un singur cont de utilizator Davidoff, cu bila opt de biliard ca grafică. Am apăsat pe mouse şi s-a deschis caseta pentru parolă. Ignorând-o am apăsat pe butonul „Am uitat parola”. A apărut sugestia: uzual. Cu alte cuvinte, parola lui obişnuită, am dedus eu. Asta chiar era de folos.

La interogarea parolei, am tastat Davidoff. Apoi Marcel.

Ăăă, chiar ai crezut că ar putea fi atât de simplu?

Am încercat variantele cu Sanatoriul Lyle şi cu Grupul Edison, apoi, cu ceea ce am considerat a fi o inspirație lăuntrică: agito şi diversele moduri de ortografiere. După cea de-a treia încercare nereuşită, m-a ajutat din nou cu sugestia: uzual. După alte câteva tentative, mi-a cerut să introduc parola

principală, ca să pot reseta parola contului de utilizator. Minunat. Daca aş fi ştiut care era parola principală…

Mi-am amintit că citisem că majoritatea oamenilor îşi păstrează parola scrisă undeva în apropierea computerului. M-am uitat sub tastatură, sub mouse pad, sub monitor. Când m-am aplecat să mă uit şi sub birou, o voce mi-a şoptit:

— E Jacinda.

Am sărit speriată şi m-am lovit cu capul de tăblie.

Un râs cristalin.

— Ai grijă, copilă.

Era semidemonul. Din nou.

— Parola e Jacinda? am zis eu şi am ieşit de sub birou Ăsta e numele mamei lui Rae. De ce-ar fi ales el…?

M-am oprit.

— Care e legătura dintre dr. Davidoff, Rae şi mama ei? Un alt secret savuros. Toţi savanţii, atât de mândri şi de trufaşi, pretind că ei sunt deasupra slăbiciunilor omeneşti. Prostii. Sunt pradă uşoară pentru toată lista – lăcomie, ambiţie, vanitate, poftă trupească. Eu una ador cusurul acesta din urmă, pofta trupească. Foarte amuzantă.

În timp ce ea sporovăia, eu am tastat Jacinda. Caseta de parola dispăru şi spaţiul de lucru al doctorului începu să se încarce.

Am deschis o fereastră de căutare şi mi-am verificat propriul nume. Fereastra începu să se umple cu înregistrări. Am încercat să deschid una, dintr-un director intitulat „Subiecţi Genesis II”, dar am greşit şi am deschis în schimb un fişier numit, simplu, „Genesis II”, în rădăcina directorului cu acelaşi nume.

Primul paragraf părea luat din jurnalele medicale ale mătuşii Lauren – rezumatul unui experiment. Am citit:

Avantajul puterilor supranaturale este contrabalansat de două dezavantaje majore: efecte secundare periculoase sau neplăcute şi chinul continuu de a se integra în societatea umană. Acest studiu urmăreşte să reducă sau să elimine aceste dezavantaje prin modificări genetice.

Modificări genetice? Am simţit că mi se ridică părul în cap.

ADN-ul a cinci subiecţi din cinci rase majore a fost modificat în vitro. Scopul iniţial al acestei modificări era de a reduce efectele secundare ale puterilor supranaturale. Se sconta că reducerea acestor efecte să înlesnească integrarea, însă ulterior acest lucru a fost testat prin creşterea a douăzeci de copii care nu-şi cunoşteau ereditatea. Cei cinci rămaşi au servit drept grup de control şi au fost crescuţi ca supranaturali. În anii care au urmat, studiul a suferit unele alienări de subiecţi (Anexa A), deşi contactul a fost restabilit cu majoritatea.

Alienări? Probabil se refereau la copiii cărora le pierduseră urma – ca Rae, Simon şi Derek. Asta însemna că existau şi alţii ca noi afară, unii pe care nu-i mai găsiseră ei?

Când subiecţii rămaşi au ajuns la pubertate, efectele secundare fuseseră drastic reduse la nouă dintre ei (Anexa B). Cu toate acestea, la subiecţii la care nu se îmbunătăţiseră, modificarea genetică însăşi determinase efecte secundare considerabile şi neaşteptate (Anexa C).

Cu degete tremurătoare, am tastat „Anexa C” în fereastra de căutare. Documentul s-a derulat în jos.

Una dintre problemele notate la cele nouă cazuri de succes a fost o reducere generală a puterilor, care ar putea fi o consecinţă inevitabilă a reducerii efectelor secundare negative. Se pare totuşi că, în cazurile nereuşite, s-a produs reversul. Puterile subiecţilor erau mult accentuate, ca şi efectele secundare negative, mai ales în ceea ce priveşte debutul brusc al acestor puteri şi, mai grav, natura lor incontrolabilă, aparent bazată pe emoţii.

Puteri incontrolabile. Bazate pe emoţii.

Mi-am adus aminte de Tori, plângându-se că nu se putuse abţine, că atunci când se înfuria, lucrurile se întâmplau pur şi simplu. Ca şi Liz. Ca şi Derek. Ca şi Rae. Ca şi mine?

Am trecut rapid peste pagina următoare. Detalia cum rezolvaseră aceste „cazuri nereuşite” – îi aduseseră într-un sanatoriu, încercaseră să le ţină puterile sub control cu ajutorul medicamentelor şi îi convinseseră că erau bolnavi mintali. Când

dăduseră greş…

Puterile supranaturalilor cresc de-a lungul pubertăţii, ceea ce înseamnă că puterile subiecţilor din cazurile nereuşite vor continua să crească. Se poate presupune, cu destul temei, că puterile lor vor deveni din ce în ce mai nestatornice şi incontrolabile, ameninţând vieţile subiecţilor, vieţile persoanelor nevinovate din jurul lor şi, probabil cel mai important, expunând la un imens risc întreaga lume a supranaturalilor. Noi am efectuat acest experiment în speranţa îmbunătăţirii vieţilor tuturor supranaturalilor. Nu putem, prin acţiunile noastre, să punem în primejdie exact aceeaşi lume. Ca oameni de ştiinţă responsabili, trebuie să acceptăm răspunderea pentru eşecurile noastre şi să ne ocupăm de ele cu hotărâre, pentru a minimiza pagubele. Deşi decizia nu a fost unanimă, s-a convenit ca, dacă procesul reabilitării predeterminate nu dă rezultate, subiectul trebuie, cu tot regretul, eliminat rapid şi într-un mod omenos.

În partea de jos era o listă de nume. În dreptul fiecăruia era notată situaţia lui curentă.

Peter Ricci – reabilitat
Mila Andrews – reabilitată
Amber Long – eliminat
Brady Hirsh – eliminat
Elizabeth Delany – eliminată
Rachelle Rogers – reabilitare în desfăşurare
Victoria Enright – reabilitare în desfăşurare

Iar la coada listei, două nume:
Derek Souza - ???
Chloe Saunders - ???

Nu ştiu cât am stat cu ochii pe lista aceea – şi pe semnele de întrebare – până când ceva m-a lovit în ţeastă. M-am răsucit în clipa în care un capsator a căzut pe covor.

— O cafea moca, zicea dr. Davidoff, chiar în dreptul uşii. Decofeinizată, fără lapte.

În timp ce mă deconectam, privirea îmi alerga de la uşa

camerei de lectură la spaţiul de sub birou. Sub birou ar fi fost mai aproape, dar aş fi fost prinsă în cursă. Un zvâcnet de curaj m-a făcut să risc un salt către uşă. Am ajuns – la uşă, nu dincolo de ea, în camera de lectură – când am auzit uşa dinspre hol deschizându-se. M-am răsucit pe călcâie şi m-am lipit de perete lângă un corp de bibliotecă înalt. Nu mai puteam fi văzută, dar la limită.

Am întins mâna către clanţa camerei de lectură. Totuşi, dacă o deschideam atât cât să mă pot strecura înăuntru, el ar fi observat.

Du-te la birou, îl imploram eu. Verifică-ţi e-mailul. Verifică-ţi mesageria vocală. Dar te rog, te rog, te rog nu mă verifica pe mine.

Paşii lui se îndreptară drept spre mine. M-am făcut una cu peretele şi mi-am ţinut răsuflarea. L-am zărit braţul… apoi genunchiul… apoi…

Se opri. Braţul şi genunchiul se întoarseră către birou. Se aplecă şi luă capsatorul de jos.

O, Doamne! Ştia. Trebuia să ies la rampă. Să născocesc poveste şi să întorc lucrurile în favoarea mea, mai înainte de a fi prinsă. Am făcut un pas înainte. Un clănţănit rupse tăcerea. Dinţii mei? Nu, suportul de creioane de pe biroul lui se zgâlţâia, iar pixurile şi creioanele zornăiau.

Dr. Davidoff se uită lung la el, cu capul înclinat de parcă ar fi zis: Eu fac asta? Apucă suportul de creioane şi-l ţinu ferm. Se opri din tremurat. Când doctorul îşi trăgea mâna, mouse-ul alunecă pe pad.

— Ei? zise o voce la urechea mea. Ai de gând să stai pe loc? Liz stătea lângă mine. Îmi arătă uşa cu degetul. Du-te!

M-am asigurat că dr. Davidoff era cu spatele la mine, şi am intrat uşurel pe uşă.

— Încuie-o! şopti ea.

Am întins mâna şi am încuiat-o. Creioanele au zornăit din nou, acoperind declicul încuietorii.

Liz trecu prin perete şi-mi făcu semn spre fotoliu, de parcă ar fi gonit o pisică. Abia mă aşezasem, cu cartea pe genunchi, când uşa se deschise.

Dr. Davidoff îşi plimbă încet ochii prin cameră. I-am umărit privirea, încruntându-mă ca şi când m-aş fi înţeles ce căuta. Am făcut un efort să nu mă uit la Liz, cocoţată pe măsuţa din colţ.

— Dr. Davidoff?

Nu spuse nimic, ci doar privi în jur.

— Aţi uitat ceva? am întrebat eu.

Murmură ceva despre pregătirile pentru cină şi apoi ieşi, după ce se mai opri o dată în uşă, uitându-se încet în jur.

— Mulţumesc, i-am zis lui Liz, după ce dr. Davidoff mă încuie din nou înăuntru. Ştiu că eşti supărată pe mine, fiindcă ţi-am spus că ai murit…

— Pentru că evident că nu sunt moartă, nu-i aşa? Ai spus că motivul pentru care nu puteam să ating sau să mişc lucrurile era acela că nu eram decât o stafie. Zâmbi mulţumită de sine, ridicându-şi genunchii şi înconjurându-i cu braţele. Şi-atunci am făcut exerciţii la greu să mişc obiectele. Dacă mă concentrez, pot. Asta înseamnă că trebuie să fiu un şaman.

Mai devreme, încercasem să-i explic de ce nu-i spusesem de la început că era doar un spirit. Îi spusesem că eu credeam că era probabil şaman, fiindcă Derek zicea că şamanii se pot proiecta astral – adică pot apărea, ca imagine, fără trupuri.

— M-au îndopat probabil cu narcotice, continuă ea. De aceea totul mi se pare confuz. Nu mă pot trezi. În schimb mi se plimbă spiritul prin jur.

Îşi lăsă din nou picioarele să atârne la marginea mesei, legănându-le şi desenând opturi în aer, urmărindu-şi girafele de pe şosete dansând. Nu credea ce spunea. Ştia că era moartă. Dar nu era pregătită să recunoască.

Cât despre capacitatea de a mişca obiectele, dr. Davidoff spusese că există un tip de spirit care o poate face: un semidemon telechinetic. Când Liz se înfuria obiectele din jur începeau să-l atace pe cel care o supărase. Acum, ca spirit, învăţase în sfârşit să-şi controleze această putere.

În viaţă, Liz crezuse că era urmărită de un poltergeist. În moarte, ea era un poltergeist. Doar că nu poate accepta asta încă. Şi n-aveam de gând s-o forţez.

Opt

Cina a constat din spaghete şi chiftele. Preferatele lui Rae. Eu n-am putut mânca, doar am băut încet un pahar de cola fără zahăr, însă ea n-a observat lipsa mea de poftă de mâncare. Era

ca un copil în prima zi la întoarcerea din tabără, având atâtea de povestit, că turuia într-un şuvoi neîntrerupt.

Avusese o şedinţă de pregătire, o prelegere de demunologie, şi o lungă discuţie cu dr. Davidoff, care îi spusese despre mama ei şi despre speranţele lor de a o contacta. Şi, în timp ce ea vorbea, eu nu puteam gândi decât: Am fost modificaţi genetic. Suntem monştrii lui Frankenstein – monştrii lui Frankenstein nereuşiţi. Şi n-am nicio idee cum o să-ţi aduc la cunoştinţă şi ţie treaba asta.

— Azi l-am văzut pe Brady, am lăsat să-mi scape, în sfârşit.

Rae se opri, cu furculiţa la jumătatea drumului, cu spaghetele atârnând în aer.

— Brady? Serios? E aici. O, Doamne, asta-i foarte mişto şi zâmbi larg. Vrei să ştii care or să fie primele cuvinte din gura băiatului ăluia? „V-am spus eu!” A tot susţinut că nu era nimic în neregulă cu el, că se petrece ceva ciudat…

— E mort, Rae. I-am contactat spiritul.

Clipi, închizându-şi o singură dată pleoapele, încet, apoi păru că toţi muşchii feţei i-au paralizat, rămânând complet nemişcată, cu ochii goi, lipsiţi de expresie.

— Îmi-îmi pare rău. N-am vrut s-o trântesc chiar aşa…

— De ce vii cu o asemenea – părea că-şi cântăreşti fiecare cuvânt, alegându-l pe cel mai bun, înainte de-al scuipa – minciună sfruntată?

— Minciună? Nu! Niciodată n-am…

— De ce faci asta, Chloe?

— Pentru că suntem în pericol. Am fost modificaţi genetic şi n-a ieşit cum trebuia. Grupul Edison i-a omorât pe Liz şi pe Brady şi…

— Şi e doar o chestiune de timp până o să ne omoare şi pe noi, toţi. Ua-ha-ha! Chiar c-ai văzut prea multe filme, nu? Şi acum au mai venit şi băieţii ăia care ţi-au spălat creierul cu porcăria lor de teorie a conspiraţiei

— Ce teorie a conspiraţiei?

— Toate balivernele lor despre Sanatoriul Lyle şi despre oamenii răi pentru care a lucrat tatăl lui Simon. Băieţii ăia ţi-au spălat într-atât creierul, încât simţi nevoia să faci din Grupul Edison gaşca tipilor răi. Deci nu îmi vinde mie braşoave despre Liz şi Brady cum c-ar fi morţi

Vocea mea deveni la fel de tăioasă ca a ei.

— Nu mă crezi? Bine. O să chem spiritul lui Liz şi o să-i pui o întrebare la care numai ea ar şti să-ţi răspundă.

— Nu te deranja.

M-am ridicat în picioare.

— Nu, pe cuvânt. Insist. Nu durează decât o secundă.

Când am închis ochii, scaunul ei a scârţâit. Şi-a încleştat degetele de braţul meu. Am deschis ochii şi am văzut-o stând cu faţa la numai câţiva centimetri de a mea.

— Nu te juca, Chloe. Sunt sigură că mă poţi face cred că Liz e aici.

Am privit-o în ochi şi am văzut un licăr de teamă. Rae nu mă lăsa s-o invoc pe Liz pentru că nu voia ştie adevărul.

— Dă-mi voie doar să…

— Nu.

Mi-a strâns braţul şi mai tare şi i-am simţit degetele arzându-mă ca focul. Am tresărit şi mi-am smucit braţul. Mi-a dat drumul repede şi o privire îndurerată i-a traversat faţa. Începu să-şi ceară scuze, apoi renunţă, traversă odaia, sună recepţia şi spuse că terminaserăm de mâncat.

Eram de-a dreptul bucuroasă să mă întorc în celula mea. Trebuia să mă gândesc cum s-o conving pe Rae că trebuia să evadăm… şi ce aveam să fac dacă nu izbuteam.

Trebuia să ies. Semnele acelea de întrebare din dreptul numelui lui Derek însemnau că nu se hotărâseră ce să facă în privinţa lui, dar asta o ştiam deja. Acum văzusem aceleaşi semne şi în dreptul numelui meu. Trebuia să pun la punct rapid un plan de evadare. În clipa în care m-am întins în pat şi am început să mă gândesc, am descoperit că paharul meu de cola de la cină nu fusese doar fără zahăr. Ci fusese şi plin de narcotice.

Am căzut într-un somn fără vise şi nu m-am trezit până ce n-am simţit o mână pe umărul meu. Am deschis ochii şi-am văzut-o pe Sue, femeia cu părul cărunt care ne urmărise în curtea uzinei. Stătea aplecată asupra mea, zâmbind ca o soră binevoitoare. Stomacul mi s-a strâns şi-a trebuit să mă uit în altă parte.

— E timpul să te scoli, scumpo, zise ea. Dr. Davidoff te-a lăsat să dormi astăzi, dar avem o după-amiază plină de lecţii pe care sunt sigură că n-ai vrea să le ratezi.

— Du-după-amiază? am zis, ridicându-mă în capul oaselor. Cât e ceasul?

— Aproape unsprezece şi jumătate. Rachelle şi Victoria îşi termină acum lecţiile de dimineaţă şi o să vă întâlniţi toate trei în sufragerie, pentru masa de prânz.

Nouă

Prânzul a constat din rulouri de lipie cu legume, salată şi apă plată. Aparent pe gustul lui Tori. Rae m-a întâmpinat cu un salut politicos, apoi n-a mai scos niciun cuvânt. Dar măcar nu mi-a ocolit privirea, ceea ce n-aş putea spune şi despre Tori.

Ne pregăteam să terminăm, când a intrat dr. Davidoff.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, fetelor, zise el dar trebuie să vorbesc puţin cu Chloe.

M-am ridicat.

— Sigur. Unde…?

— Aici e foarte bine.

Se aşeză, fără să se grăbească, pe un scaun. Broboane de năduşeală o porniră la vale pe ceafa mea şi mă simţeam ca un elev scos în faţa clasei.

— Apreciem ajutorul pe care ni l-ai dat în încercarea de a-l găsi pe Simon, Chloe. Suntem foarte îngrijoraţi după cum ştiţi şi voi, fetelor.

— Desigur, zise Rae. Are nevoie de medicamentul ăla. Dacă aş avea vreo idee unde poate fi, v-aş spune.

Se opri şi se uită la mine. Tori făcu la fel şi atunci am înţeles de ce nu fusesem luată deoparte pentru discuţia asta.

— V-am enumerat locurile posibile, am zis eu repede. Asta-i tot ce ştiu.

— N-au fost acolo, Chloe, replică dr. Davidoff. Aşa că am reconsiderat oferta ta. Am vrea să te luăm cu noi să-i căutăm împreună, în după-amiaza asta.

Ce era bang-ul pe care-l auzeam? Coliziunea clişeelor. Unu: calul de dar nu se caută la dinţi. Doi: Dacă sună prea bine ca să fie adevărat, probabil că e. Fusesem minţită şi dusă de nas de prea multe ori în ultimele câteva zile, încât nu numai că mă preocupa sănătatea dentiţiei calului – dar îl examinam din vârful botului până în vârful cozii.

— Vreţi să vin cu dumneavoastră…

— Da, şi cu puţin noroc, băieţii or să te vadă şi-or să iasă la vedere. Avem o singură problemă.

Oh, nu mă îndoiam că scenariul ăsta avea o mulţime de probleme.

— Locurile pe care ni le-ai menţionat tu nu par potrivite, zise el. Băieţii sunt deştepţi, iar tatăl lor i-a învăţat bine. Ar alege fie un loc izolat, fie unul foarte aglomerat, iar posibilităţile pe care ni le-ai sugerat nu sunt din niciuna dintre aceste categorii. Credem că ar mai putea fi unul pe care ai uitat să ni-l spui. Făcu o pauză uitându-se în ochii mei, apoi adăugă: Dacă nu mai e, atunci nu vedem ce rost ar mai avea să te luăm pe tine cu noi.

Al doilea bang? Zgomotul celei de-a doua aripi căzute. Dr. Davidoff ştia de ce voiam să-i însoţesc şi se hotărâse să-mi facă jocul. Mai îndrăzneam să joc?

— Haide, Chloe! şopti Rae.

— Mai bine nu te-ai gândi că-i aperi ţinându-ţi gura, zise Tori. Simon e bolnav, Chloe. Dacă moare, sper să te bântuie până…

— Destul, Tori! zise dr. Davidoff.

— Eu… s-ar putea să am altă idee, am zis eu.

Doamne, bine-ar fi fost să am altă idee! Oricât îmi storceam creierii, totuşi, mi-ar fi trebuit timp să găsesc ceva bun şi nu mi se îngăduia răgazul. Prin urmare m-am căznit să încropesc o poveste şchiopătată despre Derek şi cu mine fugind prin curtea uzinei până am dat de un loc bun de ascunzătoare. Poate că la ăsta se referise când spusese punct de rendez-vous. Numai că era întuneric şi noi alergaserăm prin atâtea clădiri, încât nu eram sigură în care anume ne ascunseserăm dar aş fi putut s-o recunosc dacă aş fi văzut-o.

Dr. Davidoff zâmbi şi m-am pregătit să-l aud că-mi spune că mint, însă el zise doar:

— Atunci e un lucru bun să vii şi tu cu noi, nu?

— Şi eu, zise Tori. Abia de-am ieşit din camera mea de când am ajuns aici, iar pe afară n-am mai fost de când a fost adusă Chloe la Sanatoriul Lyle. Vreau să merg şi eu.

— Nu-i o excursie în aer liber, mormăi Rae.

— Ajutorul tău, deşi apreciat, n-o să fie necesar, îi răspunse dr. Davidoff.

— Credeţi că vreau să ajut? Desigur, o să mă uit în jur, pentru

binele lui Simon. Dar eu trebuie să mă duc la cumpărături.

— Cumpărături?

Dr. Davidoff se uită la ea de parcă nu auzise bine. Noi la fel.

— Aveţi idee cât a trecut de când nu mi-am mai luat nişte lucruri noi? E primăvară şi tot ce am eu e de anul trecut.

— Tragedie. Să sune cineva la Amnesty Intemational! Rae se uită pieziş la Tori. O să supravieţuieşti. Sunt sigură că toate hainele îţi vin încă bine.

— Ceea ce n-am putea spune şi despre garderoba ta. Ce-ai zice de un nou şal, Rachelle? N-ai avut decât două până acum.

Rae îşi ridică mâna, cu degetele răşchirate spre Tori.

— Ce-ai zice de nişte arsuri de gradul trei, Victoria. N-ai avut decât de gradul întâi până acum.

— Fetelor, destul! Victoria…

— Şi când mama m-a închis la Sanatoriul Lyle, a încheiat un târg cu mine. Dacă mă făceam mai bine, avea să-mi cumpere un laptop nou. Cel mai performant de pe piaţă.

— De ce? zise Rae. Ca să le trimiţi mai rapid mail-uri prietenilor tăi?

— Nu, ca să pot lucra la pachetul meu de software pentru admiterea în tabăra de design de la MIT[2].

Rae izbucni în râs, iar Tori o fulgeră cu privirea, vorbea serios. Tori, o fanatică a computerelor? Am încercat să mi-o închipui, dar nici imaginaţia mea nu mergea până într-acolo.

Tori se întoarse către dr. Davidoff.

— Evident că nu pot să mă fac mai bine, iar mama ştia. Asta când mi-a făcut promisiunea aceea. Prin urmare îmi datorează un laptop.

Dr. Davidoff se încruntă, de parcă ar fi încercat să-i prindă logica. Apoi dădu din cap.

— În regulă, Victoria. O să-ţi comandăm…

— Ştiu eu ce-mi trebuie şi o să mi-l iau singură.

Dr. Davidoff se ridică în picioare.

— Cum doreşti. Mâine, vom…

— Astăzi. Şi mai vreau şi-o ţinută de primăvară.

— Bine. O să rog pe cineva să te ducă…

---

2 Massachusetts Institute of Technology, universitate particulară din Cambridge, Massachusetts, care cuprinde, în cele cinci şcoli şi un colegiu, 32 de departamente academice, în care se pune accentul pe cercetarea ştiinţifică şi tehnologică

— Crezi c-o să las vreo bufniţă de vârsta a doua să mă ajute să-mi aleg hainele? O să merg astăzi, fiindcă o am pe Chloe de la care să aflu o a doua părere.

— Vrei să te ajute Chloe la cumpărături? zise Rae.

— Păi, cu siguranţă nu te vreau pe tine, skater girl[3]. Chloe o fi o ratată, dar măcar e o ratată cu bani, iar cineva a învăţat-o să aibă cât de cât simţul modei.

— Nu, Victoria, zise dr. Davidoff. N-o să mergi…

Ea se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi îi şopti ceva la ureche. O expresie amestecată trecu pe chipul lui, o parte şoc, două părţi groază pură.

— Înţeleg, zise el. Da, acum, dacă mă gândesc mai bine, probabil ne-ai putea ajuta să-i găsim pe băieţi.

— Aşa ziceam şi eu.

Tori veni agale înapoi la scaunul ei. Şantaj? Acum două săptămâni, aş fi fost înspăimântată. Astăzi, eram impresionată.

E un moment de film clasic. Eroina noastră este captivă într-o închisoare în junglă, urmează o mulţime de comploturi şi stratageme, până când, în sfârşit, se eliberează… ca să se trezească la kilometri depărtare de civilizaţie, fără nicio idee cum să se întoarcă acasă. În mod asemănător, şiretlicul meu de a „ajuta” la găsirea lui Simon şi Derek dăduse roade, însă n-aveam nici cea mai vagă idee cum să profit de această oportunitate

Iar dr. Davidoff nu mi-a dat timp să-mi plănuiesc următoarea mutare. A chemat-o pe Sue şi le-a transmis celorlalţi să ne aştepte la uşa de la intrare. Am cerut o oprire în camera mea, ca să-mi iau ceva mai gros de îmbrăcat, dar el mi-a spus că or să-mi aducă ei tot ce am nevoie. Am avut inspiraţia să precizez care hanorac îl voiam – pe cel cu glugă, Gap, al lui Liz.

Pe când Tori şi cu mine o aşteptam pe Sue, am simţit un curent cald, deja familiar, atingându-mi ceafa.

— Pleci fără să-ţi iei rămas-bun? şopti semidemonul în urechea mea. Şi mă laşi captivă aici, după tot ce am făcut pentru tine?

Nu era niciun pic de ameninţare în vocea ei, doar vioiciunea

---

3 Skater girl – o fată care se descurcă într-adevăr bine pe skateboard şi ştie să facă o mulţime de figuri; puţin mai băieţoasă, bună camaradă cu băieţii

cuiva care te-a prins pe picior greşit şi te necăjeşte.

— Îmi pare rău, am zis eu, automat.

— O scuză? Măi, măi, ce copil politicos! Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Nici nu mă aşteptam să mă eliberezi acum. O să te întorci când ai să fii pregătită, iar când o faci, o să fiu aici, aşteptându-te.

— Fetelor? zise dr. Davidoff, venind cu paşi mari către noi. Maşina noastră a sosit.

În timp ce-l urmam afară, suflul acela cald îmi flutura părul.

— La revedere, copilă. Şi aveţi mare grijă, tu şi mica ta gaşcă de făcători de vrăji şi de monştri. Ţineţi-vă puterile alea drăguţe ale voastre în frâu. Nu mi-ar plăcea deloc să înceapă Apocalipsa fără mine.

Zece

Am mers într-un break, cu dr. Davidoff, mama lui Tori şi un şofer pe care nu l-am recunoscut – un tip blond, de la pază. În spatele nostru, într-o altă maşină, erau Sue, un şofer chelios şi individul cu păr negru care avusese arma, în noaptea în care evadaserăm de la Sanatoriul Lyle.

Mai era şi a patra persoană în maşina aceea: mătuşa Lauren. N-o văzusem – ştiam doar pentru că dr. Davidoff spusese că o să fie. Când auzisem, mă urcasem în break cât de repede putusem, ca să n-o văd ieşind din clădire.

Cum aveam să dau ochii cu mătuşa Lauren? Numai la gândul acesta şi mi se strângea dureros inima. Îmi petrecusem ultimele douăzeci şi patru de ore încercând să nu mă gândesc la ea, la ceea ce făcuse.

Mama a murit când eu aveam cinci ani. Mătuşa Lauren era sora ei mai mică. În toţi anii în care ne mutaserăm dintr-un loc într-altul, tata fiind mai mereu plecat în interes de serviciu, lăsându-mă cu bone şi în menajere care se tot succedau, mătuşa Lauren fusese singurul lucru stabil din viaţa mea. Persoana pe care puteam conta. De aceea, după ce evadaserăm, când am fost rănită, iar eu şi cu Rae ne separaserăm de băieţi, am mers la ea să cerem ajutorul.

Iar mătuşa Lauren mă adusese înapoi la dr. Davidoff. Dacă ar fi crezut că-şi trimitea nepoata cu halucinaţii înapoi la nişte

oameni de treabă care ar fi putut s-o ajute, atunci, oricât de supărată şi de profund afectată aş fi fost, aş fi înţeles-o. Însă mătuşa Lauren nu fusese indusă în eroare de oamenii ăştia. Era şi ea una dintre ei.

Ea mă introdusese – sau mama, presupun – în experimentele Grupului Edison. Ea îi lăsase să-i ucidă pe Brady, pe Liz şi pe cealaltă fată, poate chiar îi ajutase s-o facă. Iar acum, ştiind toate acestea, trebuia să dau ochii cu ea şi să pretind că era în regulă.

Break-ul avea un loc la mijloc, care se putea întoarce în jurul axei sale, şi pe acela se aşezase mama lui Tori. În prima parte a călătoriei, şi-a citit ziarul, Wall Street Journal ridicându-şi privirea din când în când, parcă să se asigure că nu dispăruserăm. Tori şi cu mine am tăcut tot drumul, uitându-ne pe ferestrele din dreptul fiecăreia, de parcă geamurile n-ar fi fost prea închise la culoare ca să vedem altceva decât contururi vagi din lumea de afară.

N-avusesem nicio şansă să-mi iau rucsacul. Nici măcar lui Tori nu-i dăduseră voie să-şi ia poşeta, oricât stăruise ea. Cel puţin, aveam banii la mine. Sosisem la Sanatoriul Lyle cu un teanc de bancnote de douăzeci de dolari şi cu cardul îndesate în pantof, şi le mai aveam încă acolo. Purtam jeanşi, un tricou cu mâneci lungi şi pantofi sport. Ar fi fost plăcut să-mi schimb lenjeria şi ciorapii, dar în clipa asta, grija mea cea mare era că tricoul de pe mine era prea subţire.

— Dr. Davidoff? M-am aplecat în scaunul meu cât mi-a dat voie centura de siguranţă. Aţi adus cumva hanoracul acela pentru mine?

— A, da. Şi o să ai nevoie de el. E frig afară. Diane? Poţi să-i dai asta lui Chloe, te rog?

Când am văzut hanoracul cu glugă apărând peste banchetă, am scos un oftat de uşurare.

— Asta nu-i al lui Liz? zise Tori.

— Nu cred.

— Nu?

Mi-l smulse şi se uită la etichetă.

— De când porţi tu haine de damă de mărime medie? Pariez că încă n-ai ieşit de la mărimile de copii.

— Foarte amuzant. Da, de regulă port mărimi mici…

— Supermici.

— Dar îmi plac hanoracele mari, bine?

— Mă crezi proastă? Este acelaşi hanorac pe care l-am împrumutat eu de la Liz – cel pentru care ai venit tu în camera mea să mi-l ceri, deunăzi.

Mama lui Tori îşi coborî ziarul.

— Mă… mă gândeam că Liz l-ar vrea înapoi. Rae a spus că e încă la tine, aşa că…

— Aşa că ţi-ai luat singură funcţia de custode al lucrurilor prietenei mele?

Mama lui Tori îşi împături ziarul în poală, netezind îndoiturile cu unghiile ei lungi şi roşii.

— Ăsta e hanoracul lui Liz, Chloe?

— P-poate. Când am plecat de la Sanatoriul Lyle, am adunat lucrurile în grabă, pe întuneric. Am unul care seamănă cu ăsta. O să-l port azi, apoi ţi-l dau ţie, Tori. Ca să i-l înapoiezi tu lui Liz.

— Aşa să faci.

Tori mi-l întinse.

Mama ei îl smulse din mâinile lui Tori şi îl împături punându-l în poală.

— O să am eu grijă să ajungă la Liz.

— P-pot să-l port azi? Dr. Davidoff spunea căi fr-frig…

— O să-ţi fie bine şi-aşa.

Tori îşi dădu ochii peste cap.

— Ce mare scofală, mamă? Dă-i-l ei şi gata.

— Am spus nu. Ce anume nu înţelegi, Victoria?

Tori bodogăni cu voce scăzută şi se întoarse din nou spre fereastră.

Mama ei se uită la mine, cu o expresie impenetrabilă.

— Sunt sigură că o să-ţi fie bine şi fără el.

Când şoferul ne-a lăsat pe strada din spatele complexului uzinei, clănţăneam din dinţi, şi nu doar de frig. Mama lui Tori ştia de ce îmi luasem acel hanorac – şi că îmi dădusem seama că Liz era moartă. Pentru ce altceva ar fi ţinut morţiş o necromantă să aibă un obiect personal de la ea?

Mai întâi dr. Davidoff, acum mama lui Tori. Mai era cineva care nu se prinsese de stratagemele mele?

Toate o singură persoană. Cea care încă mă privea pe micuţa şi drăguţa Chloe. Cea care credea că nu voisem într-adevăr să

fug de la Sanatoriul Lyle, ci doar mă lăsasem luată de val cu planul băieţilor ălora.

— Mătuşă Lauren?

M-am îndreptat spre ea când a ieşit din maşină împreună cu Sue. Mă simţeam ca şi când m-aş fi uitat la o străină care împrumutase forma mătuşii mele.

— Dârdâi. Îmi frecă braţele, cu grijă pentru cel rănit. Unde ţi-e haina?

Am văzut-o pe mama lui Tori urmărindu-ne. Dacă m-aş fi plâns mătuşii Lauren, i-ar fi spus de ce voisem hanoracul lui Liz.

— Am uitat-o. A fost mai cald săptămâna trecută.

Ea se uită în jur.

— Are cineva ceva de îmbrăcat în plus…?

Individul cu păr negru de sâmbătă noaptea se dădu jos de pe scaunul de la volan şi îi întinse o jachetă de nylon.

— Mersi, Mike, zise mătuşa Lauren, ajutându-mă s-o îmbrac.

Mânecile atârnau, trecându-mi cu zece centimetri peste vârful degetelor. Le-am suflecat, sperând că, îndoite, or să-mi ţină mai cald, dar jacheta era atât de subţire, încât părea că nici de vânt nu mă putea apăra.

— Ai insulina? am întrebat-o.

— Da, scumpo. Nu-ţi face griji.

În timp ce grupul se pregătea de căutare, eu am rămas pe lângă mătuşa Lauren. Îi plăcu asta şi mă luă de după umeri, frecându-mă pe braţ ca şi cum m-ar fi ajutat să mă încălzească. Am scrâşnit din dinţi şi am lăsat-o.

— Acum, Chloe, zise dr. Davidoff, când toată lumea era gata, spune-ne unde să căutăm.

Adevăratul punct de rendez-vous era depozitul cel mai apropiat de uzină. Aşadar scopul era să-i ţin cât mai departe cu putinţă de acela, în caz că băieţii hotărâseră că acum ar fi fost momentul propice să vină să verifice.

— Am început din depozitul unde ne-aţi luat voi urma şi unde m-am ales cu asta… am zis eu, ridicându-mi braţul rănit.

— Când ai sărit pe fereastră, sublinie dr. Davidoff.

Am dat din cap.

— N-am ştiut că m-am rănit, aşa că am fugit. Derek voia să ne îndepărtăm cât mai mult de depozitul acela. Se pare că am fugit şi-am tot fugit, ocolind toate magaziile astea, încercând să

găsim un loc bun ca să ne ascundem. N-am… n-am fost prea atentă. Era întuneric şi nu puteam vedea nimic. Derek putea, aşa că m-am ţinut după el.

— Un vârcolac are vederea nocturnă îmbunătăţită, murmură dr. Davidoff.

— În cele din urmă, am găsit un loc despre care Derek a zis că ar fi bun să ne ascundem şi să stăm până ce aveaţi să plecaţi voi. Însă atunci a simţit mirosul de sânge…

Mâna mătuşii Lauren m-a strâns de umăr, de parcă îşi imagina cum fusesem la un pas de a fi devorată.

— Aşa că m-a ajutat, am continuat eu. M-a bandajat. Dar a spus că era o rană urâtă şi că aveam nevoie de copci. Apoi a simţit mirosul lui Simon. De aceea am plecat – din cauza braţului meu şi a lui Simon –, dat înainte de asta a spus că locul acela era o bună ascunzătoare şi ar trebui să-l ţinem minte.

— Şi tu nu l-ai ţinut minte, zise Tori. Frumos!

— Era întuneric şi eram zăpăcită. Mi-am închipuit că vrea să spună că el îl va ţine minte…

— Înţelegem, Chloe, zise dr. Davidoff. Şi ai dreptate. Cu siguranţă sună mult mai promiţător decât celelalte sugestii ale tale. Totuşi, am îndoieli că o să-l recunoşti când o să-l vezi…

— A trebuit să-mi sfâşii tricoul ca să-mi bandajez braţul. Restul tricoului meu trebuie să mai fie încă acolo.

— Bine, atunci. Chloe, tu te duci cu doamna Enright… Mâna mătuşii Lauren se strânse în jurul umerilor mei.

— O iau eu pe Chloe.

— Nu, tu o iei pe Victoria.

— Dar…

Mama lui Tori îi tăie vorba:

— Tu ai vrăji de camuflaj, Lauren?

— Nu, dar…

— Ai vreo putere oarecare?

Mâna mătuşii Lauren se strânse mai tare în jurul umerilor mei.

— Da, Diane. Am puterea medicinii şi din acest motiv ar trebui să fiu prima la faţa locului când Simon va fi găsit…

— O să fii prin apropiere, zise dr. Davidoff. Am nevoie de o escortă pentru Chloe, dar nu putem să-i lăsăm pe băieţi să-i vadă escorta. Diane o să se ocupe de asta.

Unsprezece

O vrajă de camuflaj s-a dovedit a fi ceva cum vezi prin filmele SF, când personajul negativ dispare cu totul, ascuns de un câmp de forţă magic. Ca efect de film, e simplu de realizat. În viaţa reală, se părea că e la fel de uşor, dacă erai vrăjitoare.

Mama lui Tori mergea chiar lângă mine, aproape invizibilă. Neavând nicio şansă s-o şterg, trebuia să-mi joc rolul, căutând punctul de rendez-vous, ceea ce-mi dădea o scuză să mă uit în toate părţile după o oportunitate de a scăpa. Poate aş fi găsit o gaură în perete prea îngustă pentru ca mama lui Tori să mă urmeze sau o grămadă precară de lăzi pe care aş fi putut s-o dărâm peste ea, sau un ciocan abandonat cu care să-i dau în cap.

Nu „dădusem în cap” nimănui în viaţa mea, dar cu mama lui Tori eram dornică să încerc.

Privit din drumul principal, locul arăta ca o uzină obişnuită, cu vreo câteva clădiri anexe. Însă odată ajunşi aici, în spate, erau clădiri peste tot, o mulţime dintre ele nefiind în folosinţă. Proprietate imobiliară de lux. Sau ar fi putut fi… dacă nu era uzina scuipătoare de fum care să dăuneze peisajului înconjurător.

Acele grămezi de lăzi împrăştiate peste tot erau singurul semn că uzina era operaţională. Probabil lucra cu mult sub capacitatea sa, abia ducându-şi zilele, ca multe alte întreprinderi industriale din Buffalo. Chestii metalice, aşa se vedea din stivele aflate în depozite. La un moment dat, când ne furişam în goană printre clădiri fusesem nevoite să ne ascundem în spatele unor butoaie până ce a trecut un camion prin curte, dar şoferul maşinii aceleia fusese singurul angajat pe care-l văzuserăm

Cea de-a treia clădire pe care am cercetat-o era descuiată, aşa că mama lui Tori n-a trebuit să facă vreo vrajă ca s-o deschidă. Când am păşit înăuntru, mi-am zis: Asta arată promiţător. Ultimele două fuseseră pline cu echipament şi rulouri de metal. Aceasta părea nefolosită şi era presărată cu lăzi. Nu erau îngrămădite în stive precare, dar aveai la dispoziţie tot depozitul să cauţi.

Când am pătruns mai spre interior, am văzut ceea ce părea o

stivă nu foarte echilibrată. Alături, se afla o grămadă de ţevi mici de metal, de mărimea perfectă pentru a-i da cuiva în cap.

M-am îndreptat către ţevi, cu privirea în pământ, de parcă mi-aş fi căutat tricoul rupt.

— Cred că acum putem să punem punct acestei şarade, Chloe, zise mama lui Tori.

M-am întors încet, întârziind o clipă pentru a-mi impune cea mai bună expresie de nedumerire a mea.

— Nu e niciun tricou aici, zise ea, nici vreun punct de rendez-vous. Probabil că este unul, undeva în complexul ăsta, dar nu aici.

— Hai să încercăm în următorul depozit…

Mă prinse de braţ când am trecut prin faţa ei.

— Ştim cu toţii că încerci să scapi din nou. Marcel speră doar ca adevăratul punct de rendez-vous să fie pe aproape şi ca tu să laşi o urmă chiar în clipa asta, una care să-l ademenească pe Derek să vină înapoi să cerceteze, odată ce va crede c-am plecat.

Să las o urmă? O, nu! De ce nu mă gândisem la a? Nu era nevoie să fiu aici ca să-i atrag atenţia lui Derek. Dacă mirosea că fusesem pe undeva pe lângă uzină…

— N-nu încerc să scap. Vreau să-l ajut pe Simon. Trebuie să găsim…

— Băieţii nu mă interesează. Tu, da.

— Eu?

Mă strânse mai tare de braţ.

— Toţi copiii ăia au stat luni în şir la Sanatoriul Lyle, purtându-se frumos, străduindu-se din răsputeri să se facă mai bine. Apoi ai apărut tu şi deodată ne-am trezit cu o răzmeriţă generală. În decurs de o săptămână, patru rezidenţi au fugit. Eşti o adevărată instigatoare nu ţi se pare?

Eu fusesem catalizatorul, nu instigatorul. Dar n-aş fi câştigat nicio medalie de merit dac-aş fi corectat-o.

Ea continuă:

— Ai trecut la acţiune în timp ce restul înghiţeau minciunile noastre şi se rugau să fie salvaţi. Fiica mea nici măcar n-a avut curajul să ţi se alăture.

Hmm, oare pentru că i-ai zdrobit tu orice dorinţă de a se opune care mai rămăsese în ea? Pentru că ai făcut-o să creadă că trebuia să joace rolul pacientei perfecte ca să-ţi facă ţie pe

plac?

— Sorţii ne-au jucat un renghi urât, Chloe Saunders. Te-au prevăzut cu draga ta mătuşică Lauren, veşnic perpelindu-se şi frângându-şi mâinile. Perechea perfectă pentru fiica mea fără coloană vertebrală. Dar acolo unde soarta ne-a nedreptăţit, liberul arbitru poate îndrepta lucrurile. Cred că tu şi cu mine putem ajunge la o înţelegere de pe urma căreia să profităm amândouă. Îmi dădu drumul la braţ. Dr. Gill mi-a spus că ai contactat spiritele din primele experimente ale lui Lyle.

N-am spus nimic, n-am încercat să-mi întorc privirea.

— Ştiu că s-a confruntat cu tine, continuă mama lui Tori. E aproape fanatică, dr. Gill a noastră, sunt sigură că ai observat. E obsedată de secretele lui Lyle. Ambiţia e sănătoasă. Obsesia, nu. Mă privi cercetător. Deci ce ţi-au spus spiritele alea?

— Nimic. Le-am readus întâmplător din morţi, aşa că n-au fost prea interesate să stea la palavre cu mine.

Ea râse.

— Cred şi eu. Dar pentru tine, la vârsta ta, să readuci morţii la viaţă…?

Ochii îi sclipiră:

— Remarcabil.

OK, asta a fost o prostie, Chloe. Tocmai i-ai confirmat că ai readus morţii la viaţă. O lecţie când mai vrei să faci pe deşteapta – abţine-te.

— I-ai mai putea contacta o dată? întrebă ea.

— Aş putea încerca.

Ai resurse şi discernământ. O combinaţie care o să te ducă departe. Atunci, uite cum facem. Eu o să-i spun dr. Davidoff că am găsit locul aici. Tricoul a dispărut probabil luat de băieţi. Dar au lăsat în urmă asta.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar. Era o pagină din blocnotesul lui Simon, ruptă cu grijă. Pe o parte era în desen parţial terminat, fără îndoială făcut de Simon. Pe partea cealaltă, scrisese ea, cu litere mari de tipar: BSC CAFE 2 PM.

— Întâlnirea la Cafeneaua Buffalo State, la două după amiaza, am citit eu. Hârtia e prea curată, totuşi. Or să-şi dea seama că n-a fost lăsată aici.

Am luat-o, m-am dus până la ţevile de metal, m-am lăsat pe vine şi am trecut foaia peste podeaua murdară. Apoi m-am oprit, încă ghemuită, şi m-am uitat în sus, spre ea.

— Cum rămâne cu insulina?

— Sunt sigură că băieţii au luat deja din altă parte.

— N-am putea s-o lăsăm aici, pentru orice eventualitate?

Ea şovăi. Nu voia să se complice, dar dacă trebuia să-mi câştige încrederea…

— O să iau mai târziu fiolele de la Lauren şi-o să le aduc înapoi, zise ea. Acum, totuşi, trebuie să predăm biletul ăla.

Se întoarse să plece. Am apucat strâns o ţeavă de metal, apoi am sărit în picioare, repezind-o spre capul ei.

Ea se răsuci, fluturând din degete. M-am trezit proiectată cu spatele într-o stivă de cutii, cu ţeava zburând din mâna mea şi zăngănind pe podea. M-am aruncat după ea, dar doamna Enright a fost mai rapidă, înşfăcând-o şi legănând-o în faţa mea, ameninţător.

Deschise gura, dar mai înainte de a putea scoate vreun sunet, o ladă ţâşni din stiva din spatele meu. Făcu un pas în lături şi lada trecu şuierând pe lângă ea. În spatele ei, stătea Liz.

Am plonjat către grămada de ţevi, dar doamna Enright m-a lovit cu o altă vrajă. Mi-au fugit picioarele de sub mine şi am lovit podeaua cu mâinile întinse în faţă, simţind durerea explodând în braţul rănit. Când m-am uitat în jur, am zărit pentru o clipă cămaşa de noapte a lui Liz în spatele stivei de lăzi.

— Elizabeth Delaney, presupun, zise doamna Enright, dându-se înapoi şi lipindu-se cu spatele de un perete, mişcându-şi iute ochii dintr-o parte într-alta, gata pentru următorul obiect zburător. Aşadar, se pare că în moarte, ai reuşit în sfârşit să-ţi controlezi puterile. Păcat că n-ai făcut-o mai devreme. Aşa o pierdere.

Liz înlemni între stive, cu faţa crispată când doamna Enright îi confirmă moartea. Apoi îşi îndreptă spatele, îngustându-şi ochii, îşi fixă privirea asupra stivei de lăzi.

— Chiar şi moartă mai poţi fi de folos, Elizabeth, zise doamna Enright. Un poltergeist e greu de găsit, unul care să-l ajute pe dr. Davidoff să-şi aline dezamăgirea de a-i fi pierdut pe dragii lui Simon şi Derek.

Lăzile se cutremurară şi trosniră, pe când Liz le împingea, cu tendoanele umflate de efort. I-am făcut semne disperate să se concentreze numai la cea din vârf. Ea dădu din cap şi o

împinse… dar doamna Enright pur şi simplu se dădu la o parte din calea ei.

— Destul cu asta, Elizabeth, zise ea calmă, când lăzile se prăbuşiră în spatele ei.

Liz apucă o scândură desprinsă şi-o azvârli spre ea.

— Am spus destul.

Mă lovi cu o altă vrajă, aceasta fiind o descărcare electrică ce mă lăsă la podea, horcăind şi tremurând. Liz se aplecă deasupra mea. L-am şoptit că eram bine şi am chinuit să mă adun până ce m-am ridicat în fund. Tot trupul îmi zvâcnea.

Doamna Enright se uită în jur, incapabilă s-o vadă pe Liz dacă nu mişca vreun obiect.

— Ţie nu-ţi pot face niciun rău, Elizabeth, dar pot o rănesc pe Chloe. Dacă mai zboară o singură aşchie de lemn, îi mai dau un şoc electric. E clar?

M-am sforţat să mă ridic, apoi am luat-o la fugă către uşă. N-am făcut nici cinci paşi şi am încremenit, literalmente.

— Se numeşte o vrajă de legare, zise doamna Enright. Foarte folositoare. Acum, Elizabeth, o să te porţi frumos în vreme ce Chloe şi cu mine…

Vraja se rupse. M-am împleticit, răsucindu-mă să-mi regăsesc echilibrul, şi mi-am ridicat privirile ca o văd pe ea încremenită, de data asta. O siluetă întunecată ieşi din umbră.

— Vrajă de legare? Tori se apropie, cu mers degajat. Aşa o numeşti tu, mamă? Ai dreptate. Este folositoare. Veni în faţa mamei sale, încă încremenite. Aşadar, sunt o dezamăgire, nu? Chloe e fiica pe care îţi doreşti s-o fi avut? Ştii, aş putea chiar să mă simt rănită din pricina asta… dacă aş crede că o cunoşti, într-adevăr. Pe ea sau pe mine. Se apropie şi mai mult. Cumpărături, mamă? Sunt închisă într-o celulă, viaţa se năruie şi tu chiar ai crezut că voiam să merg la cumpărături? Nu mă cunoşti nici cât mă cunoaşte ea! Şi arătă cu mâna spre mine. Tu…

Tori se clătină, dându-se înapoi cu un icnet, în timp mama ei se eliberă şi o lovi cu o vrajă.

— Mai ai multe de învăţat, Victoria, dacă-ţi închipui că-mi poţi face mie rău.

Tori îi căută privirea mamei sale.

— Crezi c-am venit aici să mă răzbun? Asta se numeşte o evadare.

— Evadare? Adică ai de gând să fugi şi să trăieşti pe străzi? Prinţesa lu' tăticu' dormind prin ganguri?

Ochii lui Tori scăpărară de mânie, dar îi răspunse calm:

— O să mă descurc.

— Cu ce? Ai bani? Un card?

— Şi cum le-aş fi putut avea, când m-ai ţinut închisă?

— Pariez că are Chloe ceva. Pariez că ea niciodată nu iese din cameră fără rezervele ei, pentru orice eventualitate.

Amândouă se uitară la mine. N-am scos un cuvânt dar răspunsul trebuie să mi se fi citit pe faţă. Doamna Enright râse.

— O, am să fac rost de bani, mamă, zise Tori. O să-i iau de la tine.

Îşi aruncă braţele în jos şi un val de energie izbi în mama ei şi în mine, împingându-ne în spate, făcându-ne să ne clătinăm. Tori îşi flutură mâinile deasupra capului. Scânteile zburară, prinse într-o pală de vânt care şuieră în jurul nostru, ridicând un vârtej de ţărâna şi rumeguş. Mi-am închis ochii strâns şi mi-am acoperit nasul şi gura.

— Asta numeşti tu magie puternică, Victoria? striga mama ei prin vânt. E doar un acces de furie capricioasă. Nu te-ai schimbat deloc. Numai că acum chemi forţele naturii să urle şi să bată din picior pentru tine.

— Şi crezi că asta-i tot ce pot face? Priveşte, atunci…

Tori încremeni, într-o vrajă de legare. Vântul se opri. Praful şi scânteile se împrăştiară pe podea.

— Privesc, zise doamna Enright, şi tot ce văd este o fată răzgâiată cu o nouă maşină de fiţe, distrugând totul în jur, fără să-i pese cine este rănit. Egoistă şi nechibzuită ca întotdeauna.

În ochii lui Tori sclipiră lacrimi. Pe când mama ei se apropia de ea, m-am dat uşor cu spatele către grămada de ţevi.

— Acum, Victoria, dacă ai terminat cu azvârlitul în stânga şi-n dreapta, am s-o chem pe Lauren să vină să ia şi să sperăm că o să reuşească să te ţină, de data asta.

Liz dădea ocol către doamna Enright, cu privirea aţintită asupra altei stive de lăzi. Am clătinat din cap. Unghiul nu era bun şi le-ar fi văzut căzând. M-am aplecat şi am ridicat o rangă.

— Lauren Fellows n-o să fie singura persoană mustrată pentru această mică escapadă, continuă doamna Enright. Tocmai ţi-ai câştigat o săptămână în camera ta, singură, fără ore de curs, fără vizitatori, fără MP3 Player. Doar o grămadă de

timp ca să te gândeşti la…

Am lovit-o cu ţeava. Am nimerit-o în spatele capului cu un pocnet care mi-a dat fiori. Arma a zburat din mâinile mele. Ea s-a clătinat şi am crezut că n-o lovisem destul de tare. M-am împleticit ca să ajung din nou la ţeavă, care se rostogolea pe jos.

Apoi s-a prăbuşit.

Tori a rupt vraja şi-a dat fuga la mama ei, îngenunchind lângă ea. Am făcut la fel şi i-am căutat pulsul. Cred că e în regulă, am zis eu.

Tori rămase în genunchi, uitându-se în jos, la mama ei.

I-am atins braţul.

— Dacă vrem să plecăm, trebuie…

Se scutură de atingerea mea. Am sărit în picioare, gata s-o las acolo. Apoi mi-am dat seama ce făcea – îi scotocea prin buzunare mamei sale.

— Nimic, zise ea printre dinţi. Nici măcar un card de credit.

— Am eu bani. Haide.

O ultimă privire spre mama ei şi mă urmă.

Doisprezece

Tori şi cu mine ne-am ghemuit sub prelata care acoperea remorca unui tir. Remorca nu era ataşată la un camion, aşadar nu ne păştea nicio primejdie să ne trezim că ascunzătoarea noastră o porneşte la drum. Mie mi se părea locul ideal. Tori nu era de acord.

— Aici suntem o ţintă uşoară, şuieră ea, ghemuindu-se. Tot ce au de făcut este să ridice prelata asta şi ne-au prins.

— Dacă se apropie, o să fugim.

— Şi cum o să ştim când vin? Nu putem vedea nimic.

— Îi ţine Liz sub observaţie. Mi-am întins picioarele. Apropo de Liz…

— E moartă.

Vocea ei era aspră.

— Am auzit când a spus mama. Ea a omorât-o pe Liz, nu-i aşa? Ea şi oamenii ăia.

— O să-ţi explic mai târziu. Acum trebuie să păstram tăcerea. Ne-ar putea auzi cineva…

— Nu-i nimeni în preajmă, ţii minte? Pentru că Liz – prietena

mea Liz – este o stafie şi stă de pază. Şi pare că te ajută pe tine Dumnezeu ştie de câtă vreme, iar tu nici măcar n-ai catadicsit să-mi spui că era moartă, că ei au ucis-o.

— L-am spus lui Rae…

— Bineînţeles, Rachelle. Ce te-a apucat? Tori îmi întâlni privirea. Dacă vrei să ştii cine v-a trădat, uită-te în direcţia aceea.

— Rae? Nu. Ea niciodată…

— Ei bine, cineva a spus. Dacă n-am fost eu, nici tu, nici băieţii, cine a mai rămas?

— A-ar trebui să tăcem acum. Sunetele circulă.

— Zău? Uau. Acum îmi dar şi lecţii de ştiinţă. Derek te-a învăţat asta?

— Tori?

— Ce-i?

— Taci.

Tăcu, aproape cinci secunde, după care întrebă:

— N-ar fi trebuit să vină până acum Liz să vadă ce facem? De unde ştii că mai e încă pe afară?

— Vine şi pleacă. De aceea aveam nevoie de hanoracul ăla, ca să…

Liz dădu buzna prin prelată şi se aplecă deasupra noastră.

— Spune-i să şşşt!

— I-am spus deja, am şoptit eu. În repetate rânduri.

— Păi, au auzit şi vin încoace. Mătuşa ta şi un tip cu puşcă.

I-am împărtăşit informaţia lui Tori, în şoaptă.

— Ce? Şi atunci de ce stăm aici?

Se repezi spre marginea remorcii.

Am prins-o de braţ.

— Hei! zise ea, destul de tare cât s-o facă pe Liz să se chircească.

— Din ce parte vin? am întrebat-o pe Liz.

Ea-mi arătă spre stânga. M-am târât spre marginea din dreapta şi am ridicat prelata.

Liz ieşi în grabă.

— Nu-i mai văd acum.

Mi-am mijit ochii, în soare. Era o clădire la vreo cinci metri distanţă, dar nu puteam vedea nicio uşă. M-am aplecat în afară, să văd mai bine. În stânga mea era un morman de butoaie metalice ruginite. Ne-am fi putut ascunde printre ele…

— Chloe! ţipă Liz. Individul e chiar…

Bufnetul unor paşi pe podeaua remorcii o amuţi.

— Înapoi! zise Liz. Înapoi!

— Ce se întâmplă? şopti Tori. Mişcă-te!

Când am încercat să mă retrag, Tori m-a îmbrâncit înainte şi am zburat de sub prelată, aterizând cu faţa în ţărână.

— Ei bine, acum e uşor, zise o voce.

M-am întors pe spate. Acolo, pe remorcă, stătea Mike – bărbatul care trăsese în noi, sâmbătă noaptea

— Lauren? zise el. Mai bine-mi dar mie arma aceea să rezolv eu.

Cu privirea încă aţintită asupra mea, sări jos. Întinse mâna în lături, în vreme ce mătuşa Lauren, cu puşca în mână, apăru de după remorcă.

— Îmi pare rău, Chloe, zise ea.

Îndreptă puşca spre mine, iar eu m-am dat repede înapoi.

— N-nu. N-n-o să mă opun. Eu…

Ea întoarse brusc arma şi trase în Mike. Săgeata îi intră în braţ. El se holbă o clipă la ea, apoi genunchii îi cedară.

Mătuşa Lauren veni în fugă şi mă ajută să mă ridic.

— Tori, ieşi de-acolo. Mike îi căuta pe ceilalţi prin staţia radio când v-am auzit.

M-am retras cu spatele, cu ochii la mătuşa Lauren, făcând semn spre Tori să fie gata de fugă. Mătuşa Lauren mă prinse de braţ, dar când m-am smucit, mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi.

— De ce crezi că am tras în el? zise ea. De ce am lăsat-o pe Tori să plece de lângă mine atât de uşor? Încerc să vă ajut. Să-i găsim pe băieţi şi-apoi să-l găsim pe Kit – tatăl lui Simon.

Mi-aş fi putut oare închipui ceva mai perfect?

Nu, şi tocmai de aceea am făcut un alt pas înapoi, încet, făcându-i semn cu mâna pe ascuns lui Tori să fie gata de start. Fusesem înşelată de prea multe ori ca să mă mai las amăgită de un final ca de basm.

— Chloe, te rog.

Mătuşa Lauren ridică borseta cu insulină. Am întins mâna s-o iau şi ea mă prinse de încheietură.

— Am făcut o greşeală, Chloe. O imensă greşeală. Dar am s-o repar. Îmi dădu borseta. Acum, luaţi-o într-acolo! Şi arătă către uzină. Ţineţi-vă pe la umbră. Eu trebuie să-l ascund pe el sub

camion.

Mătuşa Lauren ne prinse din urmă şi am înconjurat împreună depozitele, îndreptându-ne spre porţile din faţă. Jură că niciunul dintre oamenii Grupului Edison nu păzea intrarea. Deşi nu văzuserăm niciun angajat trecând prin apropiere, grupul n-ar fi riscat să se apropie prea mult de uzină.

Şi dacă minţea şi ne atrăgea într-o cursă? Speram că vrăjile lui Tori or să ne ajute să scăpăm.

În capătul îndepărtat al curţii, ne-am oprit puţin în spatele unei magazii, ca să ne tragem răsuflarea.

— OK, fetelor, zise mătuşa Lauren. Acolo e o poartă de acces pentru marfa. E încuiată, dar amândouă ar trebui să fiţi în stare s-o săriţi. O luaţi la dreapta, treceţi de vreo două grupuri de clădiri, apoi continuaţi de-a lungul străzii până la capăt. O să vedeţi un 7-Eleven[4].

Am dat din cap:

— Ştiu unde e.

— Bine. Mergeţi în spatele magazinului şi aşteptaţi-mă. O să vin şi eu acolo.

Tori o luă la fugă, dar eu am mai rămas, uitându-mă la mătuşa Lauren.

— Chloe?

— Nu Tori ne-a turnat, aşa-i?

— Nu. Acum…

— A fost Rae, nu-i aşa?

Mătuşa Lauren făcu o pauză şi i-am citit răspunsul în ochi.

— Nu sunt singura care a crezut în mod greşit că făcea ce trebuia, Chloe.

Am dat să plec. M-a prins de braţ şi mi-a întins un plic împăturit.

— O explicaţie şi nişte bani.

Fiindcă nu l-am luat, s-a aplecat şi mi l-a vârât în buzunarul de la spate.

— Dacă te hotărăşti să continui să fugi, n-o să te învinovăţesc. Dar, te rog, dă-mi o şansă. O ultimă şansă.

---

4 Astăzi, cel mai mare lanţ internaţional de magazine de bunuri de larg consum (fondat în 1927, în Dallas, şi preluat în 1980, din pragul falimentului, de către o companie japoneză, Ito-Yocado, care la transformat în Seven I Holdings CO)

Am încuviinţat din cap. M-a tras spre ea şi m-a îmbrăţişat, m-a sărutat pe obraz şi-apoi m-a lăsat să plec. Tori deja trecuse de colţul clădirii, dispărând din vedere, când Liz a ţipat în spatele meu:

— Chloe!

M-am răsucit atât de repede că mi-am pierdut echilibrul. Mătuşa Lauren mi-a făcut semn să continui să fug, dar n-am mai văzut decât silueta din spatele ei. Mama lui Tori.

Am strigat s-o avertizez, dar doamna Enright şi-a întins braţele. Un fulger ţâşni din vârful degetelor ei. O lovi pe mătuşa Lauren cu un pocnet şi-un sfârâit oribil, doborând-o din picioare. Sângele zbură de pe buzele ei, împroşcând betonul, în timp ce cădea.

Treisprezece

Am luat-o la fugă spre mătuşa Lauren. Am făcut doar câţiva paşi, apoi mama lui Tori m-a oprit cu o vrajă de legare. Am auzit-o vag spunând ceva, dar n-am înţeles ce. Urechile îmi vuiau de propriile-mi urlete mute în timp ce-o priveam pe mătuşa Lauren, nemişcată, la pământ. În cele din urmă, vocea doamnei Enright ajunse până la mine.

— Probabil ar trebui să întreb unde este iubita mea fiică.

— Chiar aici, răspunse o voce din spatele meu.

Doamna Enright ridică ochii. Se încruntă. Buzele i se întredeschiseră. Apoi zvâcni înapoi, lovită de o vrajă de la Tori. Vraja care mă ţinea în loc se rupse. M-am clătinat către mătuşa Lauren, dar Tori mă prinse de braţ.

— Trebuie să plecăm, zise ea.

— Nu. Eu…

Doamna Enright îşi reveni, deschizându-şi braţele şi lansând o vrajă. Tori mă împinse la o parte din cale, şi fulgerul lovi zidul din spate, săpând în el un crater înnegrit.

— Tu te poţi lupta cu ea, am zis eu. Opreşte-o şi eu o să iau arma…

— Nu pot.

Tori mă trăgea de braţ. Mi l-am smucit.

— Bine, murmură ea şi-mi dădu drumul, apoi o rupse la fugă, dispărând după colţ.

Mama lui Tori îşi ridică din nou mâinile. Atunci o voce strigă, distrăgându-i atenţia:

— Sunt aici!

Am aruncat o ultimă privire spre mătuşa Lauren şi am fugit.

Nu mai aveam cum să ajungem la poarta de marfa. Cu rând, am înţeles de ce stăruise mătuşa Lauren să plecăm noi înainte – ca să ne păzească ea spatele, pentru că am fi fost expuse oricărui angajat care ar fi intrat în curtea laterală şi nu puteam risca să se dea vreo alarmă.

Ne-am uitat pe după colţ la clădirea următoare, am văzut spaţiul mare, deschis, până la ea, am auzit voci apropiindu-se şi ne-am dat seama că n-o să reuşim niciodată.

— Şi-acum? făcu Tori.

Nu i-am răspuns.

— Haide! şopti ea. Care-i planul?

Îmi venea s-o apuc de umeri, s-o zgâlţâi şi să-i spun că nu exista niciun plan. Nici măcar nu puteam fixa în minte noţiunea de plan. Mătuşa mea probabil era moartă. Moartă. Asta era tot ce puteam gândi.

— Chloe! şopti ea. Mai repede! Ce-o să facem?

Tare-aş fi vrut să-i spun să mă lase în pace. Să născocească ea un plan. Apoi i-am văzut ochii, sclipind de-o spaimă ce se prefăcea rapid în panică, iar cuvintele mi s-au stins pe buze.

Tocmai aflase că Liz era moartă. O văzuse pe mătuşa mea probabil ucisă de mama ei. Niciuna dintre noi nu era în stare să gândească, dar una dintre noi trebuia s-o facă.

— Mătuşa ta spunea că Grupul Edison n-o să se apropie de intrare, zise ea. Dacă alergăm într-acolo…

— Vor face o excepţie, de data asta. Sau vor găsi o cale să ne taie retragerea. Dar…

M-am uitat în jur. Privirea mi s-a oprit asupra uriaşei construcţii ce domina curtea.

— Uzina.

— Ce?

Ţine-te aproape de mine.

Ştiam două uşi – ieşirea de urgenţă prin care scăpaserăm noi, sâmbătă noaptea, şi intrarea principală pe care o spărsese Derek ca să intrăm. Uşile principale erau mai aproape. Pe când ne îndreptam spre ele, i-am şoptit lui Liz, rugând-o s-o ia

înainte şi să cerceteze dacă iveam cale liberă. Dacă venea cineva, am rugat-o să fluiere.

Uşa era într-o nişă. M-am repezit acolo şi m-am lipit de perete, în vreme ce Liz se strecură prin uşă. Se întoarse într-o secundă.

— E un paznic drept în faţă, raportă ea. O să-i distrag atenţia. Crapă uşa şi aşteaptă să fluier eu. Ştii un loc în care să te ascunzi, nu?

Am încuviinţat din cap. Când fuseserăm aici, sâmbătă Derek ne pusese să deschidem toate uşile, căutând o ieşire, şi mi-am adus aminte de o cameră-depozit care avea să fie perfectă.

Când Liz dădu semnalul de cale liberă, am deschis uşurel uşa. Tori ţopăia nerăbdătoare în spatele meu, deşi îi cerusem să supravegheze curtea, să anunţe dacă se apropia careva.

Înăuntru, Liz se afla în faţa unei uşi închise, la vreo şase metri distanţă. Paznicul stătea lângă ea, uitându-se în jos la clanţa care se lăsa uşurel şi apoi se ridica la loc.

Ne-am furişat pe lângă el. Puteam auzi uruitul îndepărtat şi bufniturile maşinăriilor, râsetele şi strigătele muncitorilor. Sectorul acesta, totuşi, era liniştit.

Am ajuns uşor în coridorul lateral, în timp ce paznicul stătea nemişcat, fascinat de misteriosul balans al clanţei.

Liz veni în fugă în urma noastră.

— Încotro?

I-am făcut semn către coridorul alăturat. Ea sprintă înainte, trecu de colţ şi fluieră cale liberă. Norocul ţinu cu noi şi am ajuns în siguranţă în hala-depozit. Când uşa se închise în urma noastră, glasul paznicului răsună cu ecou de-a lungul coridoarelor goale:

— Hei, Pete, vino-aici! Trebuie să vezi asta. Clanţa s-a mişcat singură. Îţi spun eu, de când Dan s-a aruncat în ferăstrău, locul ăsta e bântuit.

Avea dreptate. Sâmbătă-noapte, văzusem stafia unui bărbat sărind pe fereastră. Reapăruse şi o făcuse din nou. Să fi fost un soi de ispăşire? Mătuşa Lauren făcuse lucruri rele, poate chiar comisese crime. Dacă era moartă, oare avea să se ducă în iad? Oare era…?

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât.

— Şi-acum? şopti Tori.

M-am uitat în jur. Încăperea aceasta era de mărimea unei săli

de clasă şi plină de cutii.

— Găsim un loc, undeva în spate, am zis. E praf gros pe-aici, ceea ce înseamnă că nu se intră prea des. O să ne ascundem…

Liz alergă prin uşă.

— Vin!

— Cine…?

— Dr. Davidoff şi Sue. Ea v-a zărit în faţa uşilor.

Mulţumită lui Tori, care făcuse atât de bine de strajă.

— Sunt înăuntru? am întrebat.

— Nu încă.

— Cine-i înăuntru? întrebă Tori, când Liz plecă. Ce se petrece? Ce-a spus?

I-am reprodus, apoi am întredeschis uşa.

— Ce faci? zise ea, trăgându-mă de mânecă. Ai înnebunit? Închide-o!

Spune-i să tacă şi-o să vorbească şi mai tare. Pune-i să se dea în spate şi-o să te împingă drept în bătaia puştii. Spune-i să stea de strajă, să vadă dacă apar urmăritorii, şi-n loc de asta, o să se agite privind peste umărul tău. Deschide o uşă ca să tragi cu urechea şi o să vrea să te tragă înăuntru şi să închizi uşa.

Ehe! Începutul unei frumoase prietenii.

Prietenie? O să ne putem considera norocoase dacă supravieţuim unui parteneriat temporar.

I-am spus că încercam să ascult. Când a protestat, m-am uitat crunt la ea şi, pentru prima oară în viaţa mea, chiar a dat rezultat. A închis gura şi s-a dat mai înapoi, posacă şi încruntată, dar în linişte.

— Pot să vă ajut cu ceva? ecoul vocii paznicului răsună de-a lungul holului.

— Da, căutăm două adolescente, răspunse dr. Davidoff. Credem că au intrat aici. Au fugit de la un sanatoriu privat. Au cincisprezece ani. Una are cam unu şaptezeci înălţime, păr scurt, negru. Cealaltă are unu cincizeci, păr blond-roşcat.

— Cu şuviţe roşii, îl corectă Sue. Blond cu şuviţe vopsite roşii.

Paznicul chicoti.

— Ca fata mea, numai că ale ei sunt albastre. Săptămâna trecută au fost violet.

— Adolescentele! zise dr. Davidoff, cu un hohot de râs fals. Astea două ale noastre întotdeauna o şterg. Ştii dumneata cum

sunt fetele. Fug de-acasă ca să-şi vadă prietenii şi să-şi cumpere un gloss nou de buze. Nu fac niciun rău, dar suntem îngrijoraţi pentru ele.

— Fireşte. Dacă le văd, vă anunţ. Aveţi o carte de vizită?

— Suntem chiar siguri că se află aici.

— Nţţ! Asta e singura uşă care se deschide din afară şi nu m-am clintit de la post toată tura.

— Înţeleg. Dar dacă am putea arunca o privire…

Un scaun gemu şi mi l-am închipuit pe vânjosul paznic ridicându-se.

— Asta e o uzină, domnilor. Aveţi idee cât de multe prevederi din regulament aş încălca dacă v-aş lăsa să vă băgaţi nasul pe-aici?

— O să purtăm căşti şi ochelari de protecţie.

— Asta nu-i o clădire publică. Nu puteţi veni aici fără o programare şi o escortă.

— Atunci, putem vorbi cu directorul uzinei?

— E plecat. La o întrunire. Toată ziua. Vă repet, n-a trecut nimeni pe lângă mine. Fetele voastre nu sunt aici. Dar dacă totuşi vreţi să verificaţi, n-am nimic împotrivă. Veniţi cu poliţia şi vă las să intraţi.

— Am prefera să nu implicăm şi poliţia.

— Ei, va trebui s-o faceţi, fiindcă numai aşa o să treceţi de mine.

După ce paznicul îi întoarse de la uşă, ne-am aşezat să aşteptăm să se întunece. Am găsit fiecare câte un locşor, la distanţă destul de mare unul de altul ca să avem o scuză să nu ne vorbim. Asta mi-a convenit, la început. Oricum Tori şi cu mine n-am fi avut nimic de discutat. Dar după un timp, chiar şi o ceartă mi-ar fi plăcut mai mult decât aşteptatul ăsta în tăcere, fără altceva de făcut decât să-ţi rumegi gândurile. Şi să plângi. Asta am făcut pe săturate, cât de puţin zgomotos am putut

Am scos din buzunar plicul, atât de des, încât îl udasem tot cu lacrimi. Aş fi vrut să-l deschid, dar eram îngrozită să descopăr că orice ar fi fost scris înăuntru n-o să fie o explicaţie destul de valabilă, că n-ar putea fi, şi am nevoie disperată să fie.

În cele din urmă, n-am mai putut suporta. L-am deschis. Înăuntru erau bani, pe care i-am îndesat în buzunar fără să-i

număr, şi o scrisoare.

Mătuşa Lauren începea prin a mă lămuri cum stătea treaba cu necromanţia. În familiile necromanţilor, nu toată lumea vedea spiritele. Cei mai mulţi n-aveau acest dar. Mătuşa Lauren nu-l avea. Nici mama, nici părinţii ei. Dar unchiul meu îl avusese – fratele geamăn al mamei, Ben. Nici nu ştiusem că avusese un frate geamăn. Mătuşa Lauren scria:

Ben a murit cu mult înainte de a te naşte tu. Mama ta ţi-ar fi arătat fotografiile, dar erai prea mică să înţelegi. După moartea ei… pur şi simplu mi s-a părut că n-avea niciun rost să ţi le mai arăt. El a început să vadă stafii pe când era puţin mai mare decât eşti tu acum. A plecat la colegiu odată cu mama ta, dar a fost prea mult pentru el. S-a întors acasă. Mama ta a vrut să părăsească şi ea colegiul şi să vină acasă, pentru a-l putea ţine sub ochi. El a stăruit ca ea să rămână la şcoală. M-am oferit să veghez eu asupra lui, însă n-am înţeles cu adevărat prin ce trecea. Împlinise nouăsprezece ani când a murit, căzând de pe acoperiş. N-am ştiut niciodată dacă s-a aruncat voit sau dacă fugea de stafii.

Mai conta? Şi-ntr-un caz şi-n celălalt, puterile lui îl uciseseră. Eu îmi tot spusesem că spiritele nu-mi puteau face niciun rău, dar în străfundul inimii ştiusem că nu aveam dreptate şi iată acum dovada. Numai pentru că nu poţi întinde mâna să împingi pe cineva de pe acoperiş nu însemna că nu-l poţi omorî.

Mama ta căutase mereu un ajutor pentru Ben, mai înainte ca el să moară. Familia noastră avea unele legături cu lumea necromanţilor şi, în cele din urmă, cineva i-a dat un nume de contact pentru Grupul Edison. Numai că Ben s-a aruncat de pe acoperiş cu o lună înainte de a primi ea mesajul. Mai târziu, când am început eu facultatea de medicină, i-am contactat. Dacă erau oameni de ştiinţă, ar fi putut avea nevoie de doctori; şi dacă aş fi putut ajuta oameni ca Ben, asta era tot ce-mi doream mai mult. Mama ta n-a fost implicată. Nu atunci. Povestea a început când a vrut să aibă un copil.

Mai voise să aibă copii, chiar şi după cele întâmplate cu fratele ei? De parcă mi-ar fi răspuns la întrebare, mătuşa

Lauren scria:

Trebuie să înţelegi, Chloe, că e ca în orice altă afecţiune genetică. Este un risc pe care ni-l asumăm. Dacă avem un copil şi el are puterea de necromant, atunci tratăm asta. Mama ta n-a vrut să-şi asume riscul, totuşi. Nu după cele întâmplate cu Ben. Voia să adopte unul, dar din cauza tatălui tău, adopţia nu era cu putinţă. Fuseseră… probleme în trecut. Agenţiile nu-l considerau un părinte potrivit. Mama ta era foarte necăjită. Voia copii atât de mult. Şi-a îndreptat atenţia şi spre alte alternative, dar costau mulţi bani, iar pe vremea aceea părinţii tăi trăiau într-un cartier mizerabil, printre şobolani. Fiecare bănuţ pe care-l câştigau se ducea în noua afacere a tatălui tău. Atunci, i-am vorbit despre o descoperire Grupului Edison. O echipă de savanţi izolase genele care confereau puteri pentru necromanţi. Testând potenţialul purtător al acelui cod genetic şi părintele prezumtiv, puteam determina probabilitatea ca un copil rezultat din acea uniune să fie necromant. Jenny era atât de încântată. Am efectuat chiar eu testele pentru ea şi pentru tatăl tău… şi a reieşit că aproape sigur orice copil ar fi avut, ar fi fost necromant. Am încercat s-o conving să se gândească la altă opţiune, de pildă la inseminare artificială, cu un alt tată biologic. Dar ea era atât de obosită de obstacole şi atât de zdrobită, că nu mai avea energie să mai cântărească alternativele. Şi bănuia că încercam să intervin între ea şi tatăl tău, pentru că îi spusesem foarte clar că nu credeam că este bărbatul potrivit pentru ea. Nu ne-am vorbit aproape un an. Apoi, am sunat-o să-i dau nişte veşti uluitoare. O descoperire, aici, la laborator. Nu-i puteam da un copil care să nu fie necromant, dar puteam înlătura pericolele care îl uciseseră pe fratele nostru. Putea avea un copil care să stea de vorbă cu spiritele morţilor impunându-le condiţiile sale.

Însă nu se întâmplase aşa, după cum ştiam prea bine. Când începusem să văd stafii atât de brusc, mătuşa Lauren îşi spusese că nu era nimic în neregulă. Nu eram unul dintre eşecurile experimentului, ci doar aveam nevoie de timp ca să mă adaptez noilor mele puteri. Grupul Edison insistase să fiu adusă totuşi la Sanatoriul Lyle, iar ea fusese de acord, încă aşteptându-se ca ei să recunoască faptul că eram în regulă şi

apoi să mi se spună adevărul A continuat să creadă asta, până când a aflat că înviasem zombi în Sanatoriul Lyle. Totuşi, îşi zisese ea nu-i nimic, vom rezolva şi problema asta. Grupul îi promisese că, indiferent ce avea să se întâmple, nu voi fi omorâtă. Un necromant nu era periculos, i-au spus ei, prin urmare nu exista niciun motiv să mă elimine.

Încă îngrijorată, începuse să sape după răspunsuri, întocmai cum făcusem şi eu, şi astfel aflase acelaşi lucru pe care-l aflasem şi eu – că minţeau. Se părea că minţiseră despre multe lucruri, scria ea, deşi nu intra în detalii.

Asta a schimbat totul pentru mine, Chloe. Ştiu că e cumplit să recunosc că mi-am dat seama de greşeală abia când nepoata mea a fost în primejdie. Până atunci, am făcut doar ceea ce crezusem că era bine – binele mai înalt şi altele asemenea. Dar, procedând aşa, mi-am încălcat jurământul de doctor, şi anume ca în primul rând să nu fac rău. Am făcut rău şi sunt sigură că voi plăti pentru faptele mele, dar n-am să îngădui să plăteşti şi tu cu mine. De aceea trebuie să te scot de aici.

Ultimele trei paragrafe. În primul, spunea că dacă ajungeam să citesc scrisoarea aceasta, însemna că nu reuşise să plece odată cu mine. Dacă aveam s-o las, în urmă, ea va înţelege. Dacă avea să fie ucisă, acesta ar fi fost preţul pe care-l avea de plătit. Iar dacă avea să fie luată de Grupul Edison, nu trebuia să mă întorc după ea. Trebuia să-mi văd de drum şi să-i găsesc pi Simon şi pe tatăl lui, Kit. Habar n-avea ce se întâmplase cu Kit. Căutase prin arhivele Grupului Edison şi se convinsese că nu erau implicaţi în dispariţia lui, dar atâta tot.

Îmi spunea, de asemenea, să am grijă să-mi port medalionul – mereu. Mi-am amintit cât de repede mi-l adusese de acasă, când ajunsesem la Sanatoriul Lyle fără el. În scrisoare, nu spunea prea multe despre medalion, ci numai că se presupunea că ţinea spiritele la distanţă. Dar nu era aşa. Sau poate că într-adevăr le ţinea şi, dacă-l pierdeam, aveam să văd mult mai multe spirite, puterile mele desfăşurându-se atunci fără nicio oprelişte.

Următorul fragment era despre tata. El nu ştia nimic, nici măcar că aş fi necromantă. Aşadar, dacă reuşeam să scap eu şi

ea nu, trebuia să mă ţin departe de el.

Am ajuns şi la ultimul paragraf. Alte trei rânduri.

Şi-a dorit atât de mult un copil, Chloe. Şi tu eşti chiar atât de minunată pe cât şi-a închipuit ea că vei fi. Tu erai centrul lumii ei.

Lacrimile îmi usturau ochii, răscolindu-mi acea durere veche-şi-niciodată-pe-deplin-vindecată. Am tras adânc şi tremurat aer în piept, am împăturit scrisoarea şi am vârât-o la loc în buzunar.

Stăteam acolo de mai bine de o oră, când Liz veni în goana mare cu veşti.

— Nu e moartă. Mătuşa ta. E bine.

Din entuziasmul de pe chipul lui Liz, ai fi crezut că tocmai aflase că propria ei mătuşă rămăsese în viaţă, nu conta că mătuşa Lauren făcea parte din grupul care o ucisese pe ea. Nu se gândise decât că vestea asta avea să-mi facă plăcere. Privindu-i chipul radios, mi-am dat seama că, oricât de bună aş fi încercat eu să fiu, n-a putea fi niciodată la fel de lipsită de egoism ca Liz.

Uşurarea mea a fost înăbuşită rapid de-o nouă îngrijorare. Ce aveau să-i facă mătuşii Lauren acum, după ce ne ajutase să scăpăm? Acum, că îi trădase? Gândindu-mă la asta, mi-am amintit de o altă trădare. A lui Rae.

Avusesem încredere în ea. Garantasem pentru ea în faţa băieţilor, îi convinsesem s-o lase să vină şi ea cu noi, şi ea ne turnase.

Rae fusese cea care insistase că băieţii nu aveau să se mai întoarcă. Ea fusese cea care îmi sugerase să mă duc la mătuşa Lauren, care mă bătuse la cap să accept soluţia asta chiar şi atunci când şovăisem.

Mi-am amintit cum, în noaptea plecării, am stat întinse în paturile noastre, încercând să dormim. Ea era din cale-afară de entuziasmată de puterile ei şi niciun pic preocupată de ceea ce ne aştepta. Acum ştiam de ce nu-şi făcuse griji.

Mătuşa Lauren spusese că Rae crezuse sincer că mă ajuta. Mă trădase din dragoste fermă, silindu-mă să o apuc pe calea stabilită pentru mine, încredinţată că ca avea dreptate şi că eu eram doar prea încăpăţânată ca s-o văd.

Acum amândouă, şi ea şi mătuşa mea, erau prizoniere ale Grupul Edison. Odată ce strălucirea noutăţii vieţii sale avea să pălească, Rae avea să vadă fisurile şi să scurme în ele până ce avea să-şi dea seama de adevăr. Nădăjduiam că nu. M-am rugat ca amândouă să reziste şi să facă tot ce le cerea Grupul Edison până când aveam să mă întorc eu. Căci aveam să mă întorc în sfârşit, Liz apăru ca să-mi spună că dr. Davidoff şi echipa lui renunţaseră, presupunând că Tori şi cu mine ne furişaserăm la adăpostul magiei prin porţile de la intrare şi că plecaserăm de mult. Lăsaseră un om în urmă, care să supravegheze împrejurimile dintr-un loc ascuns, în caz că Derek avea să-şi facă apariţia, adulmecându-mi urma.

La oră cinci, sirena a sunat încetarea lucrului. Pe la cinci şi jumătate, clădirea era pustie. Am continuat să aşteptăm. S-a făcut şase, s-a făcut şapte…

Probabil acum s-a întunecat afară, şopti Tori, târându-se până la mine.

— S-a înserat, nu s-a întunecat. O să mai stăm o oră. La opt, am plecat.

Paisprezece

Ne-am furişat pe sub nasul paznicului de noapte, care citea preocupat din Playboy în sala de mese. Liz a stat lângă el, ca să fie sigură că nu ne aude. Nu ne-a auzit.

Din fericire, Tori şi cu mine avusesem inspiraţia să ne îmbrăcăm în haine închise la culoare în dimineaţa aceea – Tori, într-un trening bleumarin American Eagle şi jachetă de piele, eu, în jeanşii mei şi o bluză verde. Mi-aş fi dorit doar să am ceva mai gros decât jacheta aceea. Când n-a mai fost soare, s-a făcut foarte frig, înrăutăţit de un vânt îngheţat care de bună seamă venea de peste râu chiar din Canada.

Odată ce am fi intrat în depozit, n-aveam să mai ducem grija vântului. Dar până să ajungem acolo, totuşi, a durat o veşnicie. Liz nu-l mai putea găsi pe omul de la Grupul Edison rămas de pază, aşa că a trebuit să facem un ocol larg, mergând ca cercetaşii, din ascunzătoare în ascunzătoare, până să ajungem la adevăratul punct de rendez-vous – depozitul în care Rae şi cu mine îi aşteptaserăm pe Derek şi pe Simon.

La fel ca în noaptea de dinainte, uşa depozitului era zăvorâtă, dar nu încuiată. Cel puţin, dacă nu ştiai vreo piaţă neagră unde să fie la mare căutare cutiile de carton, lăzile şi paleţii de lemn, nu era nimic de furat înăuntru. Toate obiectele acelea inutile îl făceau locul ideal în care să te ascunzi… ceea ce însemna că exista un milion de locuri în care băieţii să poată lăsa un bilet.

După vreo câteva minute de orbecăit prin întuneric am renunţat.

— Va trebui să aşteptăm până dimineaţă, am zis.

Niciun răspuns. M-am uitat în jur după Tori.

— Asta e staţia mea, zise ea, de undeva din stânga.

— Hmm?

— Ăsta e locul unde cobor.

Vocea îi era ciudat de monotonă, de parcă era prea obosită să mai strecoare vreo răutate în cuvinte.

— Aventura mea, atât de distractivă cât a fost, se încheie aici.

— Aşteaptă doar până dimineaţă. Dacă nu există niciun bilet, o să ne gândim la altă soluţie.

— Şi dacă este un bilet? Am vrut să vin cu tine în evadarea ta, Chloe, nu în cruciada ta pentru a-l găsi în tatăl lui Simon.

— Da-dar el o să…

— O să rezolve totul? izbuti ea să scoată o notă sarcastică. O să ne salveze de savanţii nebuni, o să ne vindece şi o să ne ducă într-o ţară a acadelelor şi a inorogilor?

Mi-am înăsprit glasul:

— Dacă-l găsim, s-ar putea să nu rezolve nimic, dar în clipa asta nu prea avem de ales. Ce vrei să faci în schimb? Să te întorci la Grupul Edison şi să spui că-ţi pare rău şi că totul a fost o greşeală?

— Fac ceea ce am plănuit de la bun început. Şi tu şi eu aveam nevoie să ieşim de acolo. Dar asta era tot ce voiam de la tine. O să te ajut să găseşti biletul, dar n-am să rămân aici până dimineaţă, pentru asta. O să mă duc acasă, la tata.

Asta mi-a închis gura, fie şi pentru faptul că mă temeam că-i voi răspunde ceva ce aveam să regret, de pildă s-o întreb dacă se referea la părintele sau la tatăl ei. Oare ştia că exista o deosebire? Mă îndoiam.

— Deci tatăl tău… E om?

— Bineînţeles. El habar n-are despre toată povestea asta. Dar

o să-i spun eu.

— Ţi se pare o idee bună?

— Este tatăl meu, se răsti ea. Când o să audă ce a făcut mama… Totul o să fie bine. Tata şi cu mine ne înţelegem de minune. Mai bine decât el şi cu mama. Ei doi abia dacă-şi vorbesc. Sunt sigură că mai stau împreună numai pentru noi, copiii.

— Poate c-ar trebui să mai aştepţi o zi, două. Să vezi ce se întâmplă.

Ea râse.

— Şi să intru în banda voastră de supereroi? Regret, sunt alergică la spandex[5].

Adidaşii ei scârţâiră pe beton când se întoarse să plece.

— Spune-i la revedere lui Liz din partea mea.

— Stai! Mi-am scos pantoful. Ia nişte bani!

— Păstrează-i. Nu plănuiesc să am vreodată ocazia de a ţi-i da înapoi.

— Nu-i nimic. Ia-i, totuşi…

— Ţine-ţi banii, Chloe. O să ai nevoie de ei mai mult decât mine. Mai făcu vreo câţiva paşi, apoi se opri. Pentru o clipă, stătu nemişcată, apoi spuse, liniştit: Ai putea veni cu mine.

— Trebuie să-i dau insulina lui Simon.

— Aşa-i. Bine, atunci.

Am aşteptat un „la revedere”, dar n-am auzit decât lipăitul adidaşilor ei, apoi scârţâitul uşii când a ieşit.

Când Liz se întoarse din rondul ei, îmi spuse că o văzuse pe Tori plecând. I-am explicat, apoi mi-am adunat curajul pentru o muştruluială. De ce o lăsasem pe Tori să plece? De ce nu mă dusesem după ea? Însă Liz spuse doar:

— Bănuiesc că n-a vrut să mai piardă vremea.

Am stat amândouă tăcute o vreme, apoi Liz spuse:

— Îmi cer iertare că nu te-am crezut. Despre faptul că sunt moartă.

— Nu m-am priceput eu să-ţi vorbesc. Ar fi trebuit să fac vestea mai uşor de suportat pentru tine.

---

5 Ţesătură sintetică elastică, din care se fac în general nunele de baie, de gimnastică, de circ, dar care şi-a câştigat popularitatea odată cu apariţia supereroilor din benzi desenate şi filme precum Spiderman, X-Men, Batman etc.

— Nu cred că există vreun mod de a face o veste ca asta mai uşor suportabilă.

Am stat una lângă alta în beznă, pe o bucată de carton pe care o trăsesem sub mine. Mă sprijineam cu spatele de o ladă. Îngrămădisem mai multe în jurul meu, ca un fort de jucărie. O cetate mică, întunecată, rece.

— De ce m-au omorât? întrebă Liz.

I-am povestit despre experiment şi manipularea genetică, şi ceea ce scria în dosar despre eliminarea noastră în caz că nu puteam fi reabilitaţi.

— Dar eu puteam fi reabilitată, zise ea. Dacă mi-ar fi spus despre ce era vorba, n-aş mai fi delirat despre poltergeist şi toate celelalte. Aş fi luat lecţii, pastile, orice ar fi vrut ei.

— Ştiu.

— Şi-atunci de ce? De ce?

Singurul răspuns pe care îl aveam era că noi nu contăm pentru ei. Eram doar subiecţi într-un experiment.

Încercaseră reabilitarea noastră pentru că nu eram animale, dar Sanatoriul Lyle fusese doar un simbol al eforturilor lor, ca să-şi dovedească lor înşişi că făcuseră încercări să ne salveze.

Spuneau că ne omorau pentru că eram periculoşi, nu credeam treaba asta. Eu nu eram periculoasă. Brady nu fusese periculos. Poate Liz şi Derek, dar nu erau nişte monştri. Derek voise să stea la Sanatoriul Lyle tocmai ca să nu mai poată răni pe nimeni altcineva.

Se jucaseră de-a Dumnezeu şi dăduseră greş. Cred că lucrul care îi speriase cel mai tare nu fusese că noi am fi putut răni alte persoane, ci că alţi supranaturali aveau să afle ceea ce făcuseră ei. Prin urmare ucideau rebuturile, lăsând în viaţă doar reuşitele.

Asta era ce gândeam. Dar ceea ce am răspuns a fost:

— Nu ştiu.

Şi n-am mai vorbit o bună bucată de vreme.

Apoi, a fost rândul meu să rup tăcerea:

— Îţi mulţumesc. Pentru tot. Fără tine, Tori şi cu mine n-am fi scăpat niciodată. Vreau să te ajut şi eu, drept răsplată – să te ajut să treci dincolo.

— Să trec dincolo?

— În partea cealaltă. Acolo unde trebuie să se ducă spiritele. În Lumea de Apoi.

— Oh.

— Nu ştiu exact de ce n-ai plecat. Ai… văzut ceva? Vreo lumină, poate?

Râse încetişor.

— Cred că asta-i doar în filme, Chloe.

— Dar uneori dispari. Unde te duci?

— Nu ştiu precis. Eu încă văd tot ce e aici, dar tu nu mă poţi vedea. E ca şi cum aş fi de partea cealaltă a unui câmp de forţă, unde pot să văd… Ei bine, bănuiesc că trebuie să mai existe şi alte spirite, dar ele par doar în trecere.

— Şi de unde vin?

Ridică din umeri.

— Nu vorbesc cu ele. M-am gândit că poate erau spiritele altor şamani, dar… îşi plecă privirea. N-am vrut să întreb. În caz că n-ar fi fost.

— Le poţi întreba acum? Să afli unde ar trebui să fii?

— Mi-e bine aşa.

— Dar…

— Nu încă. Nu încă, OK?

— OK.

— După ce o să-i găseşti pe Simon şi Derek, o să plec, pentru o vreme. Vreau să-i fac o vizită bunicii mele, să văd cum o mai duce, şi fratelui meu, poate şi prietenelor mele, să mă duc pe la şcoală. Ştiu că ei nu mă pot vedea. Dar mi-ar plăcea să-i văd eu.

Am încuviinţat din cap.

Liz a vrut să dorm. Am închis ochii, ca s-o fac să se simtă mai bine, dar nicio şansă să mă las furată de somn. Mi-era prea frig, prea foame.

Când a plecat să-şi facă rondul, mi-am întins oasele şi m-am mişcat să mă dezmorţesc. Răceala betonului pătrundea prin salteaua mea de carton. M-am dus în patru labe să mai adun, ca să mai adaug nişte straturi, când a reapărut Liz:

— Bine că te-ai trezit.

— Ce s-a întâmplat? Vine cineva?

— Nu, e Tori. E în faţa depozitului. Stă acolo.

Am găsit-o pe Tori ghemuită între depozit şi un container de gunoi, uitându-se fix la tabla lui ruginită, fără să clipească măcar.

— Tori?

A trebuit s-o bat uşurel pe umăr ca s-o fac să se uite la mine.

— Hai înăuntru.

M-a urmat fără un cuvânt. L-am arătat culcuşul pe care-l făcusem, iar ea s-a instalat, ghemuindu-se în modul ei ciudat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

I-a luat un moment până să-mi răspundă.

L-am sunat pe tata. I-am spus totul. El mi-a zis să stau pe loc, acolo unde eram, că vine să mă ia.

— Şi te-ai răzgândit. E în regulă. O să…

— Am traversat strada ca să-l aştept, zise ea ca şi cum nu vorbisem. Eram într-un gang, deci nu m-ar fi văzut nimeni înainte să ajungă el acolo. Maşina a oprit şi în dat să ies din gang şi… şi n-am făcut-o. Îmi tot spuneam că sunt o proastă, că am stat cu tine prea mult şi s-a luat, că am devenit paranoică de-a dreptul, dar am simţit nevoia să-l văd mai întâi, ca să fiu sigură. Era maşina lui… a tatălui meu. Se oprise chiar acolo unde îi spusesem eu că o să fiu. A stat un timp acolo, cu toate geamurile închise, prea negre ca să văd ceva prin ele. Apoi s-a deschis o uşă şi…

Vocea i se frânse:

— Era mama.

— Probabil că v-a interceptat convorbirea, am zis eu. Poate că au făcut schimb de maşini. Sau a venit ea prima cu maşina lui, ştiind că tu o să te uiţi după ea. El o fi fost pe drum către tine, în maşina ei, şi…

M-am îndepărtat pe furiş şi am sunat din nou acasă, cu taxă inversă. A răspuns tata şi am închis.

— Îmi pare rău.

O tăcere prelungită. Apoi:

— N-ai de gând să zici nici măcar „Ţi-am spus eu”?

— Bineînţeles că nu.

Clătină din cap.

— Eşti prea bună, Chloe. Şi nu vreau să-ţi fac un compliment. Există bunătate şi există prea multă bunătate. Oricum, m-am întors. Vârî mâna în buzunar şi scoase ceva: Cu mâncare.

Îmi întinse un baton de Snickers.

— Mersi. Credeam că n-ai niciun ban.

— N-am. L-am şutit.

Adidaşii îi scârţâiră pe beton când se împinse mai spre centrul saltelei de carton.

— L-am văzut pe prietenii mei făcând-o de nenumărate ori. Dar eu n-am încercat niciodată. Ştii de ce? Nu-mi aşteptă răspunsul: Pentru că mi-era frică să nu fiu prinsă. Nu de cei de la magazin sau de poliţie! Nu-mi păsa de ei. Tot ce-ţi făceau era să te certe şi să te pună să plăteşti ce-ai furat. Însă mi-era frică să nu afle mama. Mi-era frică să nu fie dezamăgită de mine

Un foşnet când desfăcu ambalajul batonului ei de ciocolată şi rupse o bucată.

— Nu prea mai e asta o problemă, acum, nu?

Îşi vârî bucăţica în gură.

Cincisprezece

Odată ce-am avut ceva în stomac – fie şi un baton de ciocolată – oboseala şi-a spus cuvântul. Nu am aţipit bine şi m-au şi asaltat visele – coşmaruri în care nu-i mai găseam niciodată pe băieţi, în care doamna Enright o ucidea pe mătuşa Lauren, în care Tori mă lega fedeleş şi mă lăsa să fiu găsită de Grupul Edison…

M-am trezit la sunetul unor voci. Am sărit în capul oaselor, cu un nod sufocant în gât, încercând să zăresc prin întuneric oameni cu arme.

Lângă mine, Tori sforăia.

— Liz? am şoptit.

Niciun răspuns. Probabil era afară, patrulând.

După o clipă, am decis că visasem vocile. Apoi sunetul a ajuns din nou la urechile mele – un şşu-şşu-şşu, prea slab ca să desluşesc cuvintele. Mi-am încordat simţurile ca să aud, dar nu puteam prinde decât şoapta acea subţire ca foiţa de ţigară. Am clipit des. Nesfârşita beznă a devenit un peisaj de stânci negre îngrămădite – cutii şi lăzi. Doar o lumină palidă de lună îşi făcea loc prin murdăria groasă ce acoperea ferestrele.

Am simţit o pală de miros moscat, ca de animal. Şobolani? M-am înfiorat

Sunetul a venit din nou. Un foşnet de hârtie, ca de vânt prin frunze uscate. Poate chiar asta era.

Frunze uscate în aprilie? Când cel mai apropiat copac e la sute de metri depărtare?

Nu, suna a stafie. Ca într-o versiune scary movie, când tot ce

auzi e o şoaptă nearticulată ce-ţi dă furnicături pe şira spinării şi-ţi spune că e ceva care pândeşte în apropiere…

M-am scuturat de această viziune, apoi m-am ridicat şi m-am întins, să-mi dezmorţesc picioarele. Mi-am târşâit adidaşii pe covorul de carton ceva mai mult decât era nevoie, sperând că Tori o să se mişte. Nu s-a mişcat.

Am expirat prelung, umflându-mi obrajii. Mă descurcasem bine până acum, înfruntându-mi frica şi trecând la acţiune. Nu era momentul să-mi îngrop faţa în palme şi să-mi astup urechile. Dacă puterile mele erau anormal de puternice…

Incontrolabile…

Nu, nu incontrolabile. Tata ar fi spus că totul poate fi controlat, dacă ai voinţă şi dorinţa de a învăţa.

Şoapta părea să vină din încăperea alăturată. Am început să-mi croiesc drum prin labirintul de cutii şi lăzi. Oricâtă grijă aveam, mă tot loveam cu genunchii de ele şi mă crispam la fiecare bufnitură.

Cu fiecare pas făcut, şoaptele păreau să se îndepărteze. Traversasem tot depozitul până să-mi dau seama că sunetul într-adevăr se îndepărta. Mă ademenea un spirit.

M-am oprit scurt, simţind cum mi se ridică părul în cap, zgâindu-mă prin întuneric, văzând numai maldăre de cutii în toate direcţiile. Şoapta s-a încolăcit în jurul meu. M-am răsucit şi am dat peste o stivă de lăzi. O aşchie mi-a intrat în palmă.

Am tras adânc aer în piept, apoi am întrebat:

— Vrei s-să vorbeşti cu mine?

Şoaptele au încetat. Am aşteptat.

— Nu? Bine, atunci mă duc înapoi…

Un chicotit izbucni în spatele meu. M-am învârtii izbindu-mă din nou de lăzi şi făcând praful să-mi intre în gură, în nas, în ochi. Pe când scuipam, chicotitul s-a prefăcut într-un nechezat.

Puteam vedea îndeajuns cât să-mi dau seama că nicio fiinţă vie nu era responsabilă de hohotele acelea.

Am luat-o hotărât înapoi pe unde venisem.

Şoaptele m-au urmat, chiar la urechea mea acum, intensificându-se până la un geamăt gutural, care mi-a făcut pielea ca de găină pe braţe.

Mi-am amintit ce spusese spiritul necromantului de la Sanatoriul Lyle – că el venise după mine de la spital, unde se ocupa de spiritele care îi chinuiau pe bolnavii mintali. Bănuiesc

că dacă ai fi fost un imbecil sadic, care a rămas în limb ani de-a rândul, bântuind bolnavii mintali – sau tinerii necromanţi –, ăsta ţi s-ar fi părut un mod amuzant de a-ţi petrece timpul.

Geamătul se prefăcu într-un tânguit nepământean, ca vaietul sufletelor chinuite ale morţilor.

M-am răsucit către zgomot.

— Te distrezi? Ei bine, ştii ceva? Dacă mai continui, o să afli că sunt mult mai puternică decât crezi. O să te smulg de-acolo chiar dacă vrei sau nu să te arăţi.

Rostirea mea fusese perfect acordată – clară şi răspicată dar spiritul îmi răspunse doar pufnind batjocoritor, apoi îşi reluă tânguiala.

Mi-am pipăit drumul până la o ladă, am şters praful de deasupra şi m-am aşezat.

— Ultima şansă sau te scot cu forţa.

Două secunde de tăcere. Apoi iar vaiet, chiar la urechea mea. Cât pe-aci să cad de pe ladă. Spiritul necheză răutăcios. Am închis ochii şi am început invocarea, cu grijă să nu forţez prea mult, în eventualitatea în care Grupul ar fi fost prin apropiere. Poate că mi-ar fi plăcut să-l trântesc înapoi în cadavrul lui putrezit, dar aş fi regretat mai târziu.

Vaietul se opri. Un bombănit de surpriză. Am zâmbit şi am crescut puţin intensitatea, doar puţin.

Începu să se materializeze o siluetă – scund, îndesat şi destul de bătrân cât să-mi fie bunic. Se sucea şi se învârtea de parcă ar fi fost prins într-o cămaşă de forţă. M-am concentrat mai tare…

Un bufnet surd din preajmă m-a făcut să tresar speriată.

— Liz? am strigat eu. Tori?

Spiritul mârâi:

— Dă-mi drumul, tu, mică…

Un alt bufnet acoperi cuvântul răutăcios cu care mă taxă – cel puţin în parte. Apoi se auzi un zgomot ciudat, de ceva alunecând.

— Dă-mi drumul sau o să…

Am închis ochii şi i-am dat spiritului un puternic brânci mintal. El icni şi zbură cu spatele prin zid, ca şi cum ar fi fost propulsat prin sasul unei navete spaţiale. Am aşteptat să văd dacă se întorcea. Nu s-a întors. L-am trimis în partea cealaltă, mă rog, acolo unde sălăşluiau spiritele. Bine.

Altă bufnitură. M-am ridicat nesigură pe picioare, uitând de spirit. Am trecut pe lângă o stivă de lăzi şi am ciulit urechea. Tăcere.

— Tori? am şoptit. Liz?

Ăăâ, dacă nu sunt ele, poate că nu-i o idee prea bună să le strig pe nume.

Mi-am făcut loc pe lângă şirul de lăzi, până la un spaţiu liber dintre ele, prin care am văzut dreptunghiul palid al ferestrei. Murdăria era întinsă, de parcă o ştersese cineva cu mâna la întâmplare.

Am auzit din nou râcâitul dintâi. Şi-apoi mă izbi mirosul, ca izul moscat din încăperea cealaltă, numai că de zece ori mai greţos. Şi iar alunecarea – ca de gheare micuţe pe beton.

Şobolani.

Când mă dădeam înapoi, fereastra s-a întunecat. Apoi buf. M-am uitat însă prea târziu ca să văd ce era. Oare arunca cineva cu ceva în fereastră? Poate băieţii, încercând să-mi atragă atenţia.

M-am grăbit într-acolo, uitând de şobolani, până am văzut o pată şi mai întunecată pe podeaua întunecată, mişcându-se încet, de parcă târa ceva. Asta trebuia să fie sursa miasmei pe care-o simţisem – un animal mort pe care şobolanii îl târau spre cuibul lor.

Când ceva mi-a atins creştetul capului, am ţipat şi mi-am astupat gura cu palma. O umbră a trecut pe deasupra mea şi a izbit fereastra, cu bufnetul acela pe care-l tot auzeam. În cădere, i-am observat aripile subţiri, de piele. Un liliac.

Forma nedesluşită bătu din aripi pe lângă zidul de beton, scoţând un zgomot amestecat, râcâit şi foşnet. Dar parcă liliecii zburau reperând obstacolele cu ultrasunete, nu? N-ar fi trebuit să se lovească de o fereastră, încercând să iasă.

Cel puţin, dacă nu era turbat.

După câteva clipe, liliacul se lansă din nou în zbor. Bătu din aripi, îndepărtându-se, legănându-se şi săltând prin aer de parcă era încă buimăcit. Se îndreptă spre tavan, apoi se întoarse şi veni în picaj spre mine.

Când am dat să mă feresc, mi-a alunecat piciorul şi am căzut, cu un trosnet de oase de-am simţit că-mi ia foc braţul rănit. Am încercat să mă ridic dintr-un salt, dar acel ceva pe care călcasem mi se lipise de talpă, făcându-mă să derapez şi să

rămân pe jos.

Chestia de pe talpa adidasului meu era lipicioasă şi rece. Am desprins-o şi am ridicat-o la lumina lunii. Intre degete ţineam o aripă putrezită. Liliacul pe care-l văzusem încă îşi avea ambele aripi, deci trebuia să mai fie unul aici, mort.

Am aruncat aripa cât colo şi mi-am şters înnebunită mâna pe jeanşi. Liliacul veni din nou în picaj. Mi-am ferit capul, dar mi-a alunecat piciorul şi am căzut. Când am ajuns la podea, o miasmă oribilă m-a învăluit, atât de puternică încât m-a sufocat. Apoi am văzut liliacul, la mai puţin de o jumătate de metru de mine, cu dinţii dezveliţi şi colţii lungi şi albi, vizibili în întuneric.

Norii care acopereau luna se mişcară şi lumina inundă depozitul. Atunci mi-am dat seama că nu mă uitam la colţi, ci la petice albe de ţeastă. Liliacul era în descompunere, cu un ochi scurs, celălalt doar un găvan întunecat. Carnea se dusese în mare parte şi numai câteva bucăţele mai atârnau de schelet. Nu mai avea urechi, nici nas, ci doar un bot de os golaş. Botul se deschise. Şirurile de dinţi mici şi ascuţiţi sclipiră şi începu să ţipe, un chiţăit oribil şi trunchiat.

Ţipetele mele i se alăturară, în timp ce mă agăţam cu mâinile în jur, disperată să mă dau înapoi. Făptura se împingea înainte cu o singură aripă mototolită. Era fără nicio îndoială un liliac – şi eu îl adusesem înapoi din moarte.

Cu ochii fixaţi pe liliacul ce se târa spre mine, am uitat de celălalt, până când mi-a venit în faţă. L-am zărit apropiindu-se – apoi i-am desluşit ochii goi, cioturile însângerate ale urechilor şi oasele iţindu-se printre peticele de blană. Un alt liliac zombi.

M-am aruncat cu spatele în lăzi. Mâinile mi s-au ridicat instinctiv să gonesc liliacul, dar prea târziu. M-a lovit în faţă. Atunci am ţipat, am ţipat de-adevăratelea, când aripile putrede mi-au răpăit pe obraz şi am simţit răceala cadaverică. Gheare micuţe mi s-au încurcat în păr.

Am încercat să-l dau la o parte cu o lovitură. A căzut. Când mi-am astupat gura cu palma, am simţi! ceva trăgând de bluza mea. M-am uitat în jos şi-am văzut liliacul agăţat de mine.

Blana lui nu era nicicum în petice. Ceea ce confundasem cu locuri prin care i se vedeau oasele erau viermi zvârcolitori. Mi-am apăsat mai tare mâna pe gură, înăbuşindu-mi ţipetele. Cu mâna liberă, l-am pocnit de vreo câteva ori, dar a rămas aninat

acolo, cu şirurile de dinţi deschizându-se şi închizându-se şi capul săltând în sus de parcă încerca să mă vadă.

— Chloe? Chloe!

Liz veni în fugă prin peretele exterior. Se opri scurt, cu ochii holbaţi.

— O, Doamne. O, Doamne!

— Ia-ia-l de aici. Te-te rog.

M-am învârtit, încă dând în liliac. Apoi am auzit un îngreţoşător trosnet în clipa în care am călcat pe celălalt. Când m-am răsucit, cel care se agăţase de mine a căzut, în sfârşit. De îndată ce a atins podeaua, Liz a împins lada din vârful unei stive, care s-a prăbuşit peste liliacul căzut, bufnitura acoperind înfiorătorul zgomot al oaselor zdrobite.

— Am-am-am…

— E-n regulă, zise ea, venind spre mine. E mort.

— N-n-nu. E…

Liz se opri. Se uită în jos, la liliacul pe care călcasem eu. Acesta îşi ridică o aripă slăbită, apoi o lăsă să cadă la loc. Aripa tresăltă, ghearele râcâind betonul.

Liz se repezi către o ladă.

— Îl scap eu de chinuri.

— Nu! am oprit-o eu, ridicând mâna. N-o să meargă.

E deja mort.

— Ba nu e. E…

Se aplecă să se uite mai bine şi văzu în sfârşit corpul descompus. Se dădu înapoi, împleticindu-se.

— O! O, e… e…

— Mort. L-am readus din moarte.

Se uită la mine. Iar expresia ei… încercă să şi-o ascundă, dar nu voi uită niciodată privirea aceea – şocul, oroarea, dezgustul.

— Tu… începu ea. Tu poţi să…?

— A fost un accident. Era un spirit care mă sâcâia L-am… l-am invocat şi trebuie că i-am adus ac-accidental şi pe ei din moarte.

Aripa liliacului fâlfâi din nou. M-am lăsat în genunchi, lângă el. Am încercat să nu mă uit, dar bineînţeles că n-am putut să nu văd micuţul corp sleit pe beton, cu oasele ieşite în afară. Şi încă mai mişca, zbătându-se să se ridice, râcâind cu ghearele betonul, ridicându-şi capul zdrobit…

Mi-am închis ochii şi m-am concentrat să-i eliberez spiritul.

După vreo câteva minute, râcâitul se opri. Am deschis ochii. Liliacul nu mai mişca.

— Deci ce a fost? Un zombi?

Liz se străduia să pară calmă, dar vocea îi tremura

— Ceva de genul ăsta.

— Tu… tu poţi să învii morţii?

M-am uitat la liliacul sleit.

— N-aş numi-o înviere.

— Şi cu oamenii? Poţi să…? înghiţi în sec… Să faci la fel?

Am încuviinţat din cap.

— Deci asta voia să spună mama lui Tori. Ai sculat zombii din mormânt la Sanatoriul Lyle.

— Accidental.

Puteri incontrolabile…

Liz continuă:

— Deci este… ca în filme? Sunt doar cadavre goale, re… re… — cum se zice?

— Reanimate.

N-aveam de gând să-i spun adevărul, că noi, necromanţii, nu doar că reanimăm un trup fără suflet, ci luăm un spirit ca Liz şi-l aruncăm înapoi în cadavrul lui putrezit.

Mi-am amintit ce-mi spusese semidemonul, că eu reîntorsesem sufletele a o mie de morţi în rămăşiţele lor pământeşti îngropate. Nu-l crezusem. Acum…

Mi s-a umplut gura de fiere. M-am întors cu spatele, icnind şi vărsând-o.

— E în regulă, zise Liz, venind lângă mine. Nu e vina ta.

M-am uitat la cutia pe care o aruncase în celălalt liliac, am tras adânc aer în piept şi m-am dus către ea. Când am întins mâna s-o mut din loc, Liz spuse:

— E mort. Trebuie să fie…

Se opri şi adăugă cu o voce pierită, tremurătoare:

— Nu-i aşa?

— Trebuie să verific.

Am ridicat cutia.

Şaisprezece

Liliacul nu era mort. Era… nu vreau să-mi aduc aminte. La

momentul acela, eram atât de epuizată nervos că nu m-am putut concentra, iar eliberarea spiritului liliacului a durat… o vreme. Dar am reuşit. Şi m-am bucurat că verificasem. Acum mă puteam relaxa… sau aşa gândeam eu.

— Ar trebui să dormi, zise Liz, după ce am zăcut în prostraţie, cu ochii deschişi, cam vreo oră.

Am aruncat o privire spre Tori, dar încă mai sforăia – nu-şi schimbase poziţia nici măcar o dată de când mă întorsesem.

— Nu sunt obosită, i-am răspuns.

— Ai nevoie de odihnă. Pot să te ajut. Întotdeauna o ajutam pe buni a mea să adoarmă, când nu putea ea.

Liz nu pomenise niciodată de părinţii ei, ci numai le bunică, şi-n clipa aceea mi-am dat seama cât de puţine ştiam despre ea.

— Ai crescut la bunica?

Dădu din cap.

— Mama mamei. Pe tata nu l-am cunoscut. Buni spunea că nu poate sta prea mult într-un loc.

Ţinând cont că era un demon, presupun că aşa se cam întâmpla.

Liz tăcu pentru o clipă, apoi spuse, liniştită:

— Cred că a fost violată.

— Mama ta?

— Am auzit nişte vorbe. Vorbe pe care n-ar fi trebuit să le aud, buni discutând cu surorile ei, cu prietenele şi, mai târziu, cu asistenţii sociali. Ea a spus că mama a fost zănatică, în tinereţe. Nu cu mintea, ci doar că fuma, bea bere şi chiulea de la ore. Apoi a rămas gravidă şi asta a schimbat-o. A îmbătrânit brusc. A devenit arţăgoasă. Şi după câte am auzit – cred că a fost şi violată.

— Groaznic.

Ea-şi ridică genunchii şi îi înconjură cu braţele.

— Nu i-am vorbit nimănui despre asta. Nu-i genul de lucruri pe care să-l spui şi altora. Copiii te pot privi apoi ciudat, ştii?

— Niciodată n-aş…

— Ştiu. De aceea ţie îţi spun. Oricum, pentru vreo câţiva ani, totul a fost în regulă. Locuiam împreună cu buni, iar ea vedea de mine cât era mama la serviciu Dar apoi s-a întâmplat accidentul mamei.

Mi-a îngheţat sângele în vene gândindu-mă la accidentul mamei mele, lovită cu maşina şi lăsată să moară acolo.

— Ce fel de accident?

— Poliţiştii au spus că era la o petrecere, s-a îmbătat şi a căzut pe scări. S-a lovit la cap foarte rău şi când a ieşit din spital, parcă era o cu totul altă persoană. N-a mai putut munci, aşa că a stat acasă, cu buni şi cu mine, dar uneori uită să-mi dea de mâncare la prânz şi îşi ieşea din sărite şi mă bătea şi spunea că era doar vina mea. Mă învinuia pe mine pentru că era ea nefericită, bănuiesc.

— Sunt convinsă că n-a…

— N-a vrut. Ştiu. După aceea, izbucnea în plâns şi îmi spunea că-i pare rău şi îmi cumpăra bomboane. Apoi l-a născut pe fratele meu şi a început să ia droguri şi să fie arestată pentru că fura. Numai că n-a intrat niciodată la închisoare. Tribunalul o trimitea întotdeauna la un spital de boli mintale. De aceea, la Sanatoriul Lyle, am fost eu atât de speriată…

— Că vei fi trimisă la vreunul. Ar fi trebuit să te ajut. Eu…

— Ai încercat. N-ar fi contat. Ei deja luaseră hotărârea. Rămase tăcută pentru câteva clipe, apoi continuă. Mama a încercat să mă avertizeze. Uneori, apărea la mine la şcoală, drogată zdravăn, vorbindu-mi despre experimente şi puteri magice şi spunând că trebuia să mă ascund înainte să mă găsească ei.

O altă tăcere.

— Bănuiesc că până la urmă nu era chiar ţicnită, nu? Nu, nu era deloc. Încerca să te protejeze.

Ea încuviinţă din cap.

— OK, hai să nu mai vorbim despre asta. Ai nevoie să te odihneşti ca să-i poţi găsi pe băieţi. Buni spunea mereu că mă pricep să adorm oamenii. Mai rapid decât orice pastilă de somn. Ştii de ce?

— De ce?

Ea râânji.

— Pentru că pot să-ţi împuiez urechile. Hai să vedem, despre ce ţi-aş putea vorbi ca să te plictisesc până adormi? Ah, ştiu. Despre băieţi. Băieţi seducători Am o listă întreagă, ştii? Primii zece cei mai seducători băieţi din toate timpurile. De fapt, sunt două topuri, cu câte zece fiecare, pentru că am nevoie de unul pentru băieţii adevăraţi – băieţii pe care-i cunosc eu – şi un top ipotetic, cu băieţii din filme şi din formaţii. Nu că ei n-ar fi adevăraţi, pentru că bineînţeles că sunt adevăraţi…

În cele din urmă am adormit şi nu m-am mai trezit până când uruitul unui camion nu m-a făcut să sar drept în sus, dând haotic din mâini şi din picioare.

Lumina pătrundea prin ferestre. M-am uitat la ceas. Opt jumătate. Nici urmă de Liz. Patrula pe-afară? Sau plecase deja?

Tori mai dormea încă profund, sforăind uşor.

Am zgâlţâit-o de umăr.

— E dimineaţă. Trebuie să căutăm biletul.

Tori deschise ochii şi bombăni că probabil nu era niciun bilet şi băieţii plecaseră de mult, iar noi o încurcasem cu adevărat. Întruchiparea optimismului debordant, Victoria noastră.

Dar după ce se văită că nu şterpelise nişte dropsuri mentolate, sau o perie de păr, sau ceva pentru micul dejun, se ridică totuşi şi mă ajută.

Căutam de aproape o jumătate de oră, când Tori a spus, destul de tare cât să poată fi auzită de oricine s-ar fi întâmplat să treacă pe sub ferestre:

— Desenatorii de graffiti din oraşul ăsta chiar au prea mult timp la dispoziţie.

Am dat fuga la ea s-o fac să vorbească mai încet.

— Desenatorii…?

Făcu semn cu mâna spre stivele de lăzi din jur şi-am înţeles ce voia să spună. O ladă din fiecare stivă fusese împodobită cu graffiti.

Magazinul tatălui meu o păţeşte în fiecare lună, dar niciodată n-a avut parte de un artist cu atâta fantezie.

Îmi arătă o ladă aproape ascunsă în umbră. În vreme ce restul erau graffitiuri tipice – porecle şi simboluri –, aici era o schiţă, cu markerul negru, a unui adolescent cu o labă tatuată pe obraz, arătându-şi nişte gheare ca ale lui Wolverine.

Am rânjit.

— Simon. Când Tori se uită nedumerită la mine, am repetat: E Simon.

— Hm, nu. E un tip cu o gheară pe faţă.

— E mâna lui Simon. Ăsta este unul dintre personajele din cartea lui de benzi desenate.

— Asta ştiam.

— Ajută-mă să ridic lada.

Ea nu se clinti.

— De ce?

— Pentru că biletul… — am luat singură lada din vârful stivei – … o să fie sub ea.

— De ce-ar fi pus el…?

Fără nicio îndoială, sub ladă era o foaie de hârtie împăturită. Amândouă ne-am repezit s-o luăm. Eu am ajuns prima.

Simon făcuse trei desene. În colţul din stânga sus, ca un salut, era o stafie. La mijloc era o schiţă mare a lui Arnold Schwarzenegger în chip de Terminator.

Al treilea, ca o semnătură, era un fulger înconjurat de ceaţă. Sub desen, cineva mâzgălise cu litere de-o şchioapă 1OA.M.

Tori mi-o smulse din mână şi-o întoarse pe toate părţile.

— Deci unde-i mesajul?

— Chiar aici.

I-am arătat de la un desen la altul.

— Spune aşa: „Chloe, o să mă întorc, Simon.”

— OK, asta-i doar ciudat. Şi ce vrea să însemne asta?

Îmi arătă către oră specificată.

— Asta trebuie să fie mâna lui Derek, care a vrut să se asigure că ştiu când or să se întoarcă.

— Numai o dată pe zi?

— De fiecare dată când se furişează aici riscă foarte mult. Oricum, timpul nu e foarte important. Dacă am pus mâna pe bilet, Derek o să mă adulmece. O să-mi poată lua urma.

Strâmbă din nas.

— Ca un câine?

— Mişto, nu?

— Ăăă, nu. Făcu o faţă lungă. Adică nu glumeau când ziceau că e un vârcolac. Asta explică multe, nu crezi?

Am ridicat din umeri şi m-am uitat la ceas.

— Mai avem numai o oră de aşteptat, aşa că… Am în jurat cu voce scăzută, făcând-o pe Tori să-şi arcuiască sprâncenele, mimând surpriza. Nu-i putem lăsa pe băieţi să se întoarcă, am zis eu, atâta timp cât omul Grupului Edison patrulează pe-aici.

Nu era un om al Grupului Edison făcând de pază, erau doi. Am trimis-o pe Liz să verifice orice punct de intrare posibil. Se întoarse, numind patru: poarta principală, poarta din faţă de livrare de marfa, poarta din spate de livrare de marfa şi tot gardul împrejmuitor.

Mă îndoiam că Derek va mai sări gardul. Până îl sărea, era

complet descoperit şi oricine ar fi putut să-l vadă. În locul lui, eu aş fi ales acelaşi punct de intrare pe care-l alesese Grupul Edison, ieri – poarta din spate.

Dar îl cunoşteam destul de bine pe Derek ca să recunosc că nu îl cunoşteam într-atât de bine cât să ghicesc, cu o oarecare certitudine, ce strategie va folosi. Prin urmare, trebuia să ne despărţim şi să acoperim toate trei intrările. Eu trebuia să stau aproape de Liz, ca ca să-mi poată raporta ce vedea. Asta însemna că Tori trebuia să păzească spatele. Nu puteam decât să mă rog că o să-şi aducă aminte să păzească într-adevăr.

Pe la nouă şi jumătate, eram pe poziţii. Curtea uzinei era la capătul zonei rezidenţiale – un cartier de case mai vechi, inclusiv, la două străzi distanţă, Sanatoriul Lyle. Pe drumul ăsta veniserăm Derek şi cu mine sâmbătă noaptea, când evadaserăm, şi încă îmi-aminteam cum arătau locurile. Drumurile erau orientate de la nord la sud, şi curtea uzinei se afla la capătul sudic.

Locul meu de observaţie era peste drum de uzină, în spatele uneia dintre ultimele case. Nu era nimeni acasă – aleea maşinilor era pustie şi ferestrele întunecate.

M-am ghemuit după un şopron, urmărind poarta din faţă de livrare de marfă, gata să fluier de cum i-aş fi zărit pe băieţi. La 9,45 un SUV trecu prin faţa uzinei, abia târându-se. Era acelaşi vehicul al Grupului Edison de care fugiserăm Derek şi cu mine în noaptea de sâmbătă.

Când ajunse în dreptul meu, l-am văzut pe Mike pe locul şoferului. Alături de el stătea mama lui Tori, uitându-se pe geamul portierei. Maşina şi-a continuat drumul spre colţ, apoi a luat-o la dreapta, către partea din spate a curţii uzinei.

Am aşteptat până a dispărut din vedere, apoi am sărit în picioare. Când m-am mişcat, o umbră s-a ridicat deasupra mea. Pumnii mi-au zburat în sus, dar mai înainte de a mă putea întoarce, nişte braţe puternice m-au înşfăcat, o mână mi-a astupat gura, iar cealaltă m-a apucat pe după mijloc, smucindu-mă înapoi, după şopron.

— Eu sunt, bubui o voce groasă.

Mâinile mi-au dat drumul şi m-am întors. În faţa mea se înălţa Derek, cu cei peste 1,8O metri ai săi. Poate era doar emoţia de a-l vedea, însă arăta mai bine decât mi-l aminteam.

Părul lui negru era tot lipit de cap şi faţa împestriţată de acnee. Dar arăta… mai bine.

— Sunt aşa de bucuroasă să te văd, am zis eu, rânjind în sus la el.

Pufnetul lui spuse că sentimentul nu era obligatoriu reciproc. Poate că ar fi trebuit să fiu un pic dezamăgită, dar eram mult prea uşurată să-mi mai pese. În clipa asta, căutătura piezişă specifică a lui Derek îmi făcea mai bine decât orice zâmbet.

— Sunt aşa de bucuroasă…

— Am priceput, zise el. Nu mai ţopăi, Chloe, c-or să te observe.

— Au plecat. De aceea… M-am uitat în spatele lui şi rânjetul mi s-a şters. Unde-i Simon? E… e bine, nu? M-am scotocit prin buzunare ca să scot borseta cu insulină. Ştiu că îi trebuie asta. A fost…

— Asta-i rezerva. Mai avea una, în buzunar.

— Oh, da. Aăă, bine. Deci unde…?

— Mai în spate. Am adulmecat-o pe Tori, aşa că m-am gândit că era o cursă şi…

— Tori! Mama ei… maşina… Trebuie s-o previn.

— Ce?

M-am răsucit pe călcâie, făcându-i semn să mă urmeze. Am traversat curtea, sprintând de la un loc ce oferea acoperire la altul, îndreptându-mă spre drumul pe care o apucase SUV-ul. Derek a încercat să ţină pasul, şuierând cu asprime câte un „Chloe, treci înapoi aici!”, amestecat cu în jurături şi mai aspre când eu mă strecuram în locuri în care el nu încăpea.

În cele din urmă, când am dat să ţâşnesc de-a lungul unui gard viu, m-a prins de gulerul jachetei şi m-a ridicat de la pământ, lăsându-mă să atârn în mâna lui ca un căţel.

— Ştiu un drum mai bun. Am fost aici două zile la rând ca să verific locurile, în timp ce te aşteptam.

Mă lăsă să aterizez, dar mă ţinu strâns de guler, ca n-o pot şterge.

— Acum, care-i treaba cu Tori şi cu mama ei?

— N-avem timp. Doar… Liz! Avem nevoie de Liz.

— Liz trăieşte?

Am şovăit, amintindu-mi cât de mult îi lipsea lui.

— Nu. Voiam să spun… spiritul ei. Am avut dreptate în privinţa morţii ei. Mă ajută, totuşi, şi avem nevoie de ea să

cerceteze calea înaintea noastră.

M-am smuls din strânsoarea lui şi m-am repezit printr-o spărtură din gardul viu. M-am strecurat într-o parte prin el şi am aruncat cu grijă o privire dincolo. Liz stătea în mijlocul drumului, două străzi mai încolo. Am scos un fluierat despre care am crezut că e foarte bun, dar Derek a oftat, şi-a vârât două degete în gură şi a fluierat destul de tare cât să-mi ţiuie urechile. N-aş putea spune dacă îi atrăsese atenţia lui Liz, căci m-a pus să mă ghemuiesc imediat, în timp ce el a ciulit urechea, în caz să atrăsesem atenţia şi altcuiva. După o clipă, mă lăsă să mă uit pe după gard.

— Vine, am zis eu.

Derek dădu din cap. Cerceta curtea din jurul nostru, ca să fie sigur că nu era nimeni.

— Ai vrut să fii tu primul, am zis eu. Poftim, ia-o înainte. O să ne prindă ea din urmă.

El nu se clinti. Când am încercat să plec, m-a prins, de mânecă.

— Trebuie să ştiu în ce mă bag.

— Doi oameni de pază de la Grupul Edison patrulând discret curtea…

— Grupul Edison?

— Şi mama lui Tori, plus tipul care a tras în tine, sâmbătă noaptea. Dar dintre toţi, la mama lui Tori trebuie mare atenţie.

— Mama lui Tori? Grupul Edison? Ce-s…?

— Derek?

— Ce?

M-am uitat în sus şi i-am întâlnit privirea.

— Ai încredere în mine?

Pe cinstite că habar n-aveam ce-o să răspundă, dar n-a şovăit, ci a mârâit scurt:

— Fireşte.

— Atunci, da, ştiu că vrei detalii. Dar n-avem timp. Nu dacă Simon e acolo, în spate, şi mama lui Tori se îndreaptă către el. E o vrăjitoare şi nu se teme să-şi folosească vrăjile. Ţi-ajunge?

Se uită de-a lungul curţii. Poate că avea încredere în mine, dar pentru Derek, să nu cunoască toate amănuntele era ca şi cum l-ai fi legat la ochi şi i-ai fi cerut să te urmeze.

— Stai în spatele meu, zise el şi-am pornit.

Şaptesprezece

Liz era pe post de cercetaş, alergând înaintea noastră şi fluierând când să venim. Derek avea gura strânsă ferm, în modul acela care-mi dădea de înţeles că nu era deloc încântat… ceea ce era cumva expresia lui obişnuită, aşa că l-am ignorat.

SUV-ul o luase pe un drum secundar de acces, pe lângă uzină. De-a lungul lui se înşirau mici clădiri industriale, cu altele în spatele lor, în care intraserăm şi noi, cu Grupul Edison, ieri, şi unde aştepta acum Tori. Tot către ele se îndreptase şi SUV-ul.

Noi mai eram încă în sectoarele rezidenţiale aflate la nord de curtea uzinei, stând acum în spatele unei camionete la marginea zonei. Cum ne uitam în jur, am putut vedea SUV-ul parcat în spatele altui vehicul. Mama lui Tori, Mike şi şoferul chelios stăteau lângă el, discutând.

— Unde-i Simon? am şoptit eu.

— Dincolo de ei. Tori?

— Am lăsat-o acolo… i-am arătat eu. S-a dus pe lângă depozit să ţină sub observaţie intrarea din spate. Să sperăm că stă cuminte la adăpost.

— Dacă erai tu, da. Tori?

Pufni batjocoritor. Aş fi apreciat mai mult complimentul dacă n-aş fi ştiut că Derek o considera pe Tori doar o idee mai deşteaptă ca planctonul.

— Ne putem strecura pe partea cealaltă a drumului şi să trecem prin curtea următoare, am zis eu. Apoi, putem înconjura…

Derek mă prinse de braţ când am dat să plec – în ritmul ăsta, curând avea să mă doară la fel de tare ca braţul rănit.

— Câine, zise el, întorcându-şi bărbia către curtea împrejmuită cu gard. A fost înăuntru, mai devreme.

Aşteptându-mă să văd un doberman la gard făcând spume la gură, i-am urmărit privirea către un mic ghem de blăniţă albă, genul de căţel pe care femeile îl vârâ în poşete. Nici măcar nu lătra, doar se uită la noi, ţopăind pe loc.

— O, Doamne! E un Pomeranian asasin. M-am uitat în sus la Derek şi am adăugat: E o încercare dură, dar cred că îl poţi înfrânge.

Încruntătură.

— Nu-i…

Vântul îşi schimbă direcţia şi câinele înţepeni. Derek înjură şi mă trase înapoi. Câinele scoase un scheunat pătrunzător. Apoi parcă înnebuni: sărea şi se răsucea şi lătra, un vârtej de blană albă izbindu-se de gard.

Derek mă smuci în spatele camionetei. Eram în afara razei vizuale a câinelui, dar el continuă să hămăie şi să mârâie, iar gardul de sârmă zbârnâia la fiecare izbitură.

— M-a mirosit, zise Derek. Partea de lup din mine.

— Întotdeauna fac aşa?

El clătină din cap.

— De regulă îi făceam doar nervoşi. Se ţineau deoparte, poate lătrau un pic. Acum? Arătă către hărmălaie. Mă aleg cu asta. Trebuie să-l facem să tacă.

— O să-l… Stai. Liz!

Ea deja venea în fugă.

— N-ai putea să-i atragi atenţia câinelui ăstuia? am întrebat-o eu. Cred că vrea să se joace aport.

Liz se încruntă. Apoi zâmbi.

— Bine. Pot s-o fac.

— Să joace aport? şopti Derek, când Liz se îndepărtă. Ce…?

L-am împins spre colţul camionetei şi i-am arătat. Acolo, de partea cealaltă a gardului, un băţ levită, apoi se scutură. Îl ţinea Liz în mână, dar Derek nu putea vedea decât băţul. Câinele se uită după el cum zboară, apoi se întoarse iute la gard, lătrând şi sărind din nou.

Liz luă din nou băţul şi lovi uşurel cu el în spinarea câinelui. Odată ce-i atrase atenţia, îl aruncă. De data asta, câinele porni în urmărire.

M-am întors către Derek, care se holba la câine.

— Mai ştii că Liz credea că are un poltergeist? S-a dovedit că ea este poltergeist. E un semidemon cu puteri de telechinezie.

— Îhm.

Se întoarse să se uite din nou, clătinând încet din cap, de parcă s-ar fi întrebat cum de el nu-şi dăduse seama de asta mai înainte. Probabil pentru că nu ştiuse că semidemonii pot fi telechinetici, dar pentru Derek asta nu era o scuză.

— Drum liber! strigă Liz. Şi potaia asta s-a plictisit! Derek şi cu mine am traversat strada. Ne îndreptam spre drumul de

serviciu de pe partea cealaltă, care lucea spre clădirile industriale de la marginea uzinei, când Derek se opri.

— Tori, zise el.

M-am uitat peste umărul lui.

— Unde? Nu văd…

Stătea cu nasul ridicat în vânt.

— Nu se vede, dar o miroşi, nu? încuviinţă din cap şi mă conduse în locul unde stătea ghemuită, după un perete, uitându-se pe furiş în partea cealaltă.

— Noi suntem, am şoptit eu.

Ea-l văzu pe Derek şi, fără măcar un salut, se aplecă să se uite în spatele lui.

— Unde-i Simon?

— E…

— E OK? De ce nu e şi el aici? îl fulgeră cu privirea pe Derek. Unde l-ai lăsat?

— Leşinat într-un gang, răspunse Derek, apoi se încruntă, gânditor. Nu ştiu exact unde, totuşi…

— Glumeşte, am zis eu, când Tori începu să spumege.

— Trebuie s-o luăm din loc. Derek întinse degetul mare spre Tori, uitându-se la mine: E responsabilitatea ta.

— Pardon? făcu Tori.

Derek nici măcar nu aruncă o privire în direcţia ei.

— Ai grijă să nu rămână în urmă. Şi să tacă.

În timp ce ne îndreptam spre ieşire, Liz se întoarse să raporteze că Grupul Edison era în curtea uzinei, după care se strecurase iarăşi pe poarta din spate. Am ajuns la locul unde Derek îl lăsase pe Simon, în spatele unei clădiri cu pancarte decolorate cu „De vânzare” în ferestrele bătute în scânduri.

— Ei, unde e? întrebă Tori.

— Hm. O fi rupt lanţul.

— Adică Simon e destul de mare să-şi vadă de grijă şi singur şi e liber să se mişte unde vrea, am tradus eu şi m-am întors spre Derek. Poţi să-i iei urma?

— Mda.

Se lăsă pe vine. Era cu totul altceva decât să se apice şi să amuşine pământul, dar Tori tot făcuse ochii mari.

— Te rog, spune-mi că nu face ceea ce cred eu că face, zise ea.

Derek se încruntă – nu la Tori, ci la mine.

— Ar fi bine să existe o explicaţie pentru treaba asta, zise el, cu o privire piezişă spre ea.

— Nu zău, am murmurat eu.

El trase adânc aer în piept şi se ridică în picioare.

— Staţi aici.

Tori aşteptă până când el dispăru din vedere, apoi se cutremură.

— OK, Derek întotdeauna mi s-a părut ciudat, dar chestia asta cu omul-lup e de-a dreptul sinistră. I se potriveşte, aş zice eu. O putere înfiorătoare pentru un tip înfiorător.

— Mie mi s-a părut că arată mai bine.

Ea se holbă la mine, nevenindu-i să creadă.

— Ce? Chiar arată mai bine, am continuat eu. Probabil pentru că şi-a început Preschimbarea în lup şi nu mai e stresat că se află în Sanatoriul Lyle. Asta-l ajută.

— Ştii ce l-ar ajuta cu adevărat? Şamponul. Deodorantul…

Am ridicat o mână să-i retez vorba.

— Miroase bine, aşa că nu începe cu de-astea. Sunt sigură că îşi dă cu deodorant şi – în sfârşit – are efect. Cât despre duşuri, e mai greu să-ţi iasă în cale pe stradă şi, nu peste multă vreme, nici noi două n-o să arătăm mult mai bine.

— Spun doar…

— Tu crezi că el nu ştie ce spui? Ştire de ultimă oră: nu-i prost.

Derek era foarte conştient de impresia pe care o făcea. La Sanatoriul Lyle, făcea duş de două ori pe zi şi tot nu rezolva problema izurilor pubertăţii.

O uşoară împunsătură în omoplat m-a făcut să tresar speriată.

— Tot cu nervii întinşi, văd.

M-am întors şi-am dat cu ochii de Simon. Derek stătea în spatele lui.

Simon rânjea, o imagine la fel de familiară ca şi încruntătura lui Derek.

— Ai găsit biletul meu, am auzit, zise el.

L-am scos din buzunar şi l-am fluturat.

El mi-l luă din mână şi-l vârî în buzunarul jachetei mele. Apoi îmi prinse mâna, mângâindu-mi nodurile degetelor cu degetul mare, şi-am simţit că mi se pune un nod în gât de uşurare că-l văd, că în sfârşit îi văd pe amândoi, după atâtea griji şi atâtea

coşmaruri…

Dacă aş fi avut curajul, l-aş fi îmbrăţişat. În schimb, am zis doar, cu voce spartă:

— Sunt foarte bucuroasă că ne-aţi găsit.

Simon îmi strânse mâna. Apropiindu-şi buzele de urechea mea, şopti:

— Eu…

Încremeni deodată, apoi înălţă capul.

— Bună, Simon, zise Tori, de lângă mine.

— Ea ce caută aici?

Derek împunse cu degetul prin aer către mine:

— Întreab-o pe ea. Eu n-am primit niciun răspuns

— E-o poveste lungă, am zis.

— Atunci va trebui s-aştepte, spuse Derek. Trebuie să plecăm de aici.

Simon îmi şopti:

— Dar e totul în regulă?

— Nu, zise Tori. Eu am răpit-o şi-am silit-o să evadeze împreună cu mine. Am folosit-o ca scut uman împotriva tipilor ălora cu arme şi mă pregăteam s-o sugrum şi să-i las cadavrul acolo, ca să-i fac să-mi piardă mie urma. Dar apoi aţi apărut voi şi mi-aţi dat peste cap planurile diabolice. Norocul vostru, totuşi. Aţi ajuns la timp ca s-o salvaţi din nou pe biata micuţă Chloe şi să-i câştigaţi recunoştinţa eternă.

— Recunoştinţă eternă? Simon se uită la mine. Mişto. Asta presupune şi servitute eternă? Dacă-i pe-aşa, îmi plac ouăle ochiuri prăjite numai pe-o parte.

Am zâmbit.

— O să ţin minte.

— Destul cu flecăreala, zise Derek. La drum!

Optsprezece

În versiunea cinematografică a fugii noastre, am fi alergat acum drept într-o capcană. Toată lumea ar fi fost luată prizonieră, în afară de mine, eu fiind eroina. Aş fi fost destul de isteaţă să evit capturarea, astfel că aş fi putut plănui o îndrăzneaţă intervenţie ca să-mi eliberez prietenii. Dar n-ar fi fost uşor. Sau liniştit. Tori şi Simon ar fi aruncat în aer un

cartier întreg cu magia. Derek ar fi zvârlit câteva camioane în urmăritorii noştri. Eu aş fi recrutat un detaşament de zombi dintr-un cimitir situat convenabil.

Dar oricât de bine ar fi dat asta pe marele ecran, în realitate eram foarte înclinată către o fugă liniştită. Şi exact de asta am avut parte. Grupul Edison n-a ieşit nicio clipă din curtea uzinei.

Am mers pe puţin cinci kilometri. Când am fost destul de departe de uzină ca să nu mai stăm îmbufnaţi, Derek ne-a condus într-o zonă comercială din partea cealaltă a cartierului, unde patru adolescenţi n-ar mai părut atât de nelalocul lor într-o zi de şcoală.

— Ştiu că voi, băieţi, adoraţi chestia asta de spionaj şi clandestinitate, zise Tori, în cele din urmă, dar n-am putea lua un taxi?

Derek clătină din cap.

Mi-am dres glasul.

— Un taxi ar fi riscant, dar dacă există un drum mai scurt până la locul spre care ne îndreptăm, tălpile mele chiar l-ar aprecia.

Derek se opri scurt. M-am ciocnit de spatele lui – nu era prima oară, de vreme ce insistase să meargă înaintea mea. Îl tot călcasem pe călcâie şi bâiguisem scuze tot drumul. Când încetinisem, ca să-l las să ia un avans mai mare, se răstise la mine să ţin pasul.

— Aproape am ajuns, zise Simon.

Era chiar lângă mine – ţinându-se mereu pe trotuar, mergând la fel de aproape ca Derek. Dacă în mod normal nu m-aş fi plâns că Simon era atât de aproape, aveam senzaţia ciudată că eram blocată între ei.

Când am pornit din nou la drum, am încercat să rămân în urmă cu Tori, care-şi târa anevoie picioarele, dar Simon îşi puse un deget pe cotul meu şi mă cârmi înapoi la locul meu.

— OK, am zis eu. Se întâmplă ceva. Care-i treaba cu blocada asta în mers?

— Te protejează, zise Tori. Fac scut ca să te apere de lumea mare şi rea.

Niciunul dintre băieţi nu spuse un cuvânt. Indiferent care era motivul, nu voiau să mi-l spună şi mie. Nu încă.

Destinaţia noastră era un soi de clădire industrială

nefolosită, într-o zonă atât de prăpădită, încât până şi secăturile de prin ganguri şi oamenii străzii păreau să o ocolească.

Când ne pregăteam să intrăm, mă strigă Liz. Stătea în pragul uşii lipsă de parcă nu-l putea trece. Am întrebat-o dacă era ceva magic care o oprea să intre, dar ea a zis că nu, doar voia să stea puţin de vorbă cu mine. Prin urmare, le-am făcut semn lui Derek şi lui Simon să meargă mai departe, spunându-le că am ceva de vorbit cu Liz.

Pusese foarte tăcută de când mă întâlnisem cu ceilalţi, stând tot timpul deoparte. Acum se ghemui pe asfaltul murdar de lângă clădire, ca să-şi ridice una dintre şosetele în purpuriu şi oranj.

— Ştii, chiar mi-au plăcut şosetele astea, dar decât să le mai văd încă o zi, mai bine merg desculţă toată veşnicia. Încercă să zâmbească, dar după ce se căzni un moment, renunţă şi îmi spuse, serioasă: Acum o să plec. Nu mai ai nevoie de mine.

— Nu, ad-adică, dacă vrei tu, sigur, dar…

— Nu m-am exprimat bine. Eu doar… îşi ridică piciorul, potrivindu-şi din nou şoseta. Ar trebui să plec. Dar o să mă întorc.

— N-am bluza ta. Va trebui să stabilim un punct de rendez-vous sau ceva.

Ea râse, aproape sincer acum.

— Gata cu punctele de rendez-vous. O să te găsesc eu. Întotdeauna te găsesc. Doar că… s-ar putea să dureze. Am treabă. Şi tu… Se uită spre clădire şi nostalgia din ochii ei mă săgetă în inimă. Şi voi aveţi treabă. Tu şi ceilalţi.

— Liz, eu…

E în regulă. Vezi-ţi de treaba ta şi o să te prind din urmă.

— O să-mi lipseşti.

Ea întinse mâna şi jur că am simţit cum degetele ei le ating pe ale mele.

— Eşti o drăguţă, Chloe. Nu-ţi face griji pentru mine. O să mă întorc.

Cu acestea, dispăru.

Ceilalţi mă aşteptau imediat lângă uşă. Ne-am croit drum printre gunoaie, mergând în şir indian prin întunericul aproape complet, cu Derek în frunte.

În timpul acesta, am simţit cum mi se ridică părul pe ceafă şi o durere surdă a început să-mi zvâcnească la baza capului. Am încetinit. Acum a fost rândul lui Tori să dea peste mine.

— Haide, mişcă, zise ea. O, corect. Lui Chloe îi e frică de întuneric. Simon, mai bine o iei de mână, că altminteri…

— Încetează! spuse Simon şi, trecând pe lângă Tori, veni lângă mine. Ţi-e bine?

— E… ceva aici. Îl simt.

— Spirite?

— Nu cred. E la fel cum am simţit în spaţiul de intervenţie de la Sanatoriul Lyle.

Derek înjură.

M-am întors să mă uit la el prin întuneric:

— Ce-i?

— E un cadavru.

— Ce? exclamă Simon şi Tori se auzi ca un ecou, mai subţire.

— E un cadavru undeva pe-aici. L-am simţit mirosul ieri, după ce ne-am instalat.

— Şi n-ai catadicsit să-mi spui şi mie? întrebă Simon.

— E un cadavru. Mort de mult. Vreun om al străzii. Altminteri, e un loc bun.

— Altminteri? O ascunzătoare cufundată în beznă, plină cu mizerii, cadavre şi şobolani. Te pricepi să le alegi, frate.

— Ş-şobolani? am îngăimat eu, amintindu-mi de lilieci.

— Grozav, murmură Tori. Îi mai e frică şi de şobolani.

— Atâta timp cât sunt eu aici, or să stea deoparte, zise Derek.

Dar nu de şobolanii vii îmi făceam eu griji.

El continuă:

— Dar la cadavru nu m-am gândit. Chloe? E vreo problemă?

Era. Ar fi trebuit să spun ceva despre lilieci, despre cum îi înviasem din greşeală când mă ocupasem de spiritul ăla răutăcios. Dar m-am uitat la ceilalţi, la cât de obosiţi păreau, toţi aşteptând cu nerăbdare să găsească un locşor unde să se odihnească şi să vorbească, să afle ce ştiam eu. Puteam să fac faţă problemei. Atâta vreme cât nu încercam s-o invoc pe Liz, n-aveam să învii mortul acesta.

Deci, asta am răspuns.

— Dar te deranjează să fii lângă el, zise Simon. Ar trebui să…

— Sunt convinsă că locurile sigure nu sunt uşor de găsit, am

spus eu şi m-am silit să zâmbesc. O să fie o experienţă. Trebuie să învăţ să recunosc senzaţia.

— O, desigur, zise Tori. Chloe o să aibă de învăţat din asta. Nu vrei să ne slăbeşti? Eşti ca un mic iepuraş Duracell încrezut…

Simon se întoarse să-i dea o replică, dar Derek ne făcu semn să încetăm. Am ajuns la o încăpere din mijlocul clădirii, fără ferestre. Derek aprinse o lanternă. Răspândea destulă lumină, deşi pâlpâitoare, ca să vezi câte ceva. Mai devreme, băieţii aranjaseră lăzi ca să aibă pe ce se aşeza şi întinseseră ziare pe podeaua mizerabilă. Două rucsacuri noi erau ascunse în spatele lăzilor, împreună cu un teanc curat de pături ieftine. Nu chiar Hilton – nici măcar Sanatoriul Lyle –, dar mult mai bine decât condiţiile în care dormiserăm noi noaptea trecută.

Ne-am aşezat şi Derek a scos din buzunar un pumn de batoane energizante, dându-mi şi mie unul.

— A, corect. Trebuie să fiţi lihnite! şi Simon se căuta la rândul său prin buzunare. Pot să vă ofer un măr bătut şi o banană maronie. Nu poţi cumpăra fructe de la magazinele cu bunuri de larg consum, cum îi tot spun eu cuiva.

— Nu mai bune decât astea. Pentru tine, cel puţin, Simon.

Derek îi dădu un baton şi lui Tori.

— Pentru că altfel nu le-ai fi avut nici pe astea, nu-i aşa? am zis eu. Ceea ce-mi-aminteşte… Am scos insulina. Derek zicea că asta-i rezerva ta.

— Deci secretul meu întunecat e cunoscut.

— N-am ştiut că era un secret.

— Nu chiar. Doar ceva cu care nu mă lăudam.

Cu alte cuvinte, dacă ar fi aflat copiii că avea o boală cronică, ar fi putut să-l trateze diferit. El îşi ţinea boala sub control, aşa că nu era niciun motiv să mai ştie şi altcineva de ea.

— Rezervă? făcu Tori. Vrei să spui că n-avea nevoia de asta?

— Se pare că nu, am murmurat eu.

Simon se uită de la una la alta, nedumerit, apoi înţelese.

— Voi aţi crezut…

— Că dacă nu-ţi iei medicamentul în următoarele douăzeci şi patru de ore o să mori? i-am luat eu vorba din gură. Nu chiar, dar pe-aproape. Ştii, vechea figura cu „ridicatul mizei cu o boală fatală care are absoluţii nevoie de medicaţie”. Se pare că încă funcţionează.

— Cumva o dezamăgire, atunci, nu?

— Fără glumă. Am venit, aşteptându-ne să te găsim la un pas de moarte. Şi uită-te la tine, nici măcar nu horcăi!

— Bine, atunci. Situaţie medicală de urgenţă, motor!

Sări în picioare, se clătină, se prăbuşi, apoi ridică slăbit capul.

— Chloe? Tu eşti? Tuşi. Ai insulina mea?

I-am pus-o în palma întinsă.

— Mi-ai salvat viaţa, zise el. Cum aş putea să te răsplătesc vreodată?

— Servitute eternă sună bine. Îmi plac ouăle jumări.

Ridică o bucată de măr.

— Te învoieşti pentru un măr bătut?

Am râs.

— Voi chiar sunteţi ciudaţi, zise Tori.

Simon se aşează pe ladă, lângă mine.

— Aşa-i. Suntem absolut ciudaţi şi complet neplăcuţi. Popularitatea ta se duce la fund ca plumbul numai fiindcă stai în preajma noastră. Deci, de ce nu…

— Chloe? întrerupse Derek. Ce-ţi face braţul?

— Ce…? Simon înjură cu voce joasă. Continui să mă umileşti. Mai întâi, mâncarea. Acum, braţul ei. Se întoarse către mine. Ce-ţi face?

— Bine. Cusut şi bandajat ca la carte.

— Ar trebui să aruncăm o privire, zise Derek.

Simon mă ajută să-mi scot jacheta.

— Numai atât ai pe tine? zise Derek. Unde ţi-e treningul?

— Nu ne-au dat timp să ne luăm nimic. Am bani. O să-mi cumpăr unul.

— Două, zise Simon. E frig al naibii după ce apune soarele. Trebuie să te fi simţit ca o îngheţată pe băţ noaptea trecută.

Am ridicat din umeri.

— Am avut alte griji în minte.

— Mătuşa ei şi Rae, completă Tori.

— O s-ajungem şi la asta, am zis eu când Simon se uită întrebător la mine. Sunt multe de povestit ca să ne punem la curent. Începeţi voi, băieţi!

Nouăsprezece

— O luăm de la început, atunci, zise Derek, instalându-se pe lada lui. Ultima oară când te-am văzut, fugeai către depozit, împreună cu Rae. Ne-a ţinut figura cu distragerea atenţiei şi am scăpat, dar nu ne-am putut întoarce o vreme, temându-ne că mai supravegheau locul. Iar când am ajuns acolo, voi nu mai eraţi.

— Rae m-a convins să plecăm.

Spusese că, atunci când rămăsese singură cu Simon, Simon nu pomenise nici măcar o dată de mine, ci îşi făcea griji numai pentru fratele lui. Eu ştiam că nu era adevărat, dar ea ştiuse că asta avea să mă facă să mă simt prost, poate destul de prost cât să plec împreună cu ea, iar acum îmi era jenă că îi mersese.

— Ea… a zis nişte chestii. M-a convins să plecăm ca să o las pe mătuşa Lauren să se ocupe de braţul meu, şi dup-aceea…

Le-am depănat firul ultimelor două zile, pas cu pas, revelaţie cu revelaţie. Când am terminat, au rămas cu toţii tăcuţi, chiar şi Tori.

— Deci Brady şi Liz sunt morţi, zise Simon, încet. Şi, bănuiesc, fata cealaltă… cea care a fost expediată mai devreme.

— Amber, zise Tori. O chema Amber.

Am încuviinţat din cap.

— Era pe listă. Toţi trei erau.

Un alt moment de tăcere.

— Rae şi mătuşa Lauren sunt încă acolo, am mai zis eu. Ştiu că Rae ne-a trădat şi că mătuşa mea a fost una de a lor, dar e musai să le scot de acolo. Nu mă aştept la vreun ajutor în treaba asta…

— Nu, ai dreptate, zise Simon. Rae a greşit, dar cu siguranţă nu merită să moară pentru asta.

— Ştiu că nu le putem salva singuri.

M-am uitat pe furiş la Derek. Când el a dat din cap aprobator, am simţit un junghi de dezamăgire, ca şi cum sperasem că ei or să mă contrazică şi or să declare că am putea s-o facem. Avea dreptate, desigur. N-am fi putut.

— După ce-l vom găsi pe tatăl vostru, vreau să mă întorc, am zis eu. Bănuiesc că acum ştim de ce v-a luat pe voi doi şi a fugit.

— Pentru că a decis că modificarea genetică a fiului lui n-a

fost o idee atât de strălucită, la urma urmelor?

În vocea lui Simon răsuna o amărăciune care mă surprinse. Tot timpul ăsta nu mă gândisem la asta – fusesem prea calată pe ideea că tatăl lui Simon era tipul cel bun. Dar şi el îşi adusese fiul şi-l introdusese în experiment, ca toţi ceilalţi părinţi.

— Au încercat să facă ce era mai bine, am zis eu, amintindu-mi de scrisoarea mătuşii mele. Au crezut că asta ne va face vieţile mai uşoare. Grupul Edison le-a vândut visul ăsta, iar când lucrurile au început să meargă prost, tatăl tău s-a retras. Şi mătuşa Lauren a încercat… Mi-am atins scrisoarea din buzunar. Numai că prea târziu.

— Şi apoi, mai sunt şi aceia dintre noi ai căror părinţi n-au regretat-o niciodată, zise Tori. Ale căror mame s-au dovedit a fi nişte desăvârşite ticăloase fără scrupule. Dar, hei, cel puţin nu poate spune nimeni că n-am aflat-o franc. Rupse şi ultima bucată de ambalaj de pe batonul ei energizant. Totuşi nu înghit porcăria asta cum că noi am fi rebuturi, continuă ea. Au vrut supranaturali mai puternici. Ei, asta suntem noi. Acum nu trebuie decât să ne înveţe cum să ne controlăm.

— Du-te înapoi şi spune-le lor asta, zise Simon.

— Dar tu? făcu semn Tori către Simon. Puterile tale funcţionează corect. Nici măcar n-ai primit consiliere la Sanatoriul Lyle.

— Simon nu e pe listă. Îl consideră un succes.

— Depinde ce înseamnă asta, se foi Simon pe lada lui. Aşa-numitele succese ale experimentului par să aibă puteri mai slabe, dar poate că n-au început încă să se manifeste. Când o vor face, am putea avea şi noi aceleaşi probleme.

Tori dădu din cap.

— Bombe cu ceas care ticăie.

Exact ce spusese semidemonul…

Nu le pomenisem de semidemon. O complicaţie inutilă şi o şansă pentru Derek de a-mi spune că fusese o stupizenie din partea mea şi s-o ascult măcar. Cât despre ce spusese, despre întoarcerea mea acolo ca s-o eliberez… Nu era ceva la care să vreau să mă gândesc în clipa aceea. Dacă era să ne întoarcem, aveam să fim împreună cu tatăl lui Simon, iar el cu siguranţă avea să găsească o cale de a opri Grupul Edison fără să elibereze niciun demon.

— Tata o să lămurească toate necunoscutele, zise Simon.

— Grozav, zise Tori. O să le putem salva pe mătuşa lui Chloe şi pe Rae, şi-o să ne clarificăm toate problemele… de îndată ce-o să vă găsiţi voi tatăl absent. Şi planul ăsta cum merge? Se uită în jur: Nu prea bine, văd eu.

Ochii lui Simon fulgerară mânioşi, dar clipi şi le stinse văpaia.

— Lucrăm la asta.

— Cum?

— Mai târziu, zise Derek. În clipa asta, trebuie să-i facem rost lui Chloe de nişte haine mai groase…

— Chloe, Chloe, Chloe. Încetaţi să vă mai faceţi griji pentru biata micuţă Chloe. N-a îngheţat, deocamdată. Revenim la tatăl vostru: vreun indiciu? Vreo sugestie?

— Nu încă, zise Simon.

— Şi deci ce-aţi făcut voi doi în ultimele două zile? Mânia lui izbucni, iar de data asta o lăsă să se vadă.

Întorcându-se spre Tori atât de repede că ea se făcu mică.

— Am petrecut fiecare minut din ele ocupându-ne le trei lucruri: să supravieţuim, s-o găsim pe Chloe şi să-l găsim pe tata. Dar tu, ce-ai făcut?

— Am fost închisă.

— Zău? Asta n-a fost un obstacol pentru Chloe. Ce ai de adăugat, Tori? Tu ai descoperit ceva? Sau doar i te-ai suit în cârcă, atunci când a fost să scape ea?

— Tori m-a ajutat, am zis eu. Dacă n-ar fi fost ea… Ea se răsuci brusc, să mă privească în faţă:

— Să nu mă aperi tu pe mine, Chloe Saunders. Tăcere. Apoi Derek spuse:

— Unde te putem duce, Tori? La un bunic? Prieten? Acum eşti afară şi eşti în siguranţă, şi sunt sigur că există un loc în care ai prefera să fii.

— Nu.

Am deschis gura să le spun ce se întâmplase cu tatăl el, dar privirea ei fioroasă m-a făcut să-mi înghit vorbele.

— Nu are la cine să se ducă, am zis eu. Ca şi mine.

— Trebuie să existe cineva, zise Derek, poate nu în Buffalo, dar o să-ţi cumpărăm noi un bilet de autobuz.

— De preferinţă, la unul care să plece în următoarea oră? zise ea. Nu plec nicăieri. Mă alătur micii voastre găşti de

copilaşi eroi în aventura căutării Supertăticului.

Simon şi Derek schimbară o privire.

— Nu, zise Derek.

— Nu? Scuză-mă, Rae a fost cea care v-a trădat, băieţi. Nu eu. Eu am ajutat-o pe Chloe.

— Şi tot Rae a chinuit-o la Sanatoriul Lyle?

— Chinuit-o? pufni ea, batjocoritor. N-am…

— Ai făcut tot ce-ai putut s-o vezi pe Chloe dusă de-acolo, zise Simon. Şi când asta n-a ţinut, ai încercai s-o ucizi.

— S-o ucid? Tori îşi strânse buzele. Eu nu sunt mama. Să nu îndrăzneşti să mă acuzi…

— Ai atras-o în spaţiul de intervenţie, zise Derek. Ai lovit-o în cap cu o cărămidă, ai legat-o şi i-ai pus căluş, şi-ai încuiat-o acolo. Ai verificat măcar să fii sigură că era în regulă? Că nu-i spărseseşi capul?

Tori bolborosi un protest, dar după groaza care i se citea în ochi, am înţeles că nici nu-i trecuse prin minte o asemenea posibilitate.

— Derek, am zis, eu nu mă gândesc…

— Nu, ea nu se gândeşte. Ar fi putut să te omoare cu cărămida aia, să te sufoce cu căluşul, să-ţi provoace un stop cardiac de spaimă, ca să nu mai vorbesc de ce ţi s-ar fi putut întâmpla dacă nu te-ai fi dezlegat. Nu durează decât vreo două zile ca să mori din cauza deshidratării.

— N-aş fi lăsat-o niciodată pe Chloe să moară. Nu mă poţi acuza de asta.

— Nu, zise Derek. Ci doar c-ai vrut s-o vezi închisă într-un spital de boli mintale. Şi de ce? Pentru că nu-ţi plăcea ţie de ea. Pentru că vorbea cu un băiat pe care tu îl plăceai. Poate că nu eşti ca mama ta, Tori. Dar aşa cum eşti… O ţintui cu o privire de gheaţă… Nu te vreau prin preajmă.

Expresia de pe chipul ei… m-a îndurerat, fie că avea sau nu ea chef de mila mea.

— Nu avem încredere în tine, zise Simon, pe un ton mai blând decât al fratelui său. Nu putem lua cu noi pe cineva în care nu avem încredere.

— Şi dacă eu n-am nicio obiecţie, am intervenit. Dacă mă simt în siguranţă cu ea…

— Ba nu te simţi deloc în siguranţă, zise Derek. Dar n-ai s-o abandonezi la primul colţ de stradă, totuşi, pentru că nu eşti

genul ăsta de persoană. Îi întâlni privirea lui Tori şi continuă: Dar eu sunt genul ăsta de persoană. Chloe n-o să te silească să pleci, pentru că s-ar simţi groaznic dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău. Mie nu-mi pasă. Tu ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

Ei, acum era prea dur. Simon se foi şi dădu să deschidă gura.

I-am luat-o înainte:

— Şi unde să se ducă? Nu are niciun ban. La oricine s-ar duce aproape sigur ar suna la părinţii ei.

— Nu-mi pasă.

— Nu putem face asta, zise Simon. Nu-i drept.

Ştiam că Derek nu era lipsit de milă – nu putuse uită ce îi făcuse băiatului aceluia care-l atacase pe Simon. Dar parcă ţinea o listă cu plata şi răsplata fiecăruia, iar dacă ajungeai în partea cu greşelile, cum păţise Tori, n-avea nicio ezitare să „te abandoneze la primul colţ de stradă”, să-ţi înfrunţi singur soarta care te aştepta.

— Nu, am spus eu.

— Nu se negociază. Ea nu vine.

— Bine, am zis şi m-am ridicat, scuturându-mi jeanşii. Haide, Tori!

Când Simon a sărit în picioare, am crezut că voia să mă oprească. În loc de asta, a luat-o după mine până la uşă. Tori ne-a ajuns din urmă şi am intrat în încăperea cealaltă, mai înainte ca Derek să vină în fugă şi să mă prindă de braţ cu o smucitură care m-a ridicat de la pământ.

M-am chircit şi i-am desprins degetele:

— Nu de ăsta!

Mi-a lăsat braţul repede, dându-şi seama că mă apucase de cel rănit. Un lung moment de tăcere, apoi:

— Fie! Se întoarse spre Tori: Trei condiţii. Unu, indiferent ce problemă ai tu cu Chloe, renunţă. Ia-te iar de ea şi-ai plecat.

— ’Nţeles, zise Tori.

— Doi, renunţă la Simon. Nu e interesat.

Ea se înroşi şi răspunse răstit:

— Cred că de-asta mi-am putut da seama şi eu. Şi numărul trei?

— Renunţă la aroganţa ta.

Douăzeci

Odată ce a luat sfârşit acel episod de urâciuni, am fost – pentru prima oară în viaţa mea – nerăbdătoare să merg la cumpărături. Abia aşteptam să scap de locul acela umed, întunecat şi rece, care-mi-amintea prea mult de pivniţele pe care le uram. Să fiu departe de mortul acela, ale cărui vibraţii mă ţineau cu nervii întinşi la maximum. Să am haine călduroase, mâncare adevărată şi o baie adevărată, cu săpun, apă curent. A şi o toaletă. Nu mă întrebaţi ce făcusem în privinţa nevoilor trupului până acum – răspunsul e mai bine să rămână nespus.

— Dacă ajungem destul de departe de locul ăsta cât să fim în siguranţă, aş vrea să încerc să-mi folosesc cardul, am zis eu. Contul meu este probabil blocat, dar merită o încercare. Am putea avea la dispoziţie, oricând, mai mulţi bani.

— Avem noi ceva, zise Derek.

— OK. Dacă nu crezi că e bine pentru mine să încerc.

— N-ai să ieşi afară, Chloe. Ne ducem noi. Tu o să ai aici.

— Unde o să fii în siguranţă, zise Tori. N-am vrea să-ţi rupi vreo unghie folosindu-ţi cardul.

— Tori… făcu Derek, întorcându-se. Ai fost avertizată. Las-o în pace.

— Înţepătura asta fusese pentru tine, băiete-lup.

Glasul lui coborî încă o octavă, devenind aproape un mârâit.

— Nu-mi spune aşa.

— Vă rog, am putea să nu ne mai certăm? am intrat cu între ei. Dacă n-am dovedit până acum că sunt atentă şi că pot să-mi văd de grijă singură…

— Ba ai dovedit-o, zise Simon. Asta e problema.

Îmi întinse o tăietură din ziar. Am citit titlul, apoi m-am aşezat încet pe o ladă, cu ochii fixaţi pe articol.

Tatăl meu oferea o jumătate de milion de dolari recompensă pentru informaţiile care ar fi condus la aducerea mea în siguranţă acasă. Era şi o fotografie de-a mea – cea de la şcoală, de anul trecut. Şi era una şi de-a lui, la ceea ce părea o conferinţă de presă.

În noaptea de după căderea mea nervoasă la şcoală, iată venise să mă vadă la spital. Venise cu avionul de la Berlin şi arăta rău – extenuat, neras şi îngrijorat. Arăta încă şi mai rău în fotografia din ziar, cu cearcăne negre şi faţa trasă.

N-aveam nicio idee ce hotărâse Grupul Edison să-i spună

tatei despre dispariţia mea. Probabil îi serviseră o poveste, poate despre cum fusesem transferată şi nu mă putea vizita, deocamdată. Ar fi vrut să-mi acopere dispariţia, dar se mişcaseră prea încet.

Încercaseră să-şi şteargă urmele, totuşi. Potrivit declaraţiei surorilor şi a colegei mele de cameră, Rachelle – intervievată pentru ancheta jurnalistică – eu fugisem.

Oare tata crezuse una ca asta? Bănuiesc că da. Articolul îl cita spunând că nu ştiuse să se ocupe de mine – că greşise în multe privinţe vizavi de mine – şi că îşi dorea cu disperare să aibă şansa să o ia de la capăt. Când am citit asta, mi-au curs lacrimile pe ziar. Mi le-am şters grăbită.

— O jumătate de milion? citi Tori peste umărul meu. Grupul Edison trebuie să fi umflat nota, ca să ne aibă înapoi.

Simon îi arătă data. Ieri-dimineaţă, când noi ne mai aflam încă în custodia lor.

— OK, zise Tori. Atunci i-au spus tatălui ei să facă tam-tamul ăsta cu fuga ei, ca să nu le pună nimeni întrebări. El oferă nişte bani pe care nu va trebui niciodată să-i plătească, pentru că ştie foarte bine unde este fiica lui.

Am clătinat din cap.

— Mătuşa mea a spus că el nu ştie nimic despre Grupul Edison.

M-am mai uitat o vreme lung la articol, apoi l-am împăturit repede.

— Trebuie să-l avertizez.

Derek îmi tăie calea.

— Nu poţi face asta, Chloe.

— Dacă el face asta – am fluturat eu ziarul –, se pune singur în primejdie şi nu ştie. Trebuie să-l previn…

— Nu e în primejdie. Dacă l-ar fi putut ţine departe de media, să nu devină ştire-bombă, poate. Dar acum, dacă s-ar întâmpla ceva cu el, n-ar face decât să atragă mai mult atenţia. Este evident că nu le-a pus la îndoială povestea despre fuga ta, aşa că or să-l lase în pace… Câtă vreme nu descoperă adevărul.

— Dar trebuie să-l anunţ că sunt bine. E îngrijorat.

— Şi va trebui să mai fie îngrijorat încă puţin timp.

— Putem fi siguri că nu face şi el parte din complot? întrebă Tori. Ce-a spus mătuşa ta? A păcălit-o pe mama ta să accepte modificarea genetică? Sau mama ta a fost cea implicată?

Am scos scrisoarea mătuşii Lauren şi mi-am trecut degetele peste ea. Apoi le-am citit ce scrisese – părţile care îi interesau pe ei.

— Nimic despre tatăl tău? întrebă Derek.

Am şovăit, apoi am dat din cap.

— Ce anume?

— Că n-a fost implicat, cum am spus.

— Ceea ce înseamnă că ar fi în regulă dacă l-ar contacta Chloe, nu-i aşa? zise Simon.

Derek îmi studie cu atenţie faţa. Apoi spuse, cu voce joasă:

— Chloe…

— A spus… mătuşa a spus să mă ţin departe de el.

Bănuiesc că Derek a avut încredere în mine că n-am să dau fuga la primul telefon public ca să-l sun pe tata, fiindcă după aceea toţi trei au plecat la cumpărături.

Atât mătuşa mea cât şi Derek erau de părere că ar fi trebuit să mă ţin departe de tata. Derek zicea că l-aş pune în pericol; mătuşa Lauren îşi închipuia probabil că el m-ar pune în pericol pe mine.

Îl iubeam pe tata. Poate că muncea prea mult, că nu stătea destul acasă, că nu prea ştia ce să facă el cu mine, dar se străduia cât putea. Spusese că va sta pe-aproape, cât aveam să rămân eu la Sanatoriul Lyle, dar când o problemă urgentă de afaceri l-a chemat în străinătate, nu m-am supărat pe el că a plecat. Îşi aranjase în schimb treburile astfel încât să-şi ia o lună liber după externarea mea şi asta fusese mai important pentru mine. Crezuse că eram în siguranţă la Sanatoriul Lyle, sub supravegherea mătuşii mele.

Probabil se gândise că mă simţisem atât de rănită şi de furioasă, încât îmi luasem câmpii. Şi-acum, fiica lui schizofrenică bătea străzile din Buffalo. Aş fi vrut să-l sun şi să-i spun doar atât: „Sunt bine.” Dar Derek şi mătuşa Lauren aveau dreptate. Dacă făceam asta, poate că n-ar mai fi fost bine… pentru niciunul dintre noi.

Ca să-mi mut gândurile de la tata, m-am hotărât să văd ce era cu mortul. După cele întâmplate cu liliecii, dacă era vreo cale de a-mi corecta şi ascuţi simţurile, trebuia să încep să exersez de pe acum, ca să pot să-mi dau seama de existenţa unor cadavre în apropiere mai înainte de a le trânti accidental

spiritele înapoi în ele.

Părea că funcţionează ca un radar. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât mai puternică devenea senzaţia. Ceea ce ar fi trebuit să facă descoperirea cadavrului floare la ureche, dar nu era aşa. „Senzaţia” era doar o vagă nelinişte, o furnicătură pe ceafa şi o surdă durere de cap; iar când părea să crească în intensitate, mi-era imposibil să spun dacă detectasem cadavrul, dacă era doar o reacţie a nervilor mei sau un curent de aer.

Nu-mi dădeam seama la ce folosise clădirea aceasta cândva. Buffalo e plin de clădiri şi case abandonate. Mergi pe autostrada 1-9O şi-o să le vezi – construcţii dărăpănate, ferestre bătute în scânduri, curţi pustii. Aceasta de aici nu era mai mare ca o casă, cu încăperi ca de casă, deşi privită de afară nu arăta a casă. Interiorul era plin de vechituri – cutii de carton mucegăite, bucăţi de lemn, mobile sparte, grămezi de moloz.

Sunt sigură că aş fi putut găsi cadavrul fără să-mi folosesc puterile – erau doar opt încăperi. Dar le-am folosit, totuşi, pentru practică. În cele din urmă, l-am găsit într-un colţ îndepărtat. Din uşă, arăta doar ca un maldăr de zdrenţe. Când am ajuns mai aproape de el, am văzut ceva ieşindu-se de sub zdrenţele acelea – o mână, cu carnea putredă căzută în mare parte, lăsând doar oasele. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât vedeam mai multe – un picior, apoi un craniu, corpul rămas doar schelet. Indiferent ce miros împrăştia, nasul meu omenesc nu era destul de bun să-l detecteze.

Zdrenţele, mi-am dat eu seama, erau de fapt haine şi nu toate ferfeniţite, ci doar boţite în jurul a ceea ce mai rămăsese din corp. Mortul purtase cizme, mănuşi, jeanşi şi o bluză de trening cu un logo decolorat. Câteva şuviţe de păr cărunt, lung, ieşeau de sub pălărie, dar nici hainele, nici leşul nu lăsau să se înţeleagă dacă era bărbat sau femeie, dar instinctiv l-am desemnat în minte drept un „el”.

La un anumit moment din iama trecută, această persoană se strecurase aici ca să scape de frig, se ghemuise în colţul ăsta şi nu se mai ridicase niciodată. Nu se putea să fi fost noi primii care îl descoperiseră. Oare toţi ceilalţi se ţinuseră departe, cum făcuserăm şi noi?

Niciun gând de a anunţa autorităţile, de a-l scoate la lumină, de a-l identifica şi a-l îngropa?

Oare era pe o listă de persoane dispărute? Era cineva care-l

aştepta să se întoarcă acasă? Cineva care oferise o recompensă, ca tata?

Deşi nu chiar atât de mult, eram sigură. O jumătate de milion de dolari. Asta avea să pună în mişcare toate lepădăturile din Buffalo. Ce-o fi fost în mintea tatei?

Dar nu gândise. El doar mă voia înapoi, acasă, în siguranţă.

Am clipit des, ca să-mi limpezesc ochii de lacrimi. Grozav. Nici măcar când examinam un cadavru nu mă puteam opri de a-mi mai face griji pentru tata.

Bine, şi tipul ăsta? Cineva trebuie să se fi îngrijorat pentru soarta lui. Dacă i-aş putea contacta spiritul, poate aş putea primi şi transmite mai departe un mesaj însă nu puteam risca să-l readuc accidental din moarte înapoi în corpul lui, cum făcusem cu liliecii.

O bătaie pe umăr m-a făcut să mă răsucesc ca un titirez.

— Iertare, zise Simon. Am crezut că m-ai auzit venind. Văd că l-ai găsit pe colegul nostru de cameră. Încercai să comunicaţi?

— Încercam să nu comunicăm.

— Se pare că stă aici de ceva vreme. Se lăsă pe vine lângă cadavru. Ne-am putea juca de-a CSI[6] ştii, să determinăm de cât timp este mort. Nu văd niciun vierme.

— Nu-i încă anotimpul pentru ei.

Se strâmbă.

— Fireşte, ai dreptate. E încă destul de rece aici. În mod cert a murit cu mai multe luni în urmă, însemnând că n-au fost viermi. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta

Derek a făcut un experiment la un concurs de ştiinţă, acum câţiva ani, despre viermi şi descompunere. Îmi surprinse privirea. Da, scârbos. Într-un fel şi interesant, dar eu nu l-aş întreba pe Derek despre asta. A fost supărat rău. A ieşit doar al doilea la finala pe oraş.

— Aha, mai slab. M-am dat în spate când el s-a ridicat în picioare şi-am continuat: Eu am terminat aici, totuşi, aşa că aş prefera să mă îndepărtez. Eu şi cadavrele n-o ducem bine împreună.

M-am gândit o clipă să-i povestesc despre lilieci. Simţeam nevoia să-i spun cuiva, să discutăm, să primesc un sfat, dar…

— Am vrut doar să văd dacă îmi pot folosi puterile ca să-l

---

6 Abreviere de la Crime Scene Investigation, anchetă judiciară de la locul crimei şi titlul unui serial TV de succes

găsesc.

— Presupun că răspunsul e da.

Am încuviinţat din cap şi am părăsit încăperea.

— Putem găsi un alt loc în care să stăm, zise el. Derek n-are nimic împotrivă. Serios.

— Sunt bine. Apropo de Derek, unde e?

— Încă la cumpărături. M-a trimis înapoi să-ţi ţin de urât. Se aplecă la urechea mea: Cred că voia de fapt să petreacă mai mult timp cu Tori.

Am râs.

— Vrei să facem pariuri pe cine se întoarce viu?

— Derek, nu începe vorbă. Ultima oară când l-am văzut, îi poruncea să meargă să caute mai multe pături. Acum trebuie să fie pe drum încoace, lăsând-o pe ea să găsească singură calea şi sperând că nu se va descurca.

— Cât de supărat e? Pentru faptul că e şi ea cu noi?

— Supărat? L-aş cota cu un cinci. Enervat? Cu unsprezece. O să treacă peste. Toţi va trebui s-o facem. Cel puţin, până se plictiseşte ea şi-şi aduce aminte de vreo mătuşă de mult pierdută prin Peoria.

Când ne-am întors în încăperea unde ne stabiliserăm, Simon s-a apucat să întindă o masă cu tot ce avusese mai bun de oferit un magazin de cartier – suc, lapte, iaurt, mere, biscuiţi din făină integrală şi brânză felii.

— Pentru toate dietele… mai puţin una, zise el şi-mi întinse un baton de ciocolată. Desertul.

— Mersi.

— Acum, dacă mă scuzi un moment, o să te scutesc de vederea sângelui şi-a acelor înainte de masă.

— E în regulă. Nu mă deranjează chestiile astea.

El se întoarse totuşi cu spatele, testându-şi sângele, apoi îşi făcu o injecţie.

— Şi eu care consideram că vaccinurile anuale contra gripei sunt o pacoste, am zis. Trebuie să faci asta în fiecare zi?

— De trei ori injecţiile, de mai multe ori testarea.

— Trei injecţii?

Îşi puse borseta deoparte.

— M-am obişnuit. Am fost diagnosticat la trei ani, aşa că nu-mi-amintesc să nu le fi făcut vreodată.

— Şi trebuie să faci asta mereu?

— Există şi o pompă pe care o pot folosi. O fixez de picior şi ea-mi monitorizează încontinuu nivelul de zahăr din sânge şi injectează insulină când şi cât e nevoie. Am avut una, când am împlinit treisprezece ani. Dar… Dădu din umeri. Făcusem o înţelegere cu tata, că pot avea una numai dacă n-o foloseam ca pe o scutire de a mânca orice voiam. Prea multă insulină nu face bine. Am zbârcit.

— Prea multe dintr-astea? am întrebat, agitând batonul de ciocolată.

— Nuu. Prea mulţi carbohidraţi în general. Ieşeam la pizza cu gaşca şi nu voiam să mănânc numai două bucăţi, dacă toţi ceilalţi înfulecau şase. Toată lumea râde de tine că ţii o dietă, că eşti ca o fată…

— Ei, asta e o jignire.

— Hei, aveam treisprezece ani. Ştiu că era o prostie, dar când eşti mereu noul coleg, tot ce vrei este să te integrezi. Bănuiesc că ştii cum e. Probabil ai fost în tot atâtea şcoli în câte-am fost şi noi.

— Zece… nu, unsprezece.

Un element comun. Mişto. Muşcă din mărul său. Acum, că mă apropii de foarte matura vârstă de şaisprezece ani, totuşi, am scăpat de asta. Tata şi cu mine eram în negocieri ca să-mi recapăt din nou pompa când a dispărut.

— Simon? răsună vocea lui Tori prin clădire.

— Gata cu liniştea şi pacea, murmură el, apoi strigă: Suntem aici!

Douăzeci şi unu

Derek se întoarse cărând sacoşe pline de cumpărături şi bani. Îi dădusem cardul meu şi PIN-ul, iar el găsise un bancomat fără cameră de supraveghere. Cardul nu era blocat. El retrăsese limita mea de patru sute de dolari. Nu mai puteam repeta figura – de fiecare dată când îl foloseam, banca avea să afle că mă aflam încă în Buffalo, iar Derek se temea că Grupul Edison ar fi în stare să descopere asta.

Îmi întinse banii şi chitanţa, împăturită discret. Tori smulse chitanţa şi-o deschise.

— Dumnezeule, ăsta-i contul tău de bancă sau fondul pentru

colegiu?

I-am luat-o înapoi.

— Tata depune în contul ăsta alocaţia mea. După cincisprezece ani, s-au adunat.

— Şi-ţi dă voie să-l accesezi pur şi simplu?

— De ce nu?

— Ăăă, pentru că i-ai putea cheltui? Nu, stai! Lasă-mă să ghicesc. Eşti prea responsabilă pentru una ca asta.

— E deşteaptă, zise Simon.

— Aşa numeşti tu asta? Eu mă gândeam că înseamnă mai degrabă…

Căscă.

Simţeam că mi-au luat foc obrajii.

— Destul, mârâi Derek.

— Da, nu uită cine ţi-a dat ţie banii pentru astea, zise Simon, împungând cu degetul sacoşa de cumpărături a lui Tori.

Lui Tori îi zvâcni falca.

— Au fost doar douăzeci de dolari pentru mâncare, o pătură, şi ţin socoteala. O să-i dau banii înapoi. Şi eu sunt responsabilă. Însă nu… dezgustător de responsabilă, zise ea, făcând semn către chitanţa mea.

Am luat sacoşa pentru mine de la Derek.

— Deci, eu ce-am primit? Am scotocit înăuntru. Un rucsac. Două bluze sport. Mulţu…

Bluzele sport se despăturiră, iar Tori, cu gura plina de apă minerală, se înecă, pufnind în râs.

M-am întors, încet şi cu calm, către ea.

— Tu le-ai ales?

Ea-şi ridică mâinile.

— Nu-nu. M-am oferit să aleg eu ceva, dar Derek a insistat. Se întoarse spre el: Nu-i de mirare că ai stat atâta. Trebuie să te fi chinuit mult ca să găseşti unele atât de urâte. Îmi cumpărase două bluze sport gri, cu glugă, identice, făcute din poliester lipicios, cum se găsesc doar în cele mai ieftine magazine de reduceri, genul ăla care luceşte ca plasticul şi ţi se agaţă de piele.

— Ce? făcu Derek.

— Sunt OK. Mulţumesc.

Tori întinse mâna şi prinse eticheta, apoi râse.

— Mă gândeam eu. Sunt bărbăteşti. Mărimea 12 bărbăteşti.

— Şi? Cele de femei costă mai mult. Mi-am închipui eu că n-o să conteze pentru Chloe.

Tori se uită la mine. Apoi îşi coborî privirea la pieptul meu şi începu să râdă.

— Ce? întrebă Derek.

— Nimic, pufni Tori. Ai fost doar sincer, nu?

— Tori? interveni Simon. Taci din gură. Chloe, o să-ţi luăm altceva, mâine.

— Nu, Derek are dreptate. Astea or să se potrivească. Mulţumesc.

Cu obrajii arzând, am bolborosit ceva că mă duc să le probez şi am fugit din încăpere.

Când a început să se însereze, ne-am pregătit culcuşurile pentru noapte. Era abia oră opt, iar Tori protestă, cu obidă. Derek i-a spus că era liberă să rămână trează, câtă vreme nu consuma bateriile lanternei, şi că putea să nu doarmă până dimineaţă. Nu mai trăiam într-o lume a întrerupătoarelor de curent. Trebuia să folosim lumina soarelui, când se putea, şi să dormim, când nu se mai putea.

Mie îmi convenea. Nu mă simţeam dispusă pentru o petrecere cu noapte albă. Simon a încercat să mă înveselească, dar asta n-a făcut decât să mă deprime şi mai mult. Nu voiam să am nevoie să fiu înveselită. Voiam să mă rostogolesc sub lovituri de pumni şi să sar înapoi la bătaie zâmbind.

Nu mă puteam opri să mă gândesc la mătuşa Lauren. Mă gândeam şi la Rae, şi la tata, dar cel mai mult la mătuşa Lauren. Îmi spuneam că tata şi Rae erau în afara pericolului, deocamdată. Cei din Grupul Edison nu l-ar fi sâcâit pe tata, câtă vreme el habar n-avea de existenţa lor. Iar Rae era avansată bine pe drumul el spre „reabilitare”, potrivit fişierului aceluia. Dar în ceea ce-o privea pe mătuşa Lauren, nu puteam găsi niciun motiv logic pentru care Grupul Edison s-o păstreze în viaţă. De fiecare dată când deschideam ochii, mă aşteptam să-i văd spiritul stând în faţa mea.

Până şi atunci când reuşeam să mă silesc să nu mă mai gândesc la ea, singura alternativă erau grijile mult mai lumeşti şi un sentiment general de dezamăgire.

Îi găsisem pe băieţi. Îi adusesem insulina lui Simon. Descoperisem eu singură secretele Grupului Edison. Şi drept

răsplată? Tori mă lua în tărbacă ori de câte ori prindea ocazia, încercând să mă pună într-o lumină proastă în faţa lui Simon.

Dacă exista vreun moment în viaţa mea în care să nu mă fi simţit decât neghioabă şi plicticoasă, acela era acum. Puteam vorbi cu morţii. Puteam învia morţii. În ultima săptămână, complotasem şi concepusem stratageme îndeajuns cât să câştig un loc în Survivor[7].

Totuşi, tot ce vedeam în minte era Tori căscând.

Era drăguţ să-l am pe Simon alături care să mă apere, dar era numai ca şi cum ar fi făcut-o pentru sora lui mai mică. Mă tot gândeam la asta – cum îmi sărise el în apărare, cum îmi strânsese mâna, cum se aplecase şi-mi şoptise la ureche – şi aş fi vrut să citesc mai mult în gesturile acestea. Dar nu puteam.

Şi atunci, ce? Cu tot ceea ce se petrecea, chiar îmi plângeam de milă pentru că un tip drăguţ nu era interesat de mine „în modul ăla”? Asta mă făcea mai rău decât plicticoasă. Mă făcea toanta enervantă care se părea că Derek credea că sunt.

Că tot vorbeam de Derek… şi zău că mai degrabă n-aş fi făcut-o… oare uitasem cum putea să fie? Nu, uitasem doar cum era să te afli de partea cealaltă a canalului de comunicare, pe post de receptor. Între el şi Tori, cel puţin aveam să ies din povestea asta cu o piele mai groasă. Sau aveam să-mi pierd şi ultimul dram de încredere în mine pe care-l mai aveam.

O noapte întreagă la dispoziţie ca să mă sucesc şi mă răsucesc, pierdută în coşmaruri despre mătuşa Lauren, tata şi Rae. Mă trezeam mereu, tresărind şi năduşind, în timp ce toţi ceilalţi din jurul meu dormeau buştean. Trăgeam cu nesaţ aer rece în piept şi mă calmam cât să pot face la fel ca ei, însă doar pentru a mi se întoarce coşmarurile.

În cele din urmă, creierul meu din timpul somnului a găsit o distracţie în exact acelaşi loc în care găsise una şi creierul meu din starea de veghe: gândurile la cadavrul din camera cealaltă. De data asta, însă, n-am examinat obiectiv sau plină de compătimire situaţia lui. Am visat că trăgeam acel biet spirit

---

7 Popular reality-show concurs, în care participanţii sunt izolaţi în sălbăticie şi se întrec pentru bani sau alte premii. Spectacolul prevede eliminări progresive, îngăduind concurenţilor să voteze excluderea unui membru al tribului, până când rămâne un singur concurent şi câştigă titlul de „unic supravieţuitor”

înapoi în învelişului muritor, în timp ce el ţipa şi mă blestema.

Apoi visul s-a schimbat şi eram din nou în spaţiul de intervenţie. Miasma mucedă, oribilă, a morţilor mă înconjura. L-am simţit pe Derek în spatele meu, i-am simţit căldura radiind din corp, în timp ce el îmi şoptea: „Chloe, haide.”

Haide – unde? Eram prinsă în spaţiul de intervenţie cu grozăviile alea târându-se spre mine, degetele lor reci, descărnate mă atingeau, duhoarea lor îmi răscolea stomacul.

Derek m-a zgâlţâit, iar eu am încercat să-l împing în lături şi i-am spus că nu mă ajuta…

— Chloe?

Am sărit cât colo şi visul se destrămă. Deasupra mea, ochi verzi sclipeau în întuneric.

— Derek? Ce…?

Mi-a astupat gura cu palma. Şi-a aplecat gura la urechea mea.

— Acum eşti trează? Vreau să faci ceva pentru mine.

Stăruinţa grăbită din vocea lui mi-a risipit orice fărâmă de somn din creier. Mi-am mijit ochii, încercând să-l văd prin beznă. Oare ochii îi ardeau de febră? Sau asta era doar lumina lor stranie, ca de pisică, în întuneric?

I-am dat mâna deoparte.

— Te Preschimbi iar?

— Ce? Nu. Sunt bine. Doar ascultă-mă, OK? Îţi aduci aminte de cadavrul din camera cealaltă?

Vorbea încet, cu grijă.

Eu am încuviinţat din cap.

— O să te gândeşti la cadavrul ăla pentru mine, OK? La spiritul care era în el. Trebuie să eliberezi…

— Să-l eliberez? D-dar n-nu l-am invocat…

— Ssst! Doar concentrează-te la eliberare, fără să-i trezeşti pe ceilalţi. Poţi să faci asta?

Am încuviinţat din cap. Apoi am încercat să mă ridic în capul oaselor. Ceva greu îmi ţinea picioarele la podea. M-am ridicat în coate. Derek a plonjat atât de repede, încât tot ce-am văzut a fost silueta lui neagră când peste mine, mâinile lui apucându-mă de umeri şi trântindu-mă la loc, ţintuindu-mă la pământ.

Am intrat în panică. Nu m-am mai oprit să mă întreb ce făcea. Creierul meu n-a înregistrat decât un tip peste mine în mijlocul nopţii şi instinctul a ripostat. Am plesnit şi am lovit cu

mâinile şi picioarele. Unghiile i-au prins obrazul şi a căzut într-o parte, cu un geamăt de durere.

M-am căznit să mă ridic şi mi-am simţit picioarele încă apăsate la podea… Acum am văzut de ce. Un cadavru se căţăra pe mine.

Era cel din încăperea de alături, puţin mai mult decât un schelet, acoperit cu haine şi fâşii de carne uscată. Şuviţe soioase de păr i se lipeau în petice de ţeastă. Ochii nu erau decât două găvane goale. Buzele i se duseseră de mult, lăsându-i craniului un rânjet permanent şi dinţi putreziţi.

Când am slobozit un scâncet, s-a oprit şi a încercat să ţină capul sus, craniul legănându-se dintr-o parte în alta, orbitele căutându-mă orbeşte, falca deschizându-se cu un gutural hrra-hrra-hrra.

Am scos un neprefăcut urlet de „regina ţipetelor”[8], care a răsunat prin încăpere.

Am dat din picioare şi m-am luptat, încercând să ies de sub oroarea aceea. Derek m-a apucat de subsuori şi m-a scos dintr-o smucitură. Şi-a lipit palma peste gura mea, dar încă îmi mai puteam auzi urletul, reverberând în jurul meu. A mârâit la mine să tac şi, încercând să-i dau ascultare, mi-am dat seama că nu eu urlam acum.

— Ce e aia? ţipa Tori. Ce e aia?

Fulgerul unei lanterne. Un mănunchi de raze ne-a intrat în ochi. Apoi şi ea a urlat de-adevăratelea, destul de tare cât să-mi ţiuie urechile. Cadavrul şi-a ridicat capul, şi-a deschis gura şi a urlat, drept răspuns, un vaiet ascuţit.

S-a trezit şi Simon. Când a văzut cadavrul, a revărsat un potop de sudalme.

— Fă-o să tacă! a mârâit Derek la el, arătând-o cu degetul pe Tori. Chloe! Calmează-te. Trebuie să te calmezi.

Am dat din cap, cu ochii fixaţi pe chestia aceea. Am încercat să-mi-amintesc că nu era un „lucru”, ci o persoană, însă tot ce puteam vedea era un schelet abia ţinut laolaltă de

nişte bucăţele de carne, al cărui cap se bălăbănea, ai cărui dinţi clănţăneau…

Am tras aer în piept, respirând rapid.

---

8 Expresia desemnează o actriţă care a devenit asociată cu filmele de groază, fie prin apariţia într-o producţie notabilă a genului, fie prin constantele roluri de protagonistă şi victimă frecventă în astfel de filme

— Calmează-te, Chloe. Calmează-te.

Nu era nimic calmant în tonul lui, doar nerăbdare răstită, care-mi spunea să încetez cu panica şi să trec la treabă. M-am smuls din strânsoarea lui.

— Trebuie să… începu el.

— Ştiu ce trebuie să fac, i-am retezat-o eu.

— Ce e chestia aia? bolborosea Tori. De ce se mişcă?

— Scoate-o afară de aici, zise Derek.

Când Simon o ducea pe sus pe Tori afară din cameră, am încercat să mă relaxez, dar inima îmi bătea nebuneşte, prea repede ca să mă pot concentra. Am închis ochii, doar ca să simt ceva pe picior. Deschizându-i iarăşi, am văzut degetele căutându-mi piciorul. M-am dat repede înapoi. Un braţ mizerabil, acoperit de o zdreanţă, s-a întins, oasele degetelor au râcâit ziarele de pe podea, în timp ce încerca să se împingă înainte, prea dezmembrat ca să se poată ridica în picioare. Cum de putea să se mişte totuşi? Dar se mişca, întocmai ca liliecii din ajun, centimetru cu centimetru, venind către mine…

— Tu l-ai chemat, zise Derek. Şi acum încearcă…

— N-am chemat nimic.

— Cumva l-ai invocat, iar acum încearcă să te găsească.

M-am concentrat, dar de cum mi-a atins piciorul, m-am ferit într-o parte. S-a oprit puţin, cu craniul bâţâindu-se, apoi şi-a aţintit găvanele acelea goale asupra mea, în timp ce se întorcea din nou spre mine.

— Trebuie să-l eliberezi, zise Derek.

— Încerc.

— Încearcă mai mult.

Mi-am închis strâns ochii şi mi-am format imaginea mintală a cadavrului. Mi-am închipuit spiritul prizonier înăuntru şi mi-am imaginat cum îl trag afară…

— Concentrează-te, şopti Derek.

— Asta fac. Dacă ai tăcea…

Cadavrul se opri, de parcă mă putea auzi. Apoi întinse mâna, orbecăind, căutând. Mi-a găsit piciorul şi degetele lui au început să-şi pipăie calea către genunchi. Mi-am adunat curajul, rezistând impulsului de a mă da la o parte. Avea nevoie să mă găsească, prin urmare l-am lăsat. Ignor asta şi focalizez…

— Ce-ai făcut data trecută? întrebă Derek.

I-am aruncat o căutătură urâtă.

— Încerc să ajut, zise el.

— M-ai ajuta mai mult dacă ai tăcea…

A fost rândul lui să se încrunte.

— Trebuie să-l eliberezi, Chloe. Cu toate ţipetele alea, în mod sigur ne-a auzit cineva şi ai numai vreo cinci minute până vor da buzna pe uşa aia şi vor vedea un cadavru târându-se…

— Şi asta ar trebui să mă ajute?

— N-am vrut…

— Ieşi.

— Eu doar…

— Ieşi!

Se retrase. Mi-am închis ochii şi am vizualizat în minte scheletul, spiritul captiv…

Un deget de os mi-a atins pielea, în locul unde bluza îmi ieşise din jeanşi, şi am tresărit, deschizând fulgerător ochii pentru a-l vedea chiar acolo, craniul la câţiva centimetri de faţa mea, săltând şi bălăngănindu-se.

Părul aspru şi rar mi-a mângâiat gâtul şi am scâncit. A rămas puţin nemişcat. Apoi craniul s-a apropiat şi mai mult. Acum îi puteam simţi mirosul, duhoarea slabă a morţii pe care n-o remarcasem mai devreme, întorcându-mi stomacul pe dos, şi gândul că era cineva înăuntru, prins în acea putreziciune…

A venit mai aproape.

— Opreşte-te. Te-te rog, opreşte-te.

A încremenit. Am stat aşa, ochi în orbită, cât am respirat eu repede de vreo câteva ori, ca să mă calmez fără să-i inhalez duhoarea prea adânc.

I-am aşteptat următoarea mişcare, dar n-a făcut vreuna.

Îi spusesem să se oprească şi se oprise.

Mi-am amintit de fotografiile acelea vechi, sinistre, de pe Internet, ale necromanţilor conducând armate de morţi. Mi-am amintit cartea pe care mi-o dăduse dr. Davidoff despre puterile necromanţilor.

Puterea de a vorbi cu morţii. Puterea de a învia morţii. Puterea de a controla morţii.

— Dă-dă-te înapoi, am zis eu. Te-te rog.

S-a dat, încet, cu dinţii clănţănind. Un sunet gutural i se ridică din piept. Un mârâit.

Am îngenuncheat.

— Întinde-te pe podea, te rog.

În timp ce făcea asta, şi-a ridicat faţa spre mine, cu craniul legănându-se dintr-o parte într-alta ca un şarpe, şi mârâitul i s-a prefăcut într-un şuierat horcăit. Am auzit şuieratul acela, şi m-am uitat în găvanele acelea goale, şi am simţit ură. Aversiunea ieşea valuri-valuri din cadavru. Nu îmi dădea ascultare pentru că voia, ci pentru că era nevoit. Era un spirit înrobit, invocat de un necromant, aruncat înapoi în corpul rămas cu puţin mai mult decât un schelet, silit să-l facă să se mişte pentru a se supune voinţei stăpânului său.

Am înghiţit zgomotos nodul din gât.

— Î-îmi pare rău. N-am vrut să te aduc înapoi. N-am încercat asta.

Şuieră, încă legănându-şi capul, de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai tare decât să-mi arate cum e când eşti mort.

— Îmi pare foarte…

Mi-am înghiţit cuvintele. Spiritul captiv aici nu voia scuze. Voia eliberare. Aşa că mi-am închis ochii şi m-am concentrat să fac asta să se întâmple, ceea ce a fost cu mult mai uşor acum, când nu trebuia să-mi mai fac griji că se căţăra el pe picioarele mele.

Când mi-am imaginat cum trag spiritul afară, clămpănitul a încetat atât de repede, încât am deschis ochii şi am privit iscoditor, crezând că accidental îi poruncisem să facă linişte. Dar scheletul se prăbuşise într-o grămadă nemişcată la picioarele mele. Spiritul plecase.

Douăzeci şi doi

Am tras adânc şi tremurător aer în piept, mi-am frecat faţa în palme şi, când mi-am ridicat ochii, am văzut silueta lui Derek umplând cadrul uşii.

— Dacă bănuieşti că ne-a auzit cineva, ar trebui să ne strângem lucrurile şi să plecăm, am zis eu, cu o voce remarcabil de clară. O să-l lăsăm unde este acum, ca să poată fi găsit şi îngropat.

În timp ce vorbeam, mi-a trecut prin minte nebunească idee că Derek ar fi putut fi chiar impresionat de cum rezolvasem, în cele din urmă, problema. Dar el doar a stat acolo, pipăindu-şi

zgârietura de pe obraz.

— Îmi pare rău pentru aia, am zis eu. Mi-am pierdut capul când tu…

— Ţi-am dat opţiunea de a pleca mai devreme. Am spus că dacă ăla – făcu un gest spre cadavru – e o problemă, o să găsim un alt loc.

— Şi am crezut că nu era o problemă, câtă vreme nu invocam niciun spirit.

— Dar ai invocat.

— Dormeam, Derek.

— Şi ce visai?

Mi-am amintit şi nu i-am răspuns.

— Ai visat că l-ai invocat pe el, nu-i aşa?

— N-n-am vrut… Mi-am trecut iar palmele peste faţă. Oamenii normali nu-şi pot controla visele, Derek. Dacă tu poţi, atunci bănuiesc că eşti într-adevăr mai deştept decât noi ceilalţi.

— Bineînţeles că nu pot. Dar a fost o conjunctura nefastă… să fii tu atât de aproape de corpul unui mort. Ar fi trebuit să ştii asta, după experienţa din spaţiul de intervenţie.

Ştiusem asta, mai ales după incidentul cu liliecii. Vocea mea interioară îmi spusese să plec, dar nu avusesem tăria să-mi recunosc frica. Mă temusem să arăt slăbiciune. Mă temusem c-o să fiu zeflemisită de Tori, c-o să-l agasez pe Derek, c-o să-l dezamăgesc pe Simon. Încercând să fiu puternică, fusesem proastă.

Am vrut să-mi mărturisesc greşeala până la capăt şi să-i povestesc lui Derek despre lilieci. Dar când i-am văzut expresia – aroganţa intolerantă care spunea că avusese el dreptate şi că nu eram decât o toantă enervantă – exclus să mai recunosc ceva!

— E totul în regulă? întrebă Simon din spatele lui Derek, încercând să vadă peste umărul lui.

— E… s-a dus, am zis eu. Spiritul.

— Bine, pentru că am impresia că am auzit pe cineva venind.

— Şi când aveai de gând să ne previi? se răsti Derek. Nu voiam să dau buzna aici şi s-o întrerup pe Chloe. Se întoarse către mine: Eşti bine?

— Bineînţeles că e bine, zise Tori, apărând în spatele lui Simon. Ea e cea care a înviat chestia aia. Ar trebui să ne

întrebe ea pe noi dacă suntem bine, după ce am fost treziţi în mijlocul nopţii şi complet traumatizaţi.

— Tu n-ai fost prea traumatizată să-ţi iei peria de păr, zise Simon.

— Ca armă, da? Eu…

Am păşit între ei.

— A pomenit cineva despre faptul că am fi în primejdie de-a fi descoperiţi? Hai să ne luăm lucrurile şi să ne mişcăm.

— dar ordine acum, Chloe? zise Tori.

— Nu, fac propuneri. Dacă alegi să nu le iei în seamă, e în regulă. Rămâi tu şi dă explicaţii despre cadavru oricui o fi să vină.

— Da, zise o voce din spatele meu. Poate c-ar trebui să explici asta, fetiţo.

O siluetă stătea în partea cealaltă a încăperii, numai conturul său fiind vizibil în întuneric. M-am întors către ceilalţi, dar niciunul nu se mişcase. Doar se uitau toţi la mine.

— Chloe? zise Simon.

Un bărbat ieşi din umbră. Părul său lung era doar uşor atins de cărunteţe, dar obrazul îi era atât de ridat că părea de optzeci de ani. Privirea mea căzu pe bluza lui sport, împodobită cu emblema lui Buffalo Sabre[9]. Apoi m-am uitat la scheletul de pe podea, îndeajuns de răsucit ca să văd acelaşi blazon, aproape şters de tot, pe bluza lui zdrenţuită.

— Chloe? zise el. Ăsta-i numele tău, puştoaico?

— Î-îmi pare rău. N-am vrut să te readuc din morţi.

Simon sări în faţa mea.

— Uite, spirite, ştiu că mă poţi auzi. A fost un accident.

Omul plonjă prin Simon. Am căzut pe spate, cu un ţipăt scurt. Simon se răsuci, dar Derek îl smuci, trăgându-l deoparte.

— Cu cine vorbeşte Chloe? întrebă Tori.

— Cu spiritul pe care l-a invocat, zise Simon.

— Luaţi-vă rucsacurile, zise Derek. Trebuie să plecăm odată.

Când Tori şi Simon ieşiră, Derek îmi urmări privirea, deducând unde stătea spiritul.

— N-a vrut să te învie. Şi-a cerut iertare, iar acum plecăm, aşa că n-o să se mai întâmple. Du-te înapoi la viaţa ta de după moarte.

---

9 Pe emblema echipei jucătorilor de hochei profesionişti din Buffalo figurează un bivol (buffalo) deasupra a două săbii (sabres) încrucişate

Spiritul se duse cu paşi mari ca să se zgâiască în sus la Derek.

— O să mă forţezi tu?

— Nu poate, am zis eu. Şi nici nu te poate auzi. Îmi pare rău. Foarte…

Se răsuci către mine. M-am dat iarăşi înapoi, dar Derek şi-a pus mâinile pe spatele meu, oprindu-mi retragerea.

— Nu-ţi poate face rău, şopti Derek. Fii fermă şi spune-i să plece.

— Îmi pare foarte rău. M-am adunat şi am făcut un pas în faţă. N-am vrut să te chem din morţi. A fost un accident…

— Accident! N-a fost niciun accident. Tu şi neisprăviţii tăi de prieteni v-aţi gândit că ar fi amuzant să mă târâţi iar în… în chestia aia! Arătă către cadavru.

Crezi că n-am mai avut de-a face cu puştani ca voi înainte? Scoţându-mă afară din locul în care dormeam ca să-mi dea şuturi. Burduşindu-mă pentru cizmele mele. Şi acum veniţi voi aici, vă desfăşuraţi ritualurile satanice…

— Satanice? Nu. N-noi…

— Ai auzit? zise o voce îndepărtată. E cineva înăuntru.

Derek înjură, apoi îmi dădu un brânci către partea din spate a clădirii. Simon şi Tori veniră în fugă.

— Doi bărbaţi, zise Simon. Poliţişti, cred. Vin dinspre intrare…

— Uşa din spate, zise Derek. Hai!

Uşa de la intrare se deschise larg, bubuind de perete. Simon se răsuci pe călcâie şi o luă către spatele casei. Noi l-am urmat.

— Hei! ţipă spiritul. Unde credeţi că vă duceţi?

Un brânci de la Derek mă sili să merg mai departe.

— O, nu, n-ai să pleci, fetiţo, zise spiritul. N-am terminat cu tine încă. O să plăteşti pentru isprava aia.

A mârâit ameninţări în ceafa mea până ne-am furişat afară pe uşa din spate.

Douăzeci şi trei

— A plecat? întrebă Tori, când m-am apropiat.

Am dat din cap şi-am tras aer în piept. Aerul îngheţat al nopţii îmi arse plămânii. Nu simţeam frigul, totuşi – purtam bluza mea, una dintre noile bluze sport cu gluga ridicată şi, pe deasupra, jacheta. Năduşeala îmi şiroia pe faţă în timp ce mă

străduiam să-mi recapăt răsuflarea. Mă despărţisem de ceilalţi cu vreo două străzi mai în urmă, gândindu-mă că, fără grup, aş putea să-l pierd mai uşor. Avusesem dreptate.

N-am aflat cine venise să cerceteze ce era cu zgomotele. Poate poliţişti, cum credea Simon, poate oameni ai străzii – nu zăboviserăm prin preajmă cât să-i vedem.

Acum stăteam într-o parcare, între o maşină break şi o camionetă. Dinspre un club din apropiere, bubuia muzica. Asta m-a surprins – o parcare plină şi un bar aglomerat, la o oră atât de târzie, într-o noapte din cursul săptămânii. Apoi m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că nu era încă miezul nopţii.

— N-ar fi trebuit s-o ştergi aşa, zise Derek.

— Ţi-am spus ce făceam. A ţinut, nu?

— Nu poţi…

— Las-o mai moale, murmură Simon. Trebuie să găsim un nou loc să dormim.

— Mulţumită nu spun cui, zise Tori.

— Nu e vina lui Chloe.

— Ba bine că nu. Până şi Derek a spus la fel.

— Derek n-a vrut…

Am ridicat mâinile.

— Iau asupra mea toată vina. Am putea, vă rog, să nu ne mai ciondănim? Ştiu că toată lumea e cu capsa pusă, dar dacă tot trebuie să trecem prin asta…

— Dacă începi un speech despre cum va trebui să ne depăşim cu toţii neînţelegerile şi să lucrăm împreună, o să vomit, zise Tori.

— Păi, aş face-o, dar mă tem că supranaturalul ăsta modificat genetic o să fie mâncat de un rechin modificat genetic.

Simon izbucni în râs.

— Rechinii ucigaşi[10]. Se uită la Derek. Nu l-ai văzut, Samuel L. Johnson ţine grupului de supravieţuitori un speech despre cum trebuie să înceteze să se mai lupte între ei şi să conlucreze. În mijlocul discursului, apare rechinul în spatele lui şi-l mănâncă. Cea mai bună scenă de moarte din toate

---

10 Cu titlu original Deep Blue Sea (1999), film de acţiune şi suspans, în care Samuel L. Johnson joacă rolul miliardarului invitat să sponzorizeze cercetările genetice pe rechini, ce ar trebui să ducă la un tratament Alzheimer; rechinii scapă de sub control, inundă laboratorul şi nimeni nu se mai gândeşte decât la supravieţuire

timpurile.

— Şi e potrivită pentru oricine ţine acel speech, ceea ce este şi motivul pentru care eu n-o să-l ţin.

— Dar ai dreptate, zise Simon. E timpul să stabilim un moratoriu pentru ciondăneală.

— Moratoriu? zise Tori. Ooo, ce cuvânt. Te dar mare, Simon?

Ne-am întors cu toţii să ne uităm la ea.

— Ce? făcu ea.

— Fără ciondăneală înseamnă fără împunsături, fără insulte, fără sarcasm, fără călcat pe bătături, zise Derek. Şi înseamnă că probabil n-o să mai auzim un alt cuvânt de la tine vreo două zile.

— În ceea ce priveşte situaţia, am zis eu, îmi asum toată vina, aşa că o să rezolv eu problema. Staţi aici şi o să găsesc un alt loc pentru noi…

Derek mă prinse de spatele jachetei.

— Tu mai ai încă o stafie enervată pe urmele tale şi o uriaşă recompensă pe capul tău. Rămâi aici cu Tori. Simon şi cu mine o să găsim un adăpost nou. Apoi, înainte de a pleca, Derek se mai întoarse o dată spre mine: Vorbesc serios, rămâi chiar aici.

— Chiar dacă proprietarii ăstora – Tori întinse mâinile şi bătu darabana pe maşinile din ambele părţi – ies afară?

Derek n-o băgă în seamă.

— E în responsabilitatea ta, Chloe.

După ce au plecat ei, Tori se întoarse spre mine:

— De ce-l laşi să scape aşa de ieftin? Te tratează ca pe un copil mic.

N-am spus nimic, doar am început să mă îndepărtez de locul în care-mi ordonase Derek să rămân.

Ea zâmbi.

— Aşa mai merge.

Am condus-o către o alee de pietriş dintre două clădiri. Acolo, m-am aşezat pe jos.

— Aici e mai ferit, dar e încă destul de aproape.

Făcu ochii mari la mine.

— Glumeşti, nu?

Mi-am tras mânecile jachetei în jos, peste mâini, să-mi ţină cald.

— Tu chiar asculţi de el?

— Numai când are dreptate.

Se înfoie deasupra mea:

— Laşi un băiat să-ţi poruncească în felul ăsta? Care le pune pe fete să şadă frumos, cât se duc ei, bărbaţii, să vâneze o grotă pentru dormit şi poate să aducă târâş şi ceva de-ale gurii pentru noi?

— Îhm.

— Ei bine, eu nu. O să le arăt băieţilor ăstora că o fată se poate descurca la fel de bine ca şi ei.

M-am sprijinit cu spatele de zid şi-am închis ochii. Se întoarse şi plecă, păşind apăsat. Am deschis ochii, privind-o cum se îndepărtează.

Derek îmi spusese să stau pe loc. Şi-mi mai spusese s-o supraveghez pe ea. Ordine contradictorii, în momentul de faţă. Ştiu că, la o adică, mi-ar fi zis s-o las pe Tori şi să am grijă de mine. Dar nu puteam face asta.

— Stai aşa! am zis eu, alergând după ea.

— Dacă ai de gând să mi te miorlăi cum o să-l supărăm pe Frankenstein, scuteşte-mă.

— N-am venit să-ţi fac morală. Te ajut să găseşti un adăpost. Câtă vreme nu ne îndepărtăm prea mult, Derek o să ne poată lua urma.

Când o porni pe trotuar, m-am asigurat că aveam gluga pe cap şi am fugit după ea, prinzând-o de mânecă.

— Putem s-o luăm pe străzile liniştite, dar eu trebuie să evit lumea pe cât posibil.

— Eu nu. Nu eu sunt cea cu o stafie pe urme şi cu o jumătate de milion de dolari pe capul meu.

— Da, dar dacă Grupul Edison ne vrea înapoi cu îndârjire, s-ar putea să fi pus opinia publică să ne scoată la vedere. Amândouă trebuie să avem grijă.

Am ajuns la capătul străzii. Ea deja începuse s-o ia în stânga, când am oprit-o din nou.

— Pe aici! şi i-am arătat capătul întunecat al străzii. Caută un adăpost bun într-un gang. Vântul bate dinspre nord, aşadar am avea nevoie de o pavăză în partea de nord. Ar fi grozav un colţ, o fundătură sau o uşă de serviciu cu intrând, ca să putem vedea pe oricine ar veni. Şi cu cât mai prost iluminată, cu atât mai bine. Vrem întuneric şi vrem izolare.

— Îţi place să comanzi la fel ca Derek, ştiai? Singura deosebire e că tu dar ordinele mai amabil.

Se părea că ordinele date amabil erau o strategie care dădea roade, căci n-a făcut nicio încercare de a prelua ea comanda, ci doar a venit cu mine, verificând loc după loc.

În spatele unui şir de magazine am găsit un gang lung, îngust, între un zid, pe-o parte, şi un gard solid de doi metri înălţime, pe cealaltă.

— Asta arată promiţător, am zis eu.

— Hm, da. Dacă eşti Oscar the Grouch[11].

Şi-mi făcu semn către un şir de tomberoane.

Am ridicat un capac şi i-am arătat hârtia tocată dinăuntru.

— Reciclare. Nu e niciun restaurant prin împrejurimi, aşa că n-o să miroasă gunoiul.

Am continuat să înaintez pe gang. Se termina cu un zid.

— Asta-i grozav, am zis. Trei laturi, bariera tomberoanelor la intrare. Putem să punem lăzile în jur şi aşternem hârtie pe jos ca să stăm.

— Şi poate, dacă suntem norocoşi, găsim şi o cutie de carton destul de mare cât să ne strecurăm înăuntru, şi să ne dăm drept oameni ai străzilor.

— În clipa asta, Tori, suntem oameni ai străzilor.

Asta-i închise gura. M-am oprit aproape de capătul gangului şi am izbucnit în râs.

— Vino-aici!

Ea oftă:

— Acum ce mai e?

I-am făcut semn să vină lângă mine.

— Oh!

Întinse mâinile să şi le dezmorţească în aerul cald suflat pe gura de ventilaţie.

Am rânjit.

— Avem şi încălzire. Nu crezi că-i perfect?

— Mai mult decât perfect, zise o voce de fată. Şi tocmai de-aceea locul ăsta e ocupat.

Trei fete veneau spre noi pe gang. Toate erau cam de vârsta noastră. Una era blondă şi îmbrăcată într-o salopetă uriaşă. Alta avea dreaduri. Cea de-a treia purta jachetă de piele

---

11 Personaj-păpuşă din seria de emisiuni de divertisment Sesame Street; Oscar are blană verde, n-are nas, şi trăieşte într-un tomberon; cel mai mult îi place gunoiul şi, după cum îl arată şi numele (grouch - ursuz), e un mizantrop în relaţia cu restul personajelor

scorojită, iar când intră într-un petic de lumină a lunii, i-am văzut şi cicatricea groasă care-i brăzda obrazul de la ochi până la bărbie.

— Vedeţi asta? Fata cu dreaduri arătă către o tăbliţă de pe gardul de lemn. E semnul nostru. Şi-asta înseamnă că locul e al nostru.

— N-nu-l văzuserăm. Scuze. Plecăm.

Am început să o iau spre ieşire, dar Tori mă trase înapoi.

— Nu. Nu plecăm. Nu-ţi poţi rezerva un gang, cu sau fără fără semn. Aici e dreptul primului sosit. Îl vreţi pe-ăsta. Fiţi aici mai devreme mâine.

— Pardon?

Fata cu cicatrice scoase un cuţit de buzunar cu arc. Îl deschise dintr-o mişcare, cu un zbârnâit. Tori se uită scurt la cuţit, dar nu se clinti, încrucişându-şi privirea cu a fetei.

— Ia te uită! zise fata cu cicatrice spre prietenele ei. Păpuşa asta vrea să ne provoace pentru locul nostru. De cât timp eşti tu pe străzi, fato? O măsură pe Tori din cap până-n picioare. Cam de azi de la nouă dimineaţa bănuiesc. Ce s-a întâmplat? Mămica şi tăticul ţi-au spus că n-ai voie să-ţi vezi prietenul în nopţile din cursul săptămânii cât ai şcoală?

Fetele chicotiră batjocoritor. Tori îşi îndoi degetele pregătindu-se să arunce o vrajă. Am prins-o de încheietura mâinii. Ea încercă să scape din strânsoarea mea. I-am făcut semn către cuţitele asemănătoare ce răsăriseră între timp în mâinile celorlalte două fete, dar privirea ei se întoarse la fata cu cicatrice, şi toată furia ei din ultimele douăzeci şi patru de ore răbufni. Cutiile de de lângă fete tremurară şi fremătară. Hârtiile începură să se rotească în vârtej în spatele lor. Niciuna dintre fete nu întoarse capul, punând fenomenul pe seama vântului.

Am strâns mai tare de încheietura mâinii lui Tori şi i-am şoptit:

— Prea multe.

Spre surprinderea mea, mâna ei se relaxă. Bănuind o păcăleală, am continuat s-o ţin, dar m-a împins la o parte, spunând:

— Bine. Plecăm.

— Bună idee, zise fata cu cicatrice. Data viitoare, fetelor, dacă vedeţi asta – arătă spre tăbliţă – ţineţi-vă parte. Cel puţin,

până aveţi dotarea să puteţi juca. Începusem să trecem pe lângă ele, dar mâna fetei cu cicatrice se ridică brusc, proptindu-şi palma în pieptul lui Tori şi oprind-o.

— Viaţa pe-aici, pe-afară, nu e cum credeţi voi, fetelor. Aveţi multe de învăţat.

— Mersi, mormăi Tori şi încercă să meargă mai departe, dar fata cu cicatrice o opri din nou.

— Ştii care-i treaba cu lecţiile? Ca să fie bine învăţată, musai să vină cu consecinţe cu tot. Aşa că eu o să te ajut s-o ţii minte pe-asta de-acum. Dă-mi jacheta.

Întinse mâna. Tori se holbă la ea.

— A mea s-a învechit, zise fata. Îmi place mai mult a ta.

Tori pufni dispreţuitor şi încercă din nou să treacă.

Fata se proţăpi în faţa ei, ridicând cuţitul.

— Am spus că vreau jacheta ta.

— Şi pantofii ei, arătă fata cu dreaduri către mine. Bine, jacheta şi pantofii, zise fata cu cicatrice, scoateţi-le, fetelor!

Fata în salopetă ieşi înainte.

— Vreau şi eu jeanşii micuţei. N-am avut niciodată pereche de Seven, zâmbi ea şi lumina sclipi în pietricica incrustată într-un dinte. O să mă facă să mă simt o stea de cinema.

— Da, dac-or să te încapă, zise fata cu dreaduri. Lasă jeanşii, zise fata cu cicatrice. Jacheta şi pantofii. Acum.

Tori avea nevoie de jachetă, iar eu categoric aveam nevoie de pantofi. M-am aplecat să-mi desfac şiretul unuia, prefăcându-mă că am probleme să-mi ţin echilibrul, ţopăind într-un picior şi făcându-i semn lui Tori să vină să m-ajute. Spre marea mea uşurare, veni. M-am sprijinit de ea, trăgându-mi de pantoful sport şoptindu-i:

— Doborâre. Una, două, trei.

Am făcut câte un semn din cap către fiecare fată.

Tori clătină din cap:

— Legare.

— Prea multe. Doborâre.

— Haideţi, fetelor! zise fata cu cicatrice.

Tori scoase un oftat exasperat şi se aplecă, parcă să mă ajute să-mi scot pantoful sport. Apoi se ridică brusc, întinzând mâinile şi lovind-o pe fata cu cicatrice cu…

Fata încremeni. Atât a fost ascultat sfatul meu.

La început, celelalte două nu observară. Se uitau

nerăbdătoare la lidera lor, aşteptând să ne mai îmboldească o dată.

— La trei, zise Tori. Unu, doi…

— Hei, ce…? dădu să spună fata în salopetă.

Mâinile lui Tori ţâşniră din nou, dar fata continuă să se apropie. Iar fata cu cicatrice se poticni, făcând un pas în faţă, şi vraja se rupse. Înaintă, ţinând cuţitul ridicat. Prietenele ei luară poziţie de luptă, flancând-o. Tori încercă din nou, dar se părea că-şi consumase tot curentul, pentru că nu se întâmpla nimic.

— Indiferent ce şmecherie a fost aia, zise fata cu cicatrice, a fost chiar tâmpită. Aveţi trei secunde pentru dezechipare completă. Amândouă.

— Nu prea cred, zise Tori. Acum, la o parte!

Tori flutură din degete. Fata nici nu se clătină.

— Am spus la o parte!

Flutură din nou. Fetele continuau să se apropie. M-am întors, dar numai ca să descopăr problema cu fundăturile – dacă intrarea e blocată, eşti prins în cursă.

Când fata în salopetă s-a repezit la mine, am luat-o totuşi la fugă, cu Tori alături.

La capătul gangului, am fentat rapid, sperând să le prind pe urmăritoare pe picior greşit, şi-am luat-o pe lângă ele. Mi-a ţinut cu fata în salopetă, dar cea cu dreaduri mi-a citit figura şi m-a blocat.

M-am ferit de cuţitul ei, dar m-a lovit cu şutul în spatele genunchiului. Piciorul mi s-a îndoit şi-am căzut. M-am târât repede la o parte din calea ei. Am zărit-o pentru o clipă pe Tori, cu mâinile ridicate, ca şi cum s-ar fi predat. Apoi o mână s-a repezit şi-a apucat mâna în care ţinea cuţitul fata cu cicatrice. Lama a fulgerat şi a spintecat mâneca jachetei de piele a lui Tori.

Tori scoase un urlet gâtuit de indignare, de parcă i-ar fi spintecat braţul însuşi. Mâinile i s-au ridicat. Fata cu cicatrice fandă în spate să evite un pumn, dar mâinile lui Tori se îndreptară direct deasupra capului ei apoi se lăsară brusc în jos.

Un val invizibil m-a izbit în plin şi următorul lucru pe care-l ştiu este că zăceam pe spate. Am auzit lipăitul unor adidaşi pe beton şi, când m-am uitat, am văzut-o pe Tori alergând.

— Eşti bine? Văzând că eram conştientă, n-a mai aşteptat un

răspuns. Ridică-te!

Am dat să mă ridic, cu piciorul încă zvâcnindu-mi de la şutul fetei cu dreaduri. M-am uitat în jur. Ea zăcea la câţiva paşi distanţă.

Tori mă săltă în picioare. Fata în salopetă zăcea grămadă la picioarele zidului. Scoase un geamăt slab. Fata în cicatrice era în patru labe, conştientă, dar năucă.

Văzând cuţitul fetei cu dreaduri pe jos, l-am înşfăcat şi, din fugă, i-am strigat lui Tori să ia cuţitul fetei cu cicatrice, cât i-l căutam eu pe-al fetei în salopetă.

Căzuse la vreun metru şi ceva de ea. L-am luat. Tori deja alerga de-a lungul gangului. Am ignorat durerea din picior şi am gonit s-o prind din urmă.

— I-ai luat cuţitul? am întrebat-o.

— De ce? Ai două.

— Nu de-asta ţi-am…

— Hei! răsună un strigăt din spatele nostru. Hei! Am aruncat o privire peste umăr şi-am văzut-o pe fata cu cicatrice venind după noi, cu cuţitul în mână. De-asta le voisem pe toate trei.

Douăzeci şi patru

I-am trântit un cuţit în palmă lui Tori şi i-am spus să fugă. M-a ascultat, sprintând cu picioarele ei lungi şi lăsându-mă curând în urmă, ceea ce nu era ce voisem să spun. Dar aveam destul avans. Doar că trebuia să..

Am aruncat o privire înapoi la urmăritoarea mea şi-am ratat curba. M-am împiedicat şi-am încercat să mă reechilibrez, dar genunchiul meu lovit a cedat şi am căzut lată pe o brazdă de iarbă. M-am ridicat în mâini, gata să mă scol, dar fata mi-a aterizat cu toată greutatea în spinare şi mi-a scos tot aerul din plămâni.

Ne-am luptat – dacă putem numi luptă datul meu înnebunit din mâini şi din picioare. Curând mă ţintuise cu spatele la pământ şi cuţitul la gât. Asta m-a oprit.

— Eu-eu-eu-eu…

Am înghiţit în sec.

— Îmi pare rău. Vrei jacheta mea? Adidaşii?

Faţa i se strâmbă cu dezgust.

— N-ai nimic din ce vreau eu, blondino.

Îmi smulse gluga de pe cap şi îşi înfipse zdravăn mâna în părul meu. M-am chircit şi-am protestat cu un chelălăit.

— Şuviţe roşii?

Un râs fără veselie.

— Crezi că asta te face tare? Te face mişto?

— N-nu. Dacă vrei adidaşii mei…

— Nu mi s-ar potrivi. Voiam jacheta prietenei tale, dar s-a dus învârtindu-se. Drăguţă prietenă ai tu. Nu s-a uitat o dată înapoi.

Fata slăbi strânsoarea, dar ţinu mai departe cuţitul la gâtul meu.

— Era un taser[12], nu-i aşa?

— Ce?

— Ce mi-a făcut ea mie, în gang. M-a curentat cu taserul, şi pe fetele mele la fel. Pariez că v-aţi zis că e amuzant.

— N-nu. Eu…

— V-am spus c-o să vă dau o lecţie şi, de vreme ce mi n-ai nimic din ce vreau eu…

Plimbă lama cuţitului pe deasupra feţei mele până ce vârful ajunse la un centimetru deasupra ochiului. Am văzut vârful acela coborând şi mi-am ieşit din minţi, zvârcolindu-mă să mă eliberez, dar mă imobilizase bine cu braţul în gât, sufocându-mă, în timp ce mă zbăteam, şi tot ce puteam face era să privesc vârful lamei venind drept spre ochiul meu. Un scâncet mi-a gâlgâit în gâtlej. Ea a râs şi a coborât lama, lipindu-mi-o de pomete.

Vârful apăsa în carne. Am simţit împunsătura dureroasă, apoi sângele fierbinte şiroindu-mi pe obraz.

— Asta nu e o viaţă pentru fetele drăguţe, blondino.

— O micuţă drăgălaşă ca tine? Îţi dau o săptămână până ajungi să agăţi clienţii pentru un peşte. Eu? Sunt norocoasă. Nu trebuie să-mi fac griji de-aşa ceva.

Îşi întoarse capul într-o parte, arătându-mi obrazul brăzdat urât de cicatrice.

— O să-ţi fac şi ţie acelaşi favor.

Cuţitul se înfipse, pătrunzând adânc. Am închis ochii de durere, apoi am simţit fata sărind de pe mine cu un mârâit furios.

---

12 Pistol pe bază de impulsuri electrice paralizante

În timp ce mă căzneam să mă ridic, mi-am dat seama că nu fusese mârâitul ei. Şi nu sărise de pe mine ci plutea pe sus, cu ochii căscaţi de uimire – cuţitul îi căzu din mână şi se înfipse în pământ când Derek o smuci în aer ca s-o azvârle drept în zid.

Am ţipat:

— Nu!

Am crezut că a fost prea târziu, mult prea târziu, dar în ultima clipă el se stăpâni, atât de abrupt, că se împletici. Fata îl lovi cu mâinile şi cu picioarele. Îi prinse un şut zdravăn. Derek nu păru să fi observat. Se uită în jur, văzu gardul şi, cu un mârâit, o aruncă peste el. Ea se prăbuşi în partea cealaltă.

Aproape mă ridicasem în picioare, nesigură, tremurând. Mă apucă de guler şi mă săltă:

— Mişcă!

Am găsit cuţitul căzut şi l-am înşfăcat. El îmi dădu un brânci în spinare, atât de puternic că m-am împiedicat. Apoi am început să alerg. El mi-a luat-o înainte, conducându-mă. Făcuserăm vreo cinci sute de metri, când s-a întors, pironindu-mă cu o privire care m-a făcut să mă dau înapoi. M-a prins de sub umăr şi m-a ţinut nemişcată.

— Ţi-am spus să stai pe loc?

— Da, dar…

— Ţi-am spus să stai pe loc! răcni el.

M-am uitat repede în jur, temându-mă că vom fi auziţi, dar eram în spatele unui şir de magazine, şi toate ferestrele erau întunecate.

— Da. Mi-am ţinut vocea scăzută şi egală. Mi-ai pus. Dar mi-ai spus, de asemenea, să o supraveghez pe Tori şi ea a plecat.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de Tori. Dacă pleacă, las-o. Dacă sare în faţa autobuzului, las-o.

Când mi-am ridicat privirea spre ochii lui, am văzut groaza din spatele furiei şi am înţeles pe cine era el supărat de fapt – pe el însuşi, pentru că fusese cât pe-aci s-o arunce pe fata aia în zid, întocmai ca pe băiatul din Albany.

Fără să spun nimic, i-am desfăcut degetele din jurul braţului meu. El se dădu înapoi, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnul.

— Dacă îşi ia tălpăşiţa, las-o să se ducă, zise el, mai liniştit acum. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ea.

— Mie da.

Făcu un pas înapoi, scărpinându-şi absent antebraţul. Când mă văzu uitându-mă fix, se opri.

— E o mâncărime, zise el. O iritaţie normală.

— Ai avut şi vreunul din celelalte simptome? Febră sau…

— Nu, răspunse el tăios. Nu schimba subiectul. Trebuie să fii mult mai cu băgare de seamă, Chloe. Ca şi mai devreme, cu cadavrul ăla. Trebuie să te gândeşti la ce s-ar putea întâmpla.

Avea dreptate. Dar văzându-l scărpinându-se, mi-am adus aminte că nu fusesem singura neglijentă, care ignorase o potenţială ameninţare.

— Dar tu? Am arătat spre braţul lui, pe care-l scărpina din nou. Vârcolacul care n-a avut încă prima Preschimbare, dar ştia că progresează rapid. Cu toate astea, aud ai început să devii neliniştit, febril, iritat, nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte că s-ar putea să te Preschimbi mai devreme? Ai lăsat lucrurile să curgă… până când a început chiar în noaptea în care trebuia să evadăm.

— Eu oricum nu voiam să vin cu voi…

— Dar dacă eu nu stăteam să te caut, Simon n-ar fi plecat. Puteai să ne dar peste cap plecarea, pentru că n-ai ştiut ce se întâmpla cu tine.

— Chiar n-am ştiut.

— La fel cum n-am ştiut nici eu că puteam învii morţii în somn. Dar te-am tocănit eu la cap? Am făcui eu vreo aluzie la cât de puţin a lipsit să nu fiu prinsă pentru că am rămas să te ajut?

Se uită în lături, cu falca zvâcnindu-i, apoi zise:

— Şi eu am încercat să te ajut pe tine. Şi m-am ales cu asta! şi arătă către zgârietura de pe obraz.

— Pentru că m-am trezit din somn cu un tip care mă ţintuia la podea! Ştiu că încercai să mă ţii să nu-l văd pe zombi ăla căţărându-se pe mine. Un plan bun, prost executat. Apoi ţi-ai pierdut cu totul răbdarea şi n-ai mai făcut decât să latri ordine.

— Încercam să te ajut.

— Şi dacă-ţi făceam eu ţie asta? Dacă ţipam la tine să termini cu Preschimbatul înainte să fim prinşi?

Se uită din nou în lături.

— Eu… Despre noaptea aceea. N-am spus… îşi îndreptă umerii. Trebuie să ne întoarcem. Simon o să-şi facă griji pentru tine.

Am făcut vreo douăzeci de paşi în tăcere, eu ţinându-mă în urma lui. Când umerii i s-au strâns din nou am ştiut că se gândea iarăşi la asta şi m-am rugat s-ou lase baltă. Te rog, las-o…

Se întoarse către mine:

— Data viitoare când îţi spun să stai, să stai.

— Nu sunt câine, Derek.

I-am spus-o cu voce fermă, dar falca lui se crispă şi ochii lui verzi fulgerară:

— Poate că nu, dar în mod evident ai nevoie să-ţi poarte cineva de grijă, iar eu m-am săturat s-o tot fac.

— Gata.

— Gata ce?

— Nu ne-am înţeles să nu ne mai ciorovăim?

Chipul i se întunecă.

— Asta nu-i…

— Eşti supărat pe tine şi-ţi verşi nervii pe mine. Voisem să fiu rezonabilă, dar el explodă, venind pir mine atât de repede, că am păşit înapoi până am dul într-un gard cu lanţuri.

— Sunt supărat pe tine, Chloe. Tu ai dispărut. Tu ai intrat în bucluc. Eu a trebuit să te salvez.

Continua să vină spre mine. M-am împins în gard, iar zalele lanţurilor au scârţâit un protest.

— Şi încetează să faci asta, zise el. Să te dar înapoi, uitându-te aşa la mine.

— Ca şi cum m-ai speria? Poate că mă sperii.

Se dădu el înapoi, atât de repede că-şi pierdu echilibrul, dar se redresă, iar expresia de pe chipul lui… S-a evaporat într-o secundă, înlocuită de încruntătură.

— Nu ţi-aş face rău niciodată, Chloe. Ar fi trebuit să ştii… Se opri. Făcu o pauză. Apoi se răsuci şi începu să meargă din nou. Data viitoare, descurcă-te singură. Am terminat cu avutul grijă de tine.

Îmi venea să mă reped după el şi să-i strig că nu-i cerusem eu să aibă grijă de mine, că nu avusesem nevoie şi nu voisem asta. Nu, dacă ăsta era preţul – furia lui, învinuirile lui, dispreţul lui.

Mi-au dat lacrimile. Am clipit să le alung şi am aşteptat până când a fost destul de departe ca să nu se mai poată întoarce la mine iarăşi. Apoi l-am urmărit până la Simon.

Tori era deja acolo. Nu mi-a spus niciun cuvânt, de parcă pomenind despre ceea ce se întâmplase ar fi însemnat să explice de ce mă abandonase.

Niciunul dintre noi n-a vorbit prea mult. Eram cu toţii prea obosiţi şi prea rebegiţi de frig. Noul nostru adăpost a fost sub o platformă de livrare a mărfii. Era sigur, dar vântul de nord bătea drept înăuntru. Ne-am ghemuit pe lângă ziduri, cu păturile noastre subţiri trase pe lângă noi, şi-am încercat să dormim.

Douăzeci şi cinci

M-am trezit la mirosul de ouă şi cârnaţi şi mi-am ţinut ochii închişi cu forţa, ca să savurez visul, ştiind că în clipa în care îi voi deschide, voi avea noroc dacă voi căpăta vreun fruct strivit şi un baton energizant.

— Răsari şi străluce! şopti o voce.

O pungă de hârtie foşni. Apoi aburul cu mireasma de cârnaţi îmi învălui faţa. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Simon ţinând sub nasul meu o pungă familiară de mâncare la pachet.

— McDonald’s?

— Ssst!

Simon îmi arătă spre Tori, care încă mai trăgea aghioase lângă mine, apoi ieşi în linişte de sub platformă, făcându-mi semn să-l urmez.

Mă conduse într-un gang unde atârna o scară de incendiu şi mă ridică până la ea. Am urcat până pe acoperişul clădirii de trei etaje.

M-am dus până la margine şi am cercetat priveliştea. Era un parc la est, sclipind de rouă, dincolo de care soarele încă se mai străduia să răsară, colorând cerul în trandafiriu.

— Frumos, nu? zise Simon. Parcul n-a fost chiar atât de pustiu aseară, altminteri am fi dormit acolo.

Aşeză punga şi băuturile pe coama acoperişului.

— Deci e OK pentru micul dejun? Aici, sus?

Mi-am plimbat din nou ochii peste privelişte. După noaptea trecută, era mai plăcut decât cel mai sofisticat mic dejun din cel mai sofisticat restaurant. Şi probabil, cel mai atent gest pe

care-l făcuse vreodată cineva pentru mine.

— E perfect, am zis. Mulţumesc.

— Bun. Dacă nu era, dădeam vina pe Derek.

— Derek?

— El mi-a sugerat să venim aici, sus, şi m-a ajutat să dau jos scara. Micul dejun a fost ideea mea, totuşi. Văzuserăm Mc-ul aseară şi eu m-am gândit că poate ţi-ar plăcea un mic dejun fără ciorovăieli.

Derek alesese locul ăsta? Ce, sperase că voi fi orbită de lumina soarelui şi voi cădea în gol?

— Hamburger sau McMuffin cu cârnaţi? întrebă Simon, după ce m-am aşezat pe coama acoperişului.

— Tu pe care-l vrei?

— Eu îl am pe-al meu.

Ridică un sendvici înfăşurat în hârtie.

— M-am gândit să ţi le cumpăr pe amândouă, căci pe ăla pe care nu-l vrei tu o să-l mănânce Derek. Nimic nu se aruncă dacă e el prin preajmă.

Am luat McMuffin-ul.

Ridică două pahare.

— OJ[13] sau milkshake de căpşuni?

— N-aş fi crezut că poţi să iei milkshake dimineaţa

El rânji.

— Eu pot.

Când am luat paharul cu milkshake, zâmbetul lui se lăţi.

— M-am gândit eu că s-ar putea să-ţi placă.

— Mulţumesc. E… cu-adevărat minunat, am zis eu arătând spre mâncare şi spre loc.

— Şi bine meritat după noaptea nasoală pe caro ai avut-o. Apropo, e o tăietură pe obrazul tău. Ar trebui s-o curăţăm, mai târziu. Ştiu că Derek te-a băgat în viteză noaptea trecută – şi nu o dată.

— E în regulă.

— Ba nu e. Să se repeadă la tine fiindcă l-ai înviat pe zombi ăla? Asta a fost o chestie deplasată, chiar şi pentru Derek. A fost…

— Mai irascibil ca de obicei?

— Da. Cred că-i din cauză că s-a Preschimbat – sau, mai bine zis, că nu s-a putut Preschimba –, dar asta nu-i o scuză să-şi

13 Orange Juice

verse nervii pe tine, nu după ce ai făcut tu pentru el.

Am ridicat din umeri şi am sorbit lung din milkshake.

— Iar ceea ce ai făcut tu, atunci când ai stat cu Derek în timp ce el încerca să se Preschimbe… Simon clătină din cap. Nu ştiu cum ţi-ai păstrat calmul. Să-l găseşti în starea aia, când tu nici nu ştiai că el e vârcolac.

— Am descoperit atunci.

Simon muşcă din sendvici şi mestecă, uitându-se în zare, înainte de a continua:

— Eu am vrut să-ţi spun. Mai ales după ce el te-a forţat să recunoşti că vedeai stafii. Ne-am certat şi el a câştigat, ca de obicei. Dar dacă ne-am fi gândit că ai putea da vreodată peste el în starea aceea, te-am fi avizat. Chiar şi ştiind ce este, mă îndoiesc că eu aş fi putut rămâne lângă el, cu atât mai puţin să-l ajut. Îţi trebuie curaj. Îmi căută privirea. Îţi trebuie curaj, nu glumă.

Sunt sigură că mă făcusem stacojie. Mi-am întors privirea şi mi-am molfăit conştiincioasă sendviciul.

— Apreciez ceea ce ai făcut pentru el, Chloe. Şi Derek apreciază, deşi sunt sigur că nu ţi-a spus-o.

Mi-am înghiţit dumicatul şi am schimbat subiectul:

— Deci, despre tatăl tău… Nu mi-ai povestit niciodată cum a dispărut.

El râse.

— Destul despre Derek, nu? Din nefericire, Derek e la originea poveştii. A fost după ce i-a frânt coloana băiatului ăluia. Când s-a trezit cu numele menţionat în ziarul local din Albany, tata a decis că era timpul să ne mutăm de-acolo. Trebuie să fi ştiut că Grupul Edison încă mai încerca să ne găsească. Ar fi trebuit să plecăm imediat. Dar… Simon culese o bucăţică minusculă de carne arsă din hamburgerul lui şi-o dădu jos, apoi continuă. Asta se întâmplase de foarte multe ori. La cel mai mic semn de neplăceri, ne făceam bagajele şi ne mutam. Derek şi cu mine nu înţeleseserăm de ce, aşa că ne-am plâns. Făcu o pauză. Nu, eu m-am plâns. După ce crescuse în laboratorul ăla, Derek era fericit atâta vreme cât toţi trei eram împreună. Eu uram mutările. Întotdeauna păreau să se producă tocmai când îmi făcusem noi prieteni, tocmai când intrasem într-o gaşcă, tocmai când întâlnisem o fată…

— Ştiu cum e. Bine, fără partea cu întâlnitul fetelor.

— Da, dar pun pariu că nu te-ai plâns niciodată. Tu eşti ca Derek. Încerci să vezi partea bună a lucrurilor. Eu spuneam răutăţi şi mă văicăream, aşa că tata întotdeauna se străduia să facă situaţia mai uşoară pentru mine. În ziua aceea, aveam un meci de baschet pe care-l aşteptam mai mult decât febril, aşa că atunci când tata a văzut articolul, după ce plecaserăm noi la şcoală, l-a sunat pe Derek, pe mobil. I-a spus să nu-mi zică nimic, dar să ştie că ne vom întâlni după ore şi vom pleca. N-a mai apărut.

— Şi nu l-aţi mai văzut de atunci?

Simon clătină din cap.

— Am ajuns acasă, am găsit bagajele în maşină, cheile în bucătărie. Îşi luase portofelul sau îl avea în buzunar când… s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

— Crezi că l-a răpit cineva?

— Nu ştiu. Derek n-a putut adulmeca mirosul altcuiva în casă. Era ca şi cum tata plecase pur şi simplu, ceea ce n-ar fi făcut niciodată. Derek voia să plecăm. Din nou eu am stricat totul. M-am gândit că trebuia să existe vreo explicaţie logică… sau că poate Derek nu înţelesese bine mesajul tatei. În dimineaţa următoare, m-am dat bătut şi am plecat, dar era prea târziu. Ne-au prins din urmă a doua zi.

— Grupul Edison?

— Au zis că erau de la Protecţia copilului. I-am crezut. Ne-au adus înapoi acasă, să vedem dacă se întorsese tata, şi, fiindcă nu era acolo, au spus că trebuia să mergem la o casă de copii, până descopereau ei ce se întâmplase. De vreme ce ne născuserăm în Buffalo, acolo ne-au dus. Ceea ce ar fi trebuit să ni se pară ciudat, dar nu ne-a dat de gândit. Şi uite-aşa am ajuns la Sanatoriul Lyle.

Simon continuă, explicându-mi că, de când evadaserăm, el încercase să arunce un soi de vrajă de căutare pe care o învăţase de la tatăl lui, dar nu-l putuse detecta. Folosind computerele de la bibliotecă, Derek făcuse căutări după numele tatălui său şi după pseudonime, dar nu găsise nimic.Iar acum, cu toată povestea asta despre Grupul Edison şi cu Liz, Brady şi Amber ucişi… Se uită în jos, prin parcare. Încep să cred că s-ar putea să fie o pierdere de vreme. Că nu e plecat. Că l-au omorât.

— Dar mătuşa Lauren era sigură că Grupul Edison nu a fost

implicat în dispariţia tatălui vostru. Şi părea sigură că el ar fi încă în viaţă. Mai ştii vreun alt loc în care ar putea să se afle? Sau pe cineva care ar putea să ştie ceva?

M-am gândit să ne ducem înapoi în Albany, poate să vorbim cu oamenii cu care a lucrat, cu vecinii noştri, cu cineva care s-ar putea să fi văzut ceva în ziua aceea…

— Am putea face asta. Avem destui bani.

— Nu vrea Derek.

— Vrea să stea aici?

Asta nu se potrivea deloc cu Derek.

— Nu, doar că el nu vede niciun rost să ne întoarcem… şi zice că e probabil periculos. Dar există cineva la care am putea să ne ducem. Prietenul tatei, Andrew Carson. Locuieşte în afara New York Cityului. Tata a spus că, dacă dădeam vreodată de bucluc şi el nu era prin preajmă, să ne ducem la Andrew.

— L-aţi sunat? Poate că ştie el ceva despre tatăl vostru.

— Asta-i problema. Tata îi trecuse numărul pe telefoanele noastre mobile, dar ni le-au luat când ne-au vârât în Sanatoriul Lyle. Îi cunoaştem numele şi ştim unde locuieşte – am fost de nenumărate ori pe la el. Dar când am încercat să ne uităm după el de pe un computer, n-am putut găsi nimic.

— Probabil că nu are numărul în cartea de telefoane. Sau foloseşte un pseudonim.

— Sau nu mai e acolo. Au trecut vreo câţiva ani de când l-am văzut ultima oară. El şi tata au avut o ceartă.

— Atunci, poate că n-ar trebui să-l contactaţi.

Simon mototoli hârtia de ambalaj a sendviciului.

— N-am zis bine „ceartă”. O neînţelegere. Tata şi Andrew au păstrat legătura, doar că nu ne-am mai dus în vizită pe la el. A rămas încă persoana noastră de contact în caz de urgenţă. Aşa că ar trebui să mergem la el aşa cum spune Derek. Numai că… nu sunt încă pregătit să renunţ la a-l mai căuta pe tata. Dar cu tine şi Tori aici, şi cu poza ta pretutindeni, Derek e gata cumpere bilete de autobuz.

— Dacă ne-am gândi la o altă soluţie? Eu trebuie să plec din Buffalo. Voi trebuie să vorbiţi cu tipul ăsta. Ce-ar fi dacă am pleca Tori şi cu mine să-l găsim pe Andrew, în vreme ce tu şi Derek căutaţi…

— Nu. N-am încredere în Tori pe lângă tine, mai ales după povestea de aseară. Nici Derek n-ar fi de acord.

Eu nu eram atât de sigură. Probabil ar fi acceptat imediat şansa să scape de mine.

Simon continuă:

— Chiar dacă Tori nu e pornită pe omucidere, e neglijentă şi nesăbuită. Mai rău decât mine, ceea ce spune mult. O să găsim o altă cale.

Douăzeci şi şase

Cea mai mare parte a zilei, atât Derek cât şi Tori s-au ţinut departe de mine, de parc-aş fi fost o ploşniţă pe care n-ar fi vrut s-o ia. Nu l-am prea văzut nici pe Simon. A plecat cu Derek la bibliotecă, încercând în continuare să dea de urma tatălui lor sau a prietenului acestuia, Andrew. Tori s-a dus cu ei. Eu am stat cuminte, într-un minunat gang umed pe care-l alesese Derek pentru mine. Simon mă lăsase cu o revistă despre filme, snacks-uri, o perie de păr şi un săpun, şi-mi promisese că or să-mi aranjeze de-o baie, după ce se va înnopta.

Era pe la jumătatea după-amiezii, când am auzit paşi bocănind în gang şi m-am ridicat, fiind sigură că era Simon. Derek o fi fost el mare, dar numai Simon făcea atâta zgomot. Derek făcea gălăgie numai când…

De după colţ apăru Derek, încruntat.

…când era furios.

Avea un ziar făcut sul în mână, pe care-l lăsă în jos, spre mine, de parc-aş fi fost un căţel care făcuse pipi pe covor.

— Chloe rea, am murmurat.

— Ce?

Uitasem de auzul lui bionic.

— Chloe rea! I-am făcut semn către ziarul răsucit şi i-am ridicat o mână. Dă-i bătaie.

— Crezi că-i amuzant?

— Nu, cred că e obositor. Trânti ziarul lângă mine. În colţul de jos al primei pagini se vedea titlul „Fata dispărută a fost

văzută”, cu o fotografie de-a mea. Am citit repede paragraful însoţitor, apoi am dat pagina, ca să citesc restul articolului dinăuntru.

Se întâmplase seara trecută, când Derek ţipase la mine după ciocnirea mea cu fetele străzii. Ferestrele din jurul nostru fuseseră întunecate, dar o femeie ne urmărise dintr-un apartament de deasupra magazinelor, atrasă de glasul lui Derek. Relata că văzuse „o fată cu părul blond şi şuviţe roşii”, la care se răstea „un bărbat înalt şi solid cu părul negru”. Aşa că poliţia specula că s-ar putea să nu fiu fugită de acasă, ci victima unei răpiri.

— Ei? făcu Derek.

Am împăturit ziarul cu grijă, ţinându-mi ochii plecaţi.

— Bănuiesc că n-ar fi trebuit să ţipi la mine în public.

— Ce?

— Asta i-a atras atenţia femeii. Mă certai în gura mare.

— Nu, ceea ce i-a atras atenţia a fost părul tău. Dacă ţi-ai fi ţinut gluga pe cap, cum ţi-am spus…

— Bineînţeles. E întregime vina mea. După ce-a fost cât pe-aci să mă aleg cu faţa sculptată, cum de-am îndrăznit să uit că atacatoarea mea îmi dăduse gluga jos. Chloe rea.

— Deci asta-i o glumă?

Mi-am ridicat ochii spre el.

— Nu, nu-i o glumă. E o problemă serioasă. Gluma e asta – şi-am arătat cu mâna de la mine la el. Ai fost întors pe dos toată ziua, clocind…

— Clocind?

— Arzând de nerăbdare s-o zbârcesc, ca să mă mai poţi face harcea-parcea o dată, distracţia ta favorită. Căci n-ai putut să te întorci şi să spui, calm, că avem problemă pe care trebuie s-o discutăm. Ce să fie amuzant în asta?

— Crezi că mie-mi face plăcere…

— Habar n-am ce-ţi face ţie plăcere, dacă există aşa ceva pe lume. Dar ştiu foarte bine ce ţi-ar conveni. Să mă vezi plecată.

— Ce?

— Mi-am îndeplinit misiunea. L-am scos pe Simon din Sanatoriul Lyle. Desigur, ai fost de acord să faci un efort de mântuială ca să mă găseşti, dacă asta i se părea lui Simon c-ar fi bine…

— De mântuială?

— Ai apărut cu întârziere de ore bune. Ai lăsat un bilet ascuns. Ai trecut pe-acolo o dată pe zi. Da, de mântuială.

— Nu. Întreabă-l pe Simon. Am fost îngrijorat…

— Sunt sigură că te-ai prefăcut artistic. Dar, din nefericire, eu tot te-am găsit şi, mai rău, am venit şi cu Tori după mine şi un preţ pus pe capul meu. Prin urmare, e timpul să-ţi pui în aplicare planul de rezervă. Să mă faci să mă simt atât de prost şi de indezirabilă, încât o şterg frumuşel.

— Niciodată n-am…

— Nu, n-ai. L-am susţinut privirea. Pentru că n-am de gând s-o şterg frumuşel, Derek. Dacă sunt o pacoste prea mare ca să vă mai stau prin preajmă, atunci ai măcar curajul să-mi spui să dispar.

Am trecut pe lângă el şi m-am îndepărtat.

N-am ajuns prea departe. M-am ciocnit de Simon şi Tori, iar Derek ne-a prins din urmă. Apoi s-a decis cum vrut el. Nu despre înlăturarea mea – mai avea de lucrat la asta. Dar noua turnură a evenimentelor i-a oferit toată muniţia de care avea nevoie să-l convingă pe Simon că era timpul pentru o vizită acasă la prietenul tatălui lor. Autobuzul pleca la patru. Întâi de toate, însă, fugara de o jumătate de milion de dolari avea nevoie de o deghizare.

Derek m-a dus la o toaletă din parc pe care o ochise de pe acoperiş. Clădirea era încuiată, în extrasezon, dar el a desfăcut cu uşurinţă încuietorile şi m-a băgat înăuntru. S-a asigurat că nu fusese oprită apa, apoi a trântit o cutie de vopsea de păr pe etajeră.

— Trebuie să scapi de ăsta, zise el, arătând către părul meu.

Aş putea doar să-mi ţin gluga…

— Ai încercat deja.

Ieşi.

M-am străduit să văd ceva la puţina lumină care venea prin şirul de ferestre mici şi murdare. Mi-a fost greu să citesc instrucţiunile de pe cutie, dar semăna cu vopseaua roşie pe care o folosisem, aşa că am aplicat-o în acelaşi fel. N-aş fi putut spune ce culoare alese Derek. Una închisă, dar şi vopseaua roşie păruse la fel, aşa că nu m-am lămurit. Nu mi-am bătut prea mult capul cu asta, până când mi-am clătit părul, m-am uitat în oglindă şi…

Părul meu era negru.

M-am dus repede la uşă şi am proptit-o să stea deschisă, ca să vină mai multă lumină. Apoi m-am întors la oglindă.

Negru. Nu negrul mătăsos şi lucios al lui Tori, ci un negru mohorât şi tern.

Mai înainte, nu fusesem foarte încântată de ultima mea tunsoare. Îmi retezasem părul, lung şi drept, la nivelul umerilor, în stilul acela inegal, în mai multe straturi, care dădea o înfăţişare ciufulită de copil pribeag. Totuşi, cel mai nasol lucru pe care l-aş fi putut zice era că mă făcea să arăt „drăguţ” – nu cum şi-ar dorit să audă despre ea o fată de cincisprezece ani. În negru însă, nu mai era drăguţ. Arăta de parcă-mi ciuntisem părul cu foarfeca de grădină.

Nu purtam niciodată haine negre, fiindcă îmi storceau toată culoarea din tenul meu palid. Acum vedeam că exista ceva care-mi făcea faţa şi mai spălăcită decât putea să mi-o facă o bluză neagră.

Arătam goth. O goth bolnavă, albă şi cu ochii gol.

Arătam moartă.

Arătam ca o necromantă. Ca acele fotografii sepulcrale ale lor de pe Internet.

Mi-au dat lacrimile. Am clipit să le ţin în frâu, am luat o cârpă şi-am început să mânjesc, stângace, cu ce-mi mai rămăsese din vopsea sprâncenele palide, rugându-mă să se schimbe astfel ceva în bine.

În oglindă, am văzut-o pe Tori intrând. Se opri.

— Oh, Dumnezeule mare.

Ar fi fost mai bine dac-ar fi râs. Expresia ei îngrozită, urmată de ceva asemănător cu mila, însemna că era atât de rău cât mă gândisem eu.

— L-am spus lui Derek să mă lase pe mine să aleg culoarea, zise ea. I-am spus eu!

— Hei, strigă Simon din uşă. Sunteţi într-o ţinută decentă? Împinse de uşă, deschizând-o, mă văzu şi clipi des.

— E vina lui Derek, zise Tori. El…

— Nu, te rog, am întrerupt-o eu. Destul cu meciurile. Simon îi aruncă totuşi o privire chiorâşă peste umărul lui Derek, când acesta deschise uşa larg.

— Ce? întrebă Derek, apoi se uită la mine. Ua!

Tori mă înghionti să ies afară, strecurându-se printre băieţi,

şoptind un „cretin” înspre Derek.

— Cel puţin acum ştii să nu te mai vopseşti niciodată negru, zise ea, mergând pe lângă mine. Acum vreo câţiva ani, am lăsat-o pe o prietenă să mi-l vopsească pe-al meu blond. A fost aproape la fel de rău. Aveam părul uscat ca paiele şi…

Şi astfel, Tori şi cu mine ne-am întărit legăturile cu veştile de groază despre păr. Am lăsat deoparte neînţelegerile şi, pe la vremea când am ajuns să ne urcăm im autobuz, eram cele mai bune prietene.

Sau nu.

Tori chiar încercase să mă înveselească. Pentru ea, situaţia mea de acum părea să merite mai multă simpatie decât atunci când avusesem un mort căţărându-se pe mine. Dar apropiindu-ne de autobuz, i-a scăzut moralul, schimbare ce a coincis cu stârnirea unei discuţii despre finanţe – câţi bani aveam, cât ar costa biletele dacă să încerc să-mi folosesc cardul din nou…

Şi chiar l-am folosit, la un bancomat întâlnit pe drum. Derek a considerat că era în regulă – dacă ei credeau că ne aflăm încă în Buffalo, asta era de bine, ţinând cont că tocmai plecam. Nu se aştepta, totuşi, să mai pot scoate bani de pe card. Am putut. Bănuiesc că era explicabil. Banca sau poliţia i-o fi spus tatălui meu să-l blocheze, dar el nu voise să-mi taie singura sursă de bani, chiar dacă asta m-ar fi putut sili să mă întorc acasă.

Ceea ce, fireşte, m-a făcut să mă gândesc din nou la el, la cât de îngrijorat trebuie să fi fost şi prin ce-o fi trecând. Îmi doream atât de mult să-l contactez, dar ştiam că nu pot. Tot ce puteam face era să mă gândesc la el, şi să mă gândesc la mătuşa Lauren, şi să mă simt îngrozitor pentru tot.

Ca să-mi mut gândurile de la familia mea, m-am concentrat asupra tovarăşilor mei. Ştiam că faptul că nu avea bani o supăra pe Tori. Şi-atunci am încercat să-i dau vreo două sute. A fost o greşeală. M-a taxat usturător şi, când am ajuns la staţie, iarăşi nu ne vorbeam

Simon şi Tori au cumpărat biletele. M-am întrebat dacă nu vor stârni curiozitatea cuiva de la agenţie – adolescenţi neînsoţiţi cumpărând bilete dus spre New York City –, dar n-a comentat nimeni. Bănuiesc că era normal să călătorim singuri. Eram destul de mari pentru asta.

Nu că eu aş fi călătorit vreodată singură. Nici măcar într-un autobuz de oraş. Asta m-a făcut să mă gândesc la persoanele cu

care călătoream eu de obicei – mătuşa Lauren şi tata. Când am încercat să nu mă mai frământ în privinţa lor, n-am reuşit decât să mă gândesc la altcineva pe care acum îl părăseam: Liz. Liz spusese că mă putea găsi, dar eram sigură că să spună „în Buffalo”. Cât avea să mă caute? Oare aş mai putea s-o chem, fără hanoracul ei verde… de la sute de kilometri distanţă? Ar trebui să mă concentrez puternic, ceea ce nu era lipsit de pericole.

Poate că trecuse în viaţa de dincolo. Asta era probabil un lucru bun. Dar la gândul că n-o voi mai vedea niciodată, dispoziţia mea s-a înrăutăţit mai mult decât a lui Tori, până când, în momentul în care a sosit autobuzul, era la fel de neagră ca şi părul meu.

Simon se dusese să cumpere nişte apă minerală pentru călătorie. Tori era deja în faţa uşii staţiei. Când mă luptam să-mi pun rucsacul în spinare, Derek mi l-a luat jos şi l-a aruncat peste umărul lui, ceea ce ar fi fost un gest drăguţ dacă n-aş fi ştiut că o făcea numai ca să mă mâne mai repede.

— Nu mai fi îmbufnată, zise el, mergând pe lângă mine. E doar păr.

— Dar nu…

Am tăcut. De ce m-aş fi obosit?

Simon veni alergând la noi, în şirul pasagerilor. Îmi întinse o sticlă de Dr. Pepper.

— Eşti bine?

— Mă gândeam doar la tata şi la Liz. Mi-ar fi plăcut să le pot spune că plecăm.

Derek se aplecă la urechea mea.

— Zâmbeşte, da? şopti el. Arăţi de parcă ai fi răpită! Se uită lumea la noi.

Am aruncat o privire în jur. Nu ne băga nimeni în seamă. Simon îl împinse cu umărul când trecu pe lângă el şi îi şopti:

— Mai slăbeşte-o. Apoi îmi făcu semn către prima banchetă liberă: Aici e bine?

Am dat din cap şi am intrat, aşezându-mă la fereastră.

— Sunt mai multe în spate, zise Derek. Aici nu putem sta împreună.

— Nu, nu putem, zise Simon şi se aşează lângă mine.

Douăzeci şi şapte

M-am uitat lung pe fereastră în vreme ce ieşeam din oraş.

— O să ne întoarcem după ei, zise Simon.

— Ştiu. Doar că sunt… abătută, astăzi.

— Nu te învinuiesc. Ai avut o noapte mizerabilă. Şi-o zi mizerabilă înainte de asta. Şi o săptămână mizerabilă înainte de asta.

Am zâmbit.

— Cel puţin e o consecvenţă.

— Şi ştiu că ăla – arătă către părul meu – nu te face să te simţi deloc mai bine, dar dacă-l speli îndelung, când o să ajungem la Andrew acasă, o să se ducă.

— Ai oarecare experienţă, nu?

— Eu? Pfui! Niciodată. Sunt băiat. Un băiat băiat. Noi nu ne vopsim părul. Nu folosim nici măcar balsamuri, dacă avem de ales. Îşi trecu degetele prin păr. Ăsta? Absolut natural.

— N-am spus niciodată…

— Păi, n-ar fi fost prima oară. Sau a suta oară. Când un băiat care arată a asiatic are părul blond, toată lumea bănuieşte că ar fi vopsit.

— Dar mama ta a fost suedeză.

— Exact. De vină e genetica, nu chimicalele. Se aplecă spre mine şi şopti: Dar l-am vopsit o dată. O chestie temporară, ca la tine. Pentru o fată.

— Aha.

Îşi lăsă scaunul pe spate, făcându-se comod.

— A fost acum vreo doi ani. Îmi plăcea fata aia şi ea tot vorbea despre un tip, cât de blond i se făcea lui părul, vara, şi cât de bine îi stătea.

Am izbucnit în râs.

— Aşa că te-ai vopsit…?

— Mai taci. Era drăguţă, da? Am cumpărat o tâmpenie dintr-aia de nuanţator, apoi mi-am petrecut tot weekendul pe-afară, bătând mingea cu Derek. Duminică seară mi-am colorat părul. Luni-dimineaţă m-am dus la şcoală şi, hei, ia uite ce mi s-a întâmplat dac-am stat afară, în soare, tot weekendul.

— Serios?

— N-am putut recunoaşte că mi-am vopsit părul pentru o fată. N-ar fi fost ditamai gogomănia?

— Eu aş fi socotit că era o chestie drăguţă. Deci a mers?

— Desigur. A venit la dans cu mine, în weekendul următor. Apoi m-am întors acasă, m-am spălat pe cap şi mi s-a dus culoarea şi-am jurat să nu mai fac niciodată asta pentru o fată, până ce n-aveam s-o cunosc îndeajuns de bine cât să fiu sigur că merita.

Am râs, apoi am zis:

— Mersi. Când el îşi arcui sprâncenele, am adăugat: Pentru înveselire.

Mă pricep la asta. Cu Derek, am căpătat multă experienţă. Vârî mâna în rucsacul său. Mai am şi altceva care ar putea să te înveselească. Sau să te sperie îngrozitor.

Scoase un nou blocnotes şi-l frunzări. După câteva pagini, îl întoarse cât să-l pot vedea.

— Hei, asta-s eu!

— Deci chiar seamănă cu tine? Sau cadavrul care se târăşte spre tine lasă să se înţeleagă asta?

Îmi întinse caietul de schiţe.

— L-am desenat azi-dimineaţă, în timp ce făcea Derek săpături pe calculator. Mi-a venit ideea să-l fac noaptea trecută.

În desen, eu eram îngenuncheată pe pătură, iar cadavrul stătea în faţa mea. Mulţumesc Cerului că nu alesese să deseneze momentul în care eu ţipam îngrozită de moarte, ci mai târziu, când crezusem că el ieşise din încăpere, cu Tori.

Aveam ochii închişi şi mâinile ridicate. Cadavrul îşi înălţa capul, părând să-mi urmeze mâinile ca o cobră dansând în faţa unui fluier. Tot ce-mi puteam aminti era cât de speriată fusesem, dar în desenul lui Simon nu arătam speriată – arătam calmă, încrezătoare. Arătam puternică.

— Ştiu că poate nu era un moment pe care să-l fi vrut tu imortalizat, adăugă el.

Am zâmbit.

— Nu, e mişto. Mi-l dar mie?

— Când o să fie gata. Trebuie să-l colorez, când o să-mi cumpăr nişte creioane. Îşi luă caietul înapoi. M-am gândit că ar fi interesant să fac un soi de jurnal grafic despre noi. Cu ceea ce se întâmplă.

— Ca o bandă desenată?

— Evitam denumirea asta, de teamă să nu par total obsedat. Dar, mda, ca o bandă desenată. Numai pentru noi, fireşte. Un

proiect care să ne mai ia gândul de la evenimente. O să fie mult mai mişto pe hârtie decât trăite.

Sorbi îndelung din cola lui dietetică, apoi înşurubă încet capacul sticlei.

— Ai putea ajuta şi tu, dacă ai vrea. Ştii, că scrii scenarii pentru filme sau că scrii replicile pentru pentru desenate nu e mare diferenţă.

— Ca un film povestit în instantanee.

— Exact. Nu prea mă pricep la partea cu scrisul. Ştiu că asta e o poveste adevărată, deci nu e ca şi cum ar trebui să inventez eu întâmplările, dar sunt dezastru când să aleg ce părţi să introduc şi ce să las deoparte.

— Te-aş putea ajuta la treaba asta.

— Trăsnet.

Deschise caietul la pagina de după desenul cu mine. Erau câteva schiţe începute.

— Încercam să mă gândesc de unde să încep…

În următoarele câteva ore, eu am trasat intriga, iar Simion a desenat. Când am început să casc, a închis caietul de schiţe.

— Trage un pui de somn. Mai avem cinci ore de drum. O să avem timp berechet să lucrăm la asta după ajungem acasă la Andrew.

— O să stăm la el?

Simon dădu din cap.

— Are o cameră în plus. E numai el… n-are nevastă, n-are copii. O să ne primească, nicio problemă. Îşi vârî caietul de schiţe la loc, apoi închise încet fermoarul rucsacului. M-am mai gândit la o chestie. Ştiu că nu e chiar momentul potrivit, dar odată ce ne instalăm, mă gândeam că tu şi cu mine am putea…

O umbră ne acoperi deodată.

Simon nu se osteni să se uite în sus.

— Da, Derek?

Derek se aplecă peste scaunul lui, cu o mână pe spătar, ca să-şi ţină echilibrul, în timp ce autobuzul se legăna. Părea preocupat, aproape îngrijorat.

— O să ajungem la Syracuse curând.

— Bine.

— Îmi trebuie ceva de mâncare. Mor de foame.

— Desigur. Aş zice să ne dăm jos puţin şi să ne luăm masa.

— Eu nu pot. Nu aici.

Când Simon se arătă nedumerit, Derek îşi coborî vocea:

— Syracuse?

— Nu cred c-or să fie prin staţia de autobuz.

— E ceva în neregulă? am întrebat.

— Nuu, zise Simon şi se uită în sus, la fratele lui. O să iau eu ceva de mâncare, OK?

Derek şovăi. De fapt, nu arăta îngrijorat, ci mai de grabă nefericit. Pentru că Simon era plictisit de el?

În timp ce-l priveam pe Derek clătinându-se înapoi spre bancheta lui, m-am gândit la asta. Simon şi Derek nu erau numai fraţi vitregi – erau cei mai buni prieteni. Din ce spunea Simon, totuşi, era clar că el avusese şi alţi prieteni, colegi de echipă, prietene… Mă îndoiam că Derek avusese vreunul. Pentru el, nu existase decât Simon.

Oare de asta voia să scape de mine? Părea să se justifice, dar era ceva în neregulă. La Sanatoriul Lyle Derek nu lăsase niciodată impresia că ar fi gelos pe timpul pe care-l petrecea Simon cu mine. Derek pleca pur şi simplu şi îşi vedea de-ale lui. Dacă se ţinea vreunul dintre fraţi după celălalt, acesta era Simon.

Poate că nu era gelos. Ci doar se simţea ignorat.

Treaba asta m-a preocupat destul de mult pentru că, atunci când ne-am oprit la Syracuse, să mă ofer să duc eu mâncarea pentru Derek, la autobuz, în vreme ce Tori şi Simon rămaseră la masă, să-şi dezmorţească oasele.

Voiam să propun ca Derek şi cu mine să schimbăm locurile. Când am ajuns acolo, Derek se uită pe fereastră.

— E totul OK? am întrebat.

Se întoarse iute, de parcă-l speriasem, apoi dădu din cap şi luă mâncarea mormăind un „mulţumesc”.

M-am aşezat pe scaunul liber de pe interval.

— Aţi locuit aici?

El clătină din cap şi se uită din nou pe fereastră. Am interpretat asta ca pe un semn că nu avea chef de conversaţie şi tocmai voiam să-i propun schimbarea de locuri, când spuse:

— Am locuit în aproape toate celelalte oraşe din stat, mai puţin în ăsta. Nu putem. Sunt… alţii aici.

— Alţii?

Îşi coborî vocea:

— Vârcolaci, în Syracuse? În vecinătate. O Haită.
— Oh.
Aşa trăiau vârcolacii? În haite, ca lupii? Voiam să întreb, dar mi-era teamă c-ar putea crede că-mi bat joc de el.
Aşa c-am zis:
— Şi ar fi o problemă? Dacă te-ar adulmeca?
— Mda.
Făcu o pauză şi-apoi adăugă, în silă:
— Suntem teritoriali.
— Oh.
— Mda.
Continua să se uite pe fereastră. Îi puteam vedea reflexia ochilor, nemişcaţi şi distanţi, pierduţi în gânduri pe care evident n-avea chef să le împărtăşească. Am dat să mă ridic.
— Când eram copil, zise el, fără să se uite la mine, îmi trăiam în locul acela unde ai fost închisă şi tu, ceilalţi aşa erau. Teritoriali.
M-am lăsat din nou pe scaun.
— Ceilalţi vârco…
O femeie în vârstă se apropia pe culoar şi am schimbat, zicând:
— Subiecţi?
— Mda.
Abia atunci se întoarse către mine.
— Aveau o haită, cred c-aşa am putea să-i spunem, şi îşi reclamau dreptul asupra lucrurilor, cum ar fi lădiţa cu nisip, ca teritoriu al lor, iar dacă…
Îşi ridică bărbia, mutându-şi privirea spre partea din faţă a autobuzului.
— Vine Simon, zise el. Te caută. Mai bine te duci.
Îmi venea să-i spun că nu-i nimic, că vreau să ascult mai multe. Şansele să auzi ceva personal de la Derek erau rare şi durau puţin, dar aceasta de acum deja trecuse.
— Du-te tu, am zis. Stai cu el, restul călătoriei.
— Nuu, stau bine aici.
— Pe cuvânt, eu…
— Chloe? îmi căută privirea. Du-te.
Glasul îi deveni mai blând:
— OK?
Am dat din cap şi am plecat.

Am aţipit şi am visat despre Derek – ce-mi spusese el, ce-mi spusese semidemonul despre el, despre ceilalţi vârcolaci. Am visat-o pe mătuşa Lauren la sanatoriu spunând că voia să-l vadă pe Derek eutanasiat ca pe un câine turbat şi pe Brady povestind cum mătuşa Lauren încercase să-l convingă să dea vina pe Derek pentru bătaia dintre ei.

Amintirile şi imaginile s-au tot amestecat, până când am simţit pe cineva zgâlţâindu-mă de umăr până m-am trezit şi mi-am dat seama că autobuzul se oprise. Derek era pe interval, aplecat peste Simon, care dormea.

Am vrut să-l întreb ce se întâmplase, dar când m-am uitat la Derek, am înţeles. Ochii îi sclipeau, pielea îi lucea de năduşeală, iar părul ud i se lipise de frunte. Îi puteam simţi dogoarea mâinii prin bluză.

Am sărit în picioare.

— Te…

— Mda, şopti el. Suntem la marginea oraşului Albany. În parcarea camioanelor. Trebuie să cobor.

Am întins mâna să-l trezesc pe Simon, dar Derek mă opri:

— Voiam numai să-ţi spun ţie, în caz că nu apuc să mă întorc. O să mă descurc. Ne întâlnim la Andrew.

Mi-am înşfăcat bluza de trening şi jacheta.

— Vin cu tine.

Eram convinsă că o să protesteze, dar el doar a dat din cap, ferindu-şi faţa, şi-a murmurat:

— Mda. Bine.

— Ia-o înainte, am zis. O să vorbesc cu…

M-am uitat la Simon, dar n-aveam nevoie să-mi pună Derek să nu-l trezesc. Mai bine să-i spun persoanei care n-ar fi insistat niciodată să vină cu noi – Tori. Aşa am făcut şi-apoi am ieşit grăbită după Derek.

Douăzeci şi opt

L-am prins din urmă pe Derek la marginea unei păduri, în spatele zonei de parcare a camioanelor. Trebuie să intru în pădure cât mai adânc, zise el. Calcă pe urmele mele. E noroi. Puteam mirosi ploaia, răcoarea ei umedă zăbovind încă în aerul

nopţii. Frunzele moarte şi putrede alunecau sub talpă. Un câine lătră undeva. Derek se opri, ciulind urechea spre sunet, apoi dădu din cap, ca şi cum era îndeajuns de îndepărtat, şi continuă să meargă.

— Dacă termin asta, începu el, dacă dau semne că mă apropii măcar de sfârşit, trebuie să pleci. Fiindcă n-am răspuns, zise: Chloe…

— N-ai să te prefaci în cine ştie ce monstru însetat de sânge, Derek. O să fii tot tu, numai că vei avea înfăţişare de lup.

— Şi tu ştii asta pe baza cărei experienţe cu vârcolacii?

— Bine, dar…

— S-ar putea să ai dreptate. Tata spunea că aşa voi fi – tot eu, în formă de lup –, dar după tot ce-au zis tipii ăia? Că s-au jucat cu genele noastre? N-am nicio idee ce se va întâmpla. Aşa că o să pleci de-aici, când se va apropia momentul, sau nu mai vii deloc.

— Bine.

Aruncă o privire înapoi, spre mine, cu ochii lui febrili sclipind:

— Vorbesc serios, Chloe.

— Şi eu. Ai dreptate. Nu ştim ce se va întâmpla şi nu putem risca. De îndată ce îţi răsar colţii şi coada, o s-o iau la fugă ţipând la autobuz să oprească.

— Sari peste partea cu ţipatul.

— Vom vedea.

Merse până când reflectoarele din campusul de parcare abia se mai întrezăreau printre copaci. Luna era acoperită de nori. Nu ştiam dacă era o lună plină sau semilună. Nu conta. Preschimbarea unui vârcolac nu avea nicio legătură cu fazele lunii. Când se întâmpla, se întâmpla, fie că era momentul propice sau nu. Derek încetini, scărpinându-şi braţul prin bluză.

— E un buştean aici, dacă vrei să stai şi s-aştepţi. Eu să intru ceva mai adânc în pădure – sunt sigur că nu e prea plăcut la vedere.

— Am mai văzut şi înainte.

— Dacă progresează, o să fie mai rău.

— N-am treabă.

Când am intrat într-un mic luminiş, Derek şi-a scos bluza de trening. Pe sub tricou, muşchii spatelui se zvârcoleau ca nişte şerpi prinşi sub pielea lui. Mai văzusem asta şi înainte, nu mă

deranja, dar mi-a adus aminte de ceva.

Gândindu-mă mai bine, poate că n-am să mă pot uită. Adică, dacă nu ţi-ai adus un rând de haine de schimb, chiar ar trebui să te dezbraci de data asta.

— Da. Stai puţin.

Dispăru în tufiş. M-am întors cu spatele. Peste vreo două minute, frunzele foşniră când ieşi.

— Sunt decent, zise el. Mi-am pus şortul. Nimic ce nu ai mai văzut până acum.

Obrajii mi s-au aprins când mi-am amintit, ceea ce era o prostie, pentru că să vezi un băiat în boxeri n-ar fi ţinut să fie cu nimic diferit ca atunci când îl vezi în slip. Văzusem băieţi chiar şi în chiloţi, în tabără, când făceau glume alergând în jurul cabinelor noastre de duş şi râsem şi huiduisem laolaltă cu restul fetelor. Dar nici unul dintre băieţii aceia din tabără nu arătase ca Derek.

Am dat vina pe bileţelul pe care îl lăsase Simon, căci imaginea lui Terminator îmi rămăsese încă în minte, dar aşa arăta Derek, ca în scena aceea în care Terminator soseşte, şi este ghemuit, gol – nu că Derek ar fi complet dezbrăcat sau cu muşchii la fel de umflaţi ca Schwarzenegger, dar nu arăta nici ca un băiat de şaisprezece ani, cu spatele acela musculos, cu bicepşii proeminenţi şi…

Şi destul cu asta. M-am uitat în altă parte, cercetând pădurea şi trăgând aer adânc în piept, pentru mine.

— Stai pe asta, îmi indică Derek un petic de loc deschis, alături, unde îşi întinsese el bluza de trening.

— Mersi.

M-am aşezat.

— Dacă se face prea nasol, pleacă. O să înţeleg.

— N-o să plec.

Se uită din nou la pământ, cu ochii închişi, în timp ce inspira şi expira. Spinarea i se încordă într-un spasm şi atunci se chirci, apoi se îndreptă, respirând mai adânc.

— Asta-i o idee bună. Întinde-te şi încordează-ţi muşchii… M-am oprit. OK, o să tac acum. N-ai nevoie de un antrenor.

Scoase un huruit gros pentru care am avut nevoie de un moment ca să-l recunosc drept râs.

— Continuă. Vorbeşte.

— Dacă e ceva ce-aş putea face… Ştiu că probabil nu e, dar…

— Doar să fii aici.

— Cu asta mă descurc.

Mi-am dat seama că de-o vreme pielea nu i se mai frământase.

— Şi s-ar putea să nici nu fie nevoie să ne facem griji. Pare să treacă. Alarmă falsă, probabil. Ar trebui să-i mai dăm câteva minute şi-apoi…

Spinarea îi săltă brusc şi trupul i se frânse, iar el scoase un strigăt gâtuit. Izbuti să respire sacadat de vreo două ori, înainte să fie apucat iar de convulsii. Braţele şi picioarele îi deveniră rigide. Spinarea i se arcui nefiresc, cu coloana ieşită în afară. Capul îi căzu în piept. Pielea îi fremătă şi spatele se curbă şi mai tare. Un scâncet prelung îi bolborosi în gâtlej.

Capul îi ţâşni în sus şi, pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe ai mei, sălbatici şi rostogolindu-se de durere şi groază, chiar mai mult decât prima oară, pentru că , atunci, oricât de speriat fusese, ştiuse că era ceva natural şi că trupul lui avea să treacă prin încercare cu bine. Acum, ştiind despre mutaţiile genetice, pierduse garanţia aceasta.

Degetele i se înfipseră în pământul mustind de apă, cu vârfurile dispărând, iar mâinile i se schimbară, tendoanele se umflară, încheieturile se îngroşară. Slobozi un alt strigăt, înghiţindu-l la sfârşit, încercând să păstreze liniştea. Am întins mâna şi am aşezat-o pe a lui. Muşchii i se umflară şi se schimbară. Păr aspru îi ţâşni prin piele şi mă înţepă în palmă, apoi se retrase. I-am mângâiat apăsat mâna şi m-am dat mai aproape de el, soptindu-i c-o să fie bine, că e în regulă.

Spinarea i se arcui şi horcăi după aer, iar în clipa în cea de tăcere, nişte paşi apăsaţi se auziră pe potecă, prin pădure.

— Sunteţi acolo, copii?

Era şoferul autobuzului, şi cuvintele sale răsunară în neclintirea pădurii, în vreme ce silueta îi era luminată din spate de stopurile camioanelor.

— Cineva a zis că v-a văzut când aţi luat-o încoace. Aveţi un minut să ieşiţi, că, dacă nu, autobuzul pleacă.

— Du-te, şopti Derek, cu voce guturală, abia recognoscibilă.

— Nu.

— Ar trebui…

I-am întâlnit privirea.

— Nu mă duc. Acum, şşşt!

— Zece secunde! răcni şoferul autobuzului. Nu ţin în loc autobuzul ca să puteţi voi, copii, să vă hârjoniţi prin pădure.

— Dacă se apropie, te duci acolo, i-am zis eu lui Derek, arătându-i tufele. O să-l opresc eu.

— N-o să vină.

Într-adevăr, Derek abia rosti aceste cuvinte, că şi silueta începu să bată în retragere. Câteva minute mai târziu, luminile autobuzului se îndepărtau din parcare.

— Nu-i nimic, am zis. Am bani. O să-i prindem din urmă…

Derek se zvârcoli din nou. De data asta, capul i se ridică brusc şi împroşcă tufele cu vomă. Val după val de convulsii îl clătina, fiecare golindu-i stomacul până când voma ajunse să picure de pe fiecare crenguţă şi mirosul ei îngreţoşător să se amestece cu izul mai pătrunzător al transpiraţiei lui.

Părul îi creştea şi se retrăgea, iar convulsiile şi vomatul au continuat până când nu i-a mai rămas nimic de dat afară, dar stomacul tot mai încerca, în icnete uscate oribile, insuportabil de auzit. M-am ridicat în genunchi şi mi-am sprijinit capul de omoplaţii lui, fricţionându-i şi bătându-i uşurel cu palma pielea scăldată de sudoare, şoptindu-i aceleaşi şi aceleaşi cuvinte liniştitoare, deşi nu eram sigură că le mai putea auzi.

Muşchii spatelui i se zvârcoleau şi se răsuceau sub mâinile mele, vertebrele îmi împungeau palmele, pielea îi era udă de transpiraţie şi acoperită de păr negru, ţepos, care nu se mai retrăgea, ci creştea mai lung.

În cele din urmă, Derek se opri din icnit şi se cutremură. Tot trupul îi tremura de epuizare. Îşi coborî capul până la pământ. L-am frecat apăsat cu mâna pe umăr.

— E OK, am zis. Te descurci minunat. Eşti aproape de sfârşit.

Îşi clătină capul şi scoase un sunet ce-ar fi trebuit probabil să fie un „nu”, dar era prea gutural ca să fie mai mult decât un mârâit.

— Nu-i nimic, am zis eu. O să te Preschimbi sau n-o te Preschimbi. Nu poţi grăbi transformarea.

Dădu din cap. Îşi ţinea fruntea jos, faţa într-o parte, dar tot îi puteam vedea schimbările, tâmplele îngustate, părul scurtat, vârfurile urechilor ieşite în afară, după ce-şi mutaseră locul mai sus, spre creştetul capului.

Îi dădeam absentă cu mâna pe spate, dar m-am oprit:

— Vrei să încetez? Să mă dau mai încolo şi să-ţi las loc?

Clătină din cap, luptându-se să-şi recapete răsuflarea, cu spatele şi şalele zvâcnindu-i. L-am masat între umeri. Pielea i se opri din frământat şi coloana se retrase. Totuşi îi simţeam umerii altfel. Aşezaţi altfel, cu muşchii adunaţi în mănunchi şi groşi, aproape ca o cocoaşă. Părul semăna mai mult cu o blană acum, ca a câinelui Husky al prietenei mele Kara, mai aspru deasupra, mai pufos dedesubt.

Derek spusese că vârcolacii se Preschimbă în lupi adevăraţi. Mie îmi venise greu să cred. De fapt, auzisem că motivul pentru care tipul de vârcolac „om-lup" fusese atât de popular în primii ani ai Hollywood-ului fusese tocmai dificultatea de a schimba un om în lup. Dacă n-o putuseră ei face cu machiaj şi proteze, cu siguranţă corpul omenesc n-o putea face. Dar uitându-mă la Derek, tremurând şi horcăind, înţepenit la mijlocul Preschimbării, am înţeles că mă înşelasem. Îmi venea încă destul de greu să-mi pliez până şi imaginaţia la ceea ce vedeam, dar nu mai exista nicio îndoială

El se Preschimbase într-un lup.

— Se pare că s-a oprit din nou, am zis.

El dădu din cap.

— Atunci, probabil că asta a fost. Deocamdată, e încă tot atât de departe ca…

Tot corpul îi deveni dintr-odată rigid. Muşchii de sub mâna mea se mişcară, dar încet, de parcă se relaxau, pregătindu-se de a întoarce transformarea…

Spinarea i se îndoi, membrele i se întinseră, capul îi căzu şi apoi se auzi acel… zgomot – nişte groaznice pocnete şi trosnete, ca de oase pârâind. Apoi capul îi săltă în sus şi un urlet inuman acoperi toate acele zgomote. Îşi smucea capul dintr-o parte într-alta şi atunci i-am văzut faţa, nasul şi falca lungite într-un bot, gâtul îngroşat, fruntea teşită, buzele negre mult întinse şi dezvelind dinţii, ascuţiţi în colţi.

Am prins privirea dintr-un ochi, iar groaza absolută din el mi-a alungat-o pe a mea. Nu puteam să fiu înspăimântată. Nu puteam să mă las cuprinsă de panică. N-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile pentru el. Aşa că i-am căutat şi susţinut privirea, fără să clipesc, şi-am continuat să-l masez pe spinare.

După câteva clipe, muşchii de sub mâna mea se relaxară şi el rămase nemişcat, tăcerea fiind întreruptă numai de icnetele anevoioase, printre gâfâieli mai mult canine decât omeneşti.

Spatele i se ridica şi cobora, când respira adânc. Apoi o altă convulsie masivă îl cuprinse şi am fost încredinţată că era spasmul final, că transformarea avea să se încheie. În loc de asta, blana dintre degetele mele începu să intre la loc în piele. Se zvârcoli încă o dată, vomând, cu firişoare de fiere curgându-i din piele. Le scutură şi îşi întoarse faţa de la mine.

Derek se mai sforţă, tuşind, cam un minut, cu membrele tremurând. Apoi, încet, acestea se-nmuiară sub el, de parcă n-ar mai fi putut să-i susţină greutatea, şi el se prăbuşi, gâfâind, zgâlţâit de fiori, cu blana doar o umbră neagră de tuleie, cu trupul aproape revenit la o formă omenească, în afară de ceafa îngroşată şi de umeri.

După încă un suspin adânc, cutremurat, se rostogoli pe o parte, către mine, cu picioarele strânse, cu o mână peste faţă, încheindu-şi revenirea. M-am ghemuit unde mă aflam, încercând să-mi stăpânesc dinţii să mai clănţănească. Derek îşi închise mâna în jurul gleznei mele goale, unde şoseta îmi alunecase în adidas.

— Dârdâi de frig.

Nu simţeam frigul. Tremuratul şi pielea ca de găină păreau să fie mai mult pe fond nervos, dar am spus:

— Puţin.

Se răsuci, apoi mă apucă de genunchi şi mă trase mai aproape de el, adăpostindu-mă de vântul tăios. Dogoarea trupului său era ca un calorifer şi m-am oprit din tremurat. Îşi înfăşură din nou mâna în jurul gleznei mele, şi i-am simţit pielea aspră, ca a perniţelor labei unui câine.

— Cum îţi e? întrebă el, cu vocea încă ciudată, gâtuită şi răguşită, dar inteligibilă.

Am încercat să râd.

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine. Eşti bine?

— Mda. Asta probabil o să se mai întâmple de vreo câteva ori. O Preschimbare parţială, apoi revenirea la normal.

— Experienţa te învaţă.

— Cred că da.

Îşi dădu mai jos mâna de pe faţă, descoperindu-şi ochii:

— N-ai răspuns la întrebare. Eşti bine?

— Eu n-am făcut nimic.

— Ba da. Ai făcut. Se uită la mine. Ai făcut o grămadă.

Ochii lui se încrucişară cu ai mei, şi am privit în ei, şi am

simţit… nu ştiu ce am simţit. Ceva straniu, greu de denumit, despre care nici nu-mi puteam da seama dacă era ceva bun sau ceva rău, doar îl simţeam în măruntaie, tresăltând şi răsucindu-se, până când mi-am întors capul şi m-am uitat spre pădure.

— Da, ar trebui să mergem, zise el, încercând să se ridice.

— Nu încă. Stai jos. Odihneşte-te.

— Sunt… Se ridică în capul oaselor şi se clătinându-se ameţit… nu sunt bine. OK. Doar dă-mi o secundă.

Se întinse din nou pe spate, clipind des, de parcă se lupta să-şi ţină pleoapele deschise.

— Închide ochii, i-am zis.

— Doar un minut.

— Mm-hmm.

Nu cred că le închisese de tot când a adormit.

Douăzeci şi nouă

Am stat acolo, ghemuită lângă el, până când năduşeala i s-a uscat de pe piele şi a început şi el să tremure, încă dormind. Atunci i-am desprins degetele din jurul gleznei mele. Mi-a dat drumul, dar m-a prins în schimb de mână. M-am uitat în jos, la mâna lui, atât de mare, în jurul mâinii mele, ca un copil care ţine strâns o jucărie.

M-am bucurat că fusesem acolo pentru el. M-am bucurat că fusese cineva – nu cred că ar fi contat cine. Chiar dacă nu putusem să fac nimic, simplul fapt de a mă fi avut lângă el se părea că-l ajutase.

Nici nu-mi puteam închipui prin ce trecuse – nu doar durerea, dar şi nesiguranţa. Oare aşa era normal pentru tinerii vârcolaci? Să înceapă Preschimbarea, apoi să-şi revină? Sau era un rezultat al intervenţiei Grupului Edison? Şi dacă n-ar fi putut niciodată s-o ducă până la capăt? Oare corpul lui ar fi tot încercat, făcându-l să treacă prin agonia asta mereu şi mereu?

Mi-am dat seama că şi el probabil se întreba deja în acelaşi lucru. Asta nu-i scuza izbucnirile de furie, dar poate că mă ajuta pe mine să-l înţeleg şi să n-o iau personal când îşi vărsa nervii pe mine.

Mi-am tras uşurel mâna dintr-a lui, iar el se răsuci cu un mormăit, dar nu se trezi, ci doar îşi vârî mâna sub celălalt braţ

şi se înfioră. M-am grăbit către locul unde-şi lăsase hainele. Când m-am întors, am cercetat bluza de trening pe care stătusem, dar era umedă şi murdară de noroi. M-am hotărât să-i dau, în loc de asta, jacheta mea – era aproape mărimea lui –, dar curând a devenit clar că nu aveam să pun nicio haină pe el.

Nu avea importanţă că erau lălâi – toate hainele lui Derek erau uriaşe, ca şi cum se gândea că ar fi mai puţin intimidant dacă arăta gras decât musculos. Totuşi n-am reuşit să-i trag pantalonii mai sus de genunchi şi chiar şi pentru atât am fost sigură că îl voi reuşi. Prin urmare, m-am hotărât să-l învelesc cu hainele. Mă luptam cu jacheta, ca să o întorc cu partea pufoasă către el, când am zărit o mişcare în pădure. M-am lăsat jos, lângă Derek, şi mi-am ţinut răsuflarea.

Cum n-am auzit nimic, m-am uitat pe furiş peste Derek şi am văzut un om printre copaci. Faţa îi era crispată de furie şi mergea repede. Ceva se mişca mai aproape de pământ, înaintea lui. Un vizitator din campusul de parcare al camioanelor care venise să-şi plimbe câinele?

Am aruncat o privire spre Derek. Dacă îl simţea câinele, o încurcam.

M-am ridicat pe vine şi m-am târât înainte cât mai în linişte cu putinţă. Am zărit pentru o clipă o blană portocalie prin tufele dese. Omul dădea din mâini cu o sclipire de argint, de parcă ţinea lanţul câinelui. Părea furios. Nu-l puteam învinui. Era frig şi umed, şi noroi, iar câinele lui părea să insiste să-şi facă nevoile în inima păduricii.

Totuşi, când piciorul omului ţâşni trăgându-i un şut simpatia mi s-a evaporat şi m-am încordat, cât pe-aci să strig de indignare. Atunci am văzut că în faţa lui nu era un câine. Era o fată cu păr lung şi blond, îmbrăcată într-o bluză deschisă la culoare şi jeanşi, mergând în patru labe, de parcă încerca să fugă de omul acela.

El o lovi din nou cu piciorul şi ea se îndoi, repezindu-se iarăşi înnebunită înainte, de parcă era prea rău lovită ca să se ridice şi să fugă. Şi-a întors faţa spre locul unde stăteam şi am văzut că nu era mai în vârstă decât mine. Avea rimelul întins în cercuri ca de raton în jurul ochilor. Pe obraz avea dâre de murdărie. Murdărie şi sânge, am observat eu, căci din nas îi mai picura încă sângele, pătându-i bluza.

Am sărit în picioare şi atunci bărbatul şi-a ridicat mâna.

Obiectul argintiu sclipi – nu un lanţ, ci un cuţit. Pentru o secundă, tot ce-am putut vedea a fost cuţitul acela, mintea ducându-mă înapoi la fata din gang, vârful cuţitului deasupra ochiului meu. Groaza pe care mă căzneam din greu s-o ascund a pus cu totul stăpânire pe mine.

Omul a apucat-o pe fată de pletele ei lungi. I-a dat capul pe spate şi asta m-a smuls brusc din paralizia mea. Am deschis gura să strig, să strig orice, doar să-i distrag atenţia, ca să poată fata să scape.

Cuţitul şuieră prin aer, îndreptându-se drept către gâtul fetei, şi am dat un ţipăt. Lama a trecut prin gât părând să nu-i fi lăsat nicio urmă, şi am fost convinsă că şi-a ratat lovitura. Apoi gâtul ei s-a deschis, despicat, rana căscându-se larg, şi sângele a ţâşnit într-un şuvoi gros, împroşcând în jur.

Am căzut pe spate, ducându-mi mâinile la gură ca să-mi înăbuş un alt ţipăt. El o aruncă pe fata în agonie într-o parte, cu un mârâit de dezgust. Ea se prăbuşi la pământ, cu sângele încă împroşcând în jur şi cu ochii rostogolindu-i-se în cap, înnebuniţi.

Omul se întoarse spre mine. Am rupt-o la fugă, împiedicându-mă şi poticnindu-mă prin lăstăriş. Trebuia să ajung la Derek, să-l trezesc, să-l avertizez. Mi se păru durează o veşnicie, dar în cele din urmă am ajuns.

Când m-am aruncat lângă el, am prins cu coada ochiului o licărire şi m-am întors, ca să-l văd pe om… înapoi în locul în care îl zărisem prima oară, în exact aceeaşi poziţie, mergând în exact acelaşi fel.

Deschise gura, spunând ceva, dar niciun cuvânt nu se auzi. De ce nu-l puteam auzi? Pădurea era atât de liniştită, încât gâfâitul meu suna ca o locomotivă, dar puteam auzi nici măcar paşii omului. Mi-am dat seama că nici până atunci nu auzisem absolut niciun sunet.

Am aşteptat să văd din nou fulgerarea argintie pe care o zărisem mai devreme şi s-a produs, în exact acelaşi loc. Apoi a lovit fata cu piciorul… în acelaşi loc.

Am vârât mâna în buzunarul jachetei mele, încă înfăşurată în jurul lui Derek, şi am scos şişul pe care îl aveam de la fata din gang. Eram acum destul de sigură că nu eram în pericol, dar nu voiam să risc. Omul lovi fata cu piciorul a doua oară, dar nici acum lovitura nu făcu niciun zgomot, nici căderea ei, nici ea.

Stafii. Ca bărbatul din uzină.

Nu, nu stafii. Stafiile poate că nu făceau zgomot şi se mişcau, dar eu le puteam auzi vorbind. Puteam interacţiona cu ele. Acestea erau doar imagini.

Fragmente de film metafizic ale unui eveniment atât de cumplit, încât rămăsese întipărit în locul acesta, derulându-se la nesfârşit.

Omul o apucă din nou pe fată de păr. Mi-am închis strâns ochii, dar tot l-am văzut, amintirea fiind acum imprimată în mine, rulând întruna în spatele pleoape lor mele.

Am înghiţit nodul din gât şi m-am retras. Înapoi în luminiş, adăpostindu-mă lângă Derek, ridicându-mi genunchii, stând cu spatele către scena care se juca mai departe în pădure. Dar nu conta că n-o mai puteam vedea. Ştiam că era acolo, desfăşurându-se în spatele meu, şi nu conta că nu privisem în realitate o fată murind. Într-un fel, o privisem.

O fată de vârsta mea fusese ucisă în pădurea asta şi eu îi văzusem ultimele clipe de groază, o privisem sângerând şi murind în pădurea asta. O viaţă ca a mea sfârşise aici şi nu conta de câte ori văzusem morţi prin filme, nu era acelaşi lucru şi n-aveam s-o mai uit niciodată.

Am stat ghem acolo, tremurând, înconjurată de întuneric. Uram întunericul de când eram copil. Acum ştiam de ce – când eram mică, obişnuiam să văd stafii în întuneric, pe care părinţii mei mă puneau să le ignor ca pe baubau. Acum ştiam că „baubaul” fusese real, dar asta nu mă ajuta cu nimic să-mi treacă frica.

Orice şoaptă a vântului suna ca o voce. Orice foşnet de animal prin pădure era o biată creatură pe care o sculasem eu din morţi. Fiecare trosnet de copac era un cadavru care-şi săpa drum cu ghearele din pământul rece. De fiecare dată când închideam ochii, o vedeam pe fata moartă. Apoi i-am văzut pe liliecii morţi. Apoi am văzut-o pe fată, îngropată în pădurea asta, niciodată găsită, trezindu-se într-un mormânt nu foarte adânc, captivă în corpul ei putrezit, incapabilă să ţipe, să se zbată…

Mi-am ţinut ochii deschişi.

M-am gândit să-l trezesc pe Derek. N-ar fi protestat. Dar după cele prin care tocmai trecuse, părea o prostie să-i spun că nu puteam suporta să mă aflu sub cerul liber, aici, cu o crimă

jucându-se mereu şi mereu în spatele meu. L-am înghiontit de vreo câteva ori, totuşi, sperând c-o să se trezească.

Dar nu s-a trezit. Era epuizat şi avea nevoie de odihna asta, şi apoi, chiar dacă reuşeam să-l trezesc, ce am fi putut face? Eram siliţi să rămânem în punctul acesta de popas al autobuzului până dimineaţă.

Aşadar, am stat cuminte şi am încercat să nu mă mai gândesc. Fiindcă n-a ţinut, am recitat tabla înmulţirii, ceea ce mi-a amintit de şcoală şi m-a făcut să mă întreb dacă mă voi mai întoarce vreodată; şi asta mi-a amintit şi de Liz, de cât de nesuferită îi era matematica, şi m-am întrebat ce-o mai fi făcând, unde mai era şi…

Am trecut la recitarea dialogurilor din filmul meu preferat, dar, din nou, asta n-a făcut decât să-mi aducă aminte de propria-mi viaţă, apoi de tata şi de cât de îngrijorat trebuie să fi fost. Aproape că-mi ieşisem din minţi încercând să concep o metodă sigură de a-i trimite un mesaj, devenind din ce în ce mai frustrată când ml am dat seama că nu pot.

În cele din urmă, m-am oprit la ceva care întotdeauna mă liniştea – să cânt Daydream Believer[14]. Fusese cântecul preferat al mamei mele, pe care mi-l cânta adorm ori de câte ori aveam coşmaruri. Ştiam numai o strofă şi refrenul, dar l-am fredonat în şoaptă, o dată, şi-ncă o dată, şi…

— Chloe?

Nişte degete mi-au atins umărul. Am clipit şi l-am văzut pe Derek stând pe vine, lângă mine, încă în şort, cu faţa întunecată de îngrijorare.

— Îm-îmi cer scuze. M-a furat somnul.

— Cu ochii deschişi? Stând în capul oaselor? Încerc să te trezesc de ceva vreme.

— Da? M-am uitat în jur şi am văzut că era ziuă. Am clipit des şi am căscat. Lungă noapte.

— Ai stat aici trează toată noaptea? Se aşează şi el pe pământ. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mine? Ştiu că n-a fost uşor de privit…

— Nu de asta.

---

14 Cântec compus de John Stewart, înregistrat, la origini (1967), de trupa The Monkees, devenit hit şi reluat apoi, de-a lungul anilor, de numeroşi alţi interpreţi

Am încercat să mă eschivez de la a-i explica, dar m-a tot tras de limbă de am ajuns să am de ales între a-i spune adevărul sau a-l lăsa să creadă că privitul transformării lui mă aruncase într-o stare de şoc. L-am spus despre fată.

— N-a fost real, am adăugat, la sfârşit. Adică, a fost… cândva. Dar tot vedeam un soi de reluare fantomatică.

— Şi te-ai uitat la asta toată noaptea?

— Nu, e… — i-am arătat cu mâna, peste umăr –, e acolo, în spate. Nu m-am uitat.

— De ce nu m-ai trezit?

— Erai obosit. N-am vrut să te deranjez.

— Să mă deranjezi? Asta-i cea mai tâmpită… Se opri şi reformulă: Greşit spus. Încăpăţânată, nu tâmpită… şi dacă ţip la tine în clipa asta nu ajută, nu-i aşa?

— Nu prea.

— Data viitoare, trezeşte-mă. Nu aştept de la tine şi te căleşti în aşa ceva şi nu sunt impresionat că ai făcut-o.

— Da, să trăiţi.

— Iar data viitoare când nu-mi spui, o să ţip la tine.

— Da, să trăiţi.

— Nu sunt sergentul tău de instrucţie, Chloe. Nu-mi face plăcere să te cicălesc tot timpul.

Pentru asta nu băgăm mâna-n foc.

— Nu vreau să… Oftă, clătină din cap şi se ridică în picioare. Dă-mi un minut să mă îmbrac şi-o să mergem la adăpostul din parcarea camioanelor, să ne încălzim şi să ne cumpărăm ceva de mâncare.

L-am văzut cum îşi ia hainele şi se îndreptă spre ieşire, vorbind în continuare:

— Staţia principală de autobuz e în oraş. Sper c-o să avem destui bani pentru un taxi până acolo. Când ajungem înăuntru, în adăpost, o să sunăm şi-o să cerem programul şi preţurile curselor, şi o să ştim câţi bani or ne rămână.

— Eu am… Am scos bancnotele din buzunar. Am optzeci. Am lăsat restul în rucsac. Nu-mi place să-i car peste tot cu mine.

— Şi ai mei sunt în rucsacul meu, majoritatea, iar rucsacul l-am uitat în autobuz.

Înjură cu voce scăzută.

— Nu erai capabil să-ţi aduci aminte de ceva, aseară. Eu ar fi trebuit să mă gândesc să-l iau pe-al meu.

— Dar şi tu erai îngrijorată pentru mine. Nu-i nimic, o să avem destui. Eu am aproape o sută…

O pauză. Apoi zgomotul unor palme lovind pânza, de parcă se bătea peste buzunare.

Înjură.

— Probabil mi-au căzut. De unde mi-ai adus jeanşii?

De acolo de unde i-ai lăsat, împăturiţi lângă copac. M-am uitat prin buzunare, mai întâi. N-am găsit decât ambalajul unui baton energizant.

— Ştiu c-am avut…

Se opri şi înjură din nou.

— Nu, mi-am mutat banii în jacheta pe care am lăsat-o în autobuz.

— Optzeci de dolari ar trebui să ne ajungă de autobuz până în New York şi de un mic dejun. După aceea, o să mergem pe jos şi o să prindem un autobuz orăşenesc până la staţie.

Ieşi cu paşi mari de după tufe, mormăind:

— Prost, prost.

— Cum am spus, aveai alte lucruri în minte. Amândoi am avut. Şi niciunul dintre noi nu e obişnuit să se joace de-a fugitul de-acasă, încă. O să învăţăm. Deocamdată, hai să intrăm la adăpost. Îngheţ.

Treizeci

În timp ce Derek era la toaletă, am sunat la staţia de autobuz şi am cerut programul şi costurile. Tipul de la informaţii a fost chiar destul de drăguţ să-mi spună ce autobuze orăşeneşti puteam lua ca să ajungem până acolo.

Când Derek ieşi din toaletă, bluza lui de trening era umedă şi curată, iar părul ud şi strălucitor, de parcă îşi curăţase bluza şi îşi spălase părul în chiuvetă.

— Cu ce să încep, cu vestea bună sau cea rea… M-am oprit. Tâmpită întrebare. Cu vestea rea, nu?

— Mda.

— Avem de mers pe jos trei kilometri până la cea mai apropiată staţie de autobuz, plus de schimbat unul, ca să ajungem la capăt. Vestea bună? Preţul biletelor până la New York pentru doi elevi este de şaizeci de dolari, aşa că avem bani

şi pentru micul dejun.

— Şi deodorant.

Am dat să-i spun că asta nu conta, dar după fermitatea maxilarului său, conta pentru el, aşa că am dat din cap şi am zis:

— Desigur.

Am cumpărat deodorant şi un pieptene ieftin. Şi, da, le-am folosit amândoi. Banii erau prea puţini ca să ne prostim cu chestii din astea.

Mirosul de ouă cu şuncă din restaurant m-a făcut să-mi lase gura apă, dar banii nu ne-ar fi ajuns să ne permitem un mic dejun cald. Am cumpărat nişte cutii de lapte cu ciocolată, două batoane energizante şi două pungi de arahide, după care am ieşit şi am pornit la drum, pe jos, către staţia de autobuz.

După vreo jumătate de kilometru de tăcere, Derek spuse:

— Nu eşti prea vorbăreaţă în dimineaţa asta.

— Doar obosită.

Încă vreo cincizeci de metri.

— Din cauza celor de azi-noapte, nu-i aşa? întrebă el. Dacă vrei să vorbeşti despre asta…

— Nu chiar.

La fiecare doi paşi, se uită spre mine. Nu aveam chef de confesiuni, dar era clar că tăcerea mea îl preocupa, aşa că am spus:

— Mă tot gândesc la prima oară când am văzut-o pe fata aia la ananghie. Când credeam că e real. Mă pregăteam să fac ceva…

— Ce? mă întrerupse el.

Am dat din umeri.

— Să ţip. Să-i distrag atenţia.

— Dacă ar fi fost real, ar fi trebuit nici să nu-ţi treacă prin minte să te amesteci. Tipul avea un cuţit. Era clar pregătit să-l folosească.

— Nu asta voiam să spun, am murmurat, urmărindu-mi vârful piciorului cum dă cu şutul într-o pietricică de pe marginea drumului.

— Bine. Deci voiai să spui că…

— Am văzut cuţitul şi am încremenit. N-am mai făcut decât să mă gândesc la fata din gang, cea care m-a ameninţat pe

mine cu cuţitul. Dacă noaptea trecută ar fi fost reală, poate că aş fi lăsat pe cineva să moară pentru că eram mult prea speriată ca să mişc vreun deget.

— Dar n-a fost reală.

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Bine, zise el. Din nou, nu asta voiai să spui. Dar pentru ce s-a întâmplat în gang, nici acolo n-ai avut timp s-o iei încet şi… Dădu din mâini, căutând un cu vânt. S-o procesezi. Ai vorbit cu Simon despre asta, nu?

Am clătinat din cap.

El se încruntă.

— Dar i-ai povestit ce s-a întâmplat.

Încă o dată am clătinat din cap.

— Ar fi trebuit. Trebuie să vorbeşti cu cineva. Cu siguranţă nu poţi vorbi cu Tori. Liz probabil ştie să asculte, dar nu se află prin preajmă. Făcu o pauză. Ai fi putut să vorbeşti cu mine, dar probabil ţi-ai închipuit că nu suni bun la chestii dintr-astea. Vreau să spun, dacă ai vrut să… Lăsă vorbele să se stingă, apoi reveni, cu mai multă fermitate, strângându-şi umerii la răcoarea dimineţii: Ar fi trebuit să-i spui lui Simon. El ar fi vrut să ştie ce s-a întâmplat şi şi-ar fi dorit să fie cel căruia să-i spui.

Am dat din cap, deşi nu eram convinsă că aş fi făcut-o. Simon petrecuse destul timp, în ultimele zile, cu misiunea Chloe-să-se-simtă-bine. Trebuia să încep să găsesc soluţii şi singură. Dar exista o problemă în legătură cu asta la care chiar îmi doream ajutor.

— M-am gândit, am început eu, după cele ce s-au întâmplat, că ar trebui să învăţ cum să mă apăr singură. Câteva mişcări elementare de autoapărare.

— E o idee bună.

— Grozav, deci ai putea…?

— O să-l rog pe Simon să te înveţe câteva, continuă el.

— Oh. Am crezut… Mă gândisem că ar fi mai degrabă specialitatea ta.

— Tata ne-a învăţat pe amândoi. Simon e bun. Cel puţin… Se uită în jos, la mine. Vreau să spun, dacă vrei tu, fireşte, pot să te ajut. Dar Simon ar fi un profesor mai bun. Are răbdarea necesară.

— Bine. O să vorbesc cu Simon, atunci.

Dădu din cap şi ne-am cufundat din nou în tăcere.

Am ajuns la staţia de autobuz cu douăzeci de minute mai devreme. Derek mă pusese să stau mai în spate, unde casiera putea vedea că sunt o adolescentă fără să uite prea îndeaproape la mine, în caz că fotografia mea circula. El s-a dus singur la ghişeu. Totuşi, când mi s-a părut că ar avea probleme, am venit lângă el:

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

— Nu vrea să ne dea bilete cu reducere.

— Nu se face reducere pentru tineri, zise femeia, ci pentru elevi. Dacă nu poţi să-mi arăţi cartea de identitate, nu primeşti reducere.

— Dar din Buffalo am luat bilete fără carte de identitate, am zis eu şi i-am pus pe tejghea biletul meu.

— Aia a fost în Buffalo, zise ea, pufnind. Aici, în capitala statului, urmăm regulile. N-aveţi carte de identitate, nu vedeţi reducere.

— Bine, atunci, bilete de adulţi.

— N-avem destui bani, murmură Derek.

— Ce?

— E treizeci şi opt de dolari un bilet pentru adulţi. Ne mai lipsesc şase dolari.

M-am aplecat spre ghişeu.

— Vă rog, e foarte important. Puteţi vedea aici, pe biletul nostru, că deja am plătit pentru călătoria la New York, dar prietenului meu i s-a făcut rău şi a trebuit să ne dăm jos din autobuz…

— Nu contează.

— Dar dacă am cumpăra un bilet de adult şi unul cu reducere? Avem destui…

— Următorul! strigă ea şi-i făcu semn bărbatului din spatele nostru să se apropie.

Staţia de autobuz deservea, de asemenea, Ogarul Cenuşiu, dar pe pancarta lor scria clar că reducerile lor pentru elevi necesitau un document special, ceea ce fuse şi motivul pentru care nu cumpărasem bilete la ei din Buffalo. Am încercat, totuşi. Casieriţa de aici era mai înţelegătoare, dar mi-a explicat că nu putea emite biletele cu reducere fără să introducă un număr de carnet de elev în computer. Deci n-aveam noroc.

— O să ne vină nouă o idee, am zis eu, în timp ce mă îndepărtam de ghişeul Ogarului Cenuşiu.

— Te duci tu. O să-ţi explic cum ajungi la casa lui Andrew. Pe mine mă poate lua el cu maşina de aici.

— Şi dacă nu e acolo? Poate s-a mutat sau poate plecat. Atunci ar trebui să-l găsesc pe Simon, să cheltuim o sumă considerabilă ca să ne întoarcem toţi aici şi să te luăm…

Derek dădu din cap, acceptând punctul meu de vedere.

— Aţi locuit aici, o vreme. Am ridicat mâinile: Ştiu. Nu e locul tău preferat de care să-ţi aminteşti, dar e cineva de la care ai putea să împrumuţi zece dolari? Un prieten?

— Păi, da, poate…

O tentativă de râs.

— Mda, spui asta cu exact atâta îndoială cât trebuie, probabil ai ghicit că n-am prea ieşit dintr-ale mele ca să-mi fac prieteni. Nu văd ce rost ar fi avut, mai ales când nu stăteam într-un loc prea multă vreme. Îl aveam pe tata şi pe Simon. Mi-era de ajuns.

Haita lui…

Continuă:

— Cred c-aş putea găsi pe cineva. Simon cu siguranţă a avut vreun prieten sau vreun coleg de echipă care să-i datoreze bani. E o pacoste din punctul ăsta de vedere – împrumută şi nu mai cere niciodată înapoi.

— Gândindu-mă mai bine, ţinând cont că aţi dispărut în împrejurări nu tocmai plăcute, să apari acum s-ar putea să nu fie cea mai înţeleaptă idee. Ultimul lucru de care avem nevoie este să cheme cineva poliţia.

M-am dus până la standul cu broşuri şi am luat una cu programul curselor şi cu preţurile. Apoi m-am dus la harta statului New York şi le-am studiat pe amândouă. Derek citea peste umărul meu.

— Acolo, zise el, indicându-mi un orăşel de pe hartă. De acolo ne putem permite bilet cu preţ întreg spre New York.

— Şi cum vom ajunge acolo…

Aceasta era întrebarea.

Treizeci şi unu

Ceva mai la îndemână soluţie pentru noi de a ajunge unde voiam era să facem autostopul. Nu eram atât de proşti încât să facem cu mâna pentru o călătorie, dar poate prindeam ocazia să ne furişăm neobservaţi. Prin urmare, am hotărât să ne întoarcem la popasul camioanelor. Am moţăit vreo câteva minute cât am mers cu autobuzul orăşenesc, apoi am pornit să străbatem pe jos lungul drum până acolo.

Eram aproape pe la jumătatea distanţei, când Derek zise, răguşit:

— Îmi cer iertare.

— Pentru ce?

— Pentru asta de-acum. Tu m-ai ajutat azi-noapte, după toată muştruluiala pe care ţi-am servit-o. Şi uite-ţi răsplata: naufragiu în Albany.

— E o aventură. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai mers cu autobuzul. Mai fac şi mişcare, pe deasupra. După o săptămână de îngrădire în Sanatoriul Lyle şi în laboratorul ăla, niciodată n-am fost mai dispusă pentru o lungă plimbare pe jos.

Am mai mers puţin.

— Ştiu că eşti obosită, zise el. Şi flămândă. Şi agasată.

— Obosită, da. Flămândă, un pic. Agasată? Nu. Mi-am ridicat privirea spre el. Serios, nu sunt.

— Ai fost foarte tăcută.

Am râs.

— În mod obişnuit, sunt foarte tăcută. Dar astea două săptămâni din urmă nu au fost obişnuite.

— Ştiu că nu vorbeşti mereu prea mult, însă ai fost… Ridică din umeri. Am crezut că eşti furioasă. Îşi adânci mâinile în buzunare. Pentru încurcătura de acum… furioasă. Ai avut dreptate ieri-noapte, după cele petrecute în gang. Am fost furios pe mine însumi. Mi-a luat ceva mai mult timp să mă calmez îndeajuns ca să-mi dau seama de asta.

Am dat din cap, aprobator.

— Ceea ce am făcut eu, pe când locuiam aici, când am rănit pe băiatul acela… Nu credeam că s-ar mai putea întâmpla vreodată. Am analizat episodul de atât de multe ori, gândindu-mă unde fusese greşeala şi ce aş face dacă m-aş mai trezi vreodată în aceeaşi situaţie, şi am învăţat de la dr. Gill o mulţime de strategii de a mă stăpâni.

— Dr. Gill?

— Mda, ştiu. A vârât spaima în mine încă mai înainte de a afla noi despre Grupul Edison. Dar e o psihiatră adevărată şi chiar a încercat să mă ajute. Era în interesul lor să mă înveţe să-mi controlez ieşirile. Prin urmare, eram sigur că, dacă s-ar mai fi întâmplat vreodată ceva asemănător, fără nicio îndoială aveam să fac faţă situaţiei mult mai bine. Şi când colo? Aproape exact acelaşi scenariu… şi am făcut exact acelaşi lucru.

— Dar te-ai oprit mai înainte s-o izbeşti de perete.

— Nu, tu m-ai oprit. Dacă n-ai fi ţipat, aş fi aruncat-o. Cu toate strategiile alea. După toate repetiţiile mintale. Când s-a întâmplat iar, nu m-am gândit o clipă să fac altceva. N-am putut. Creierul pur şi simplu mi s-a închis.

— Dar n-a durat mult până să pornească iar.

Ridică din umeri.

— Ăsta trebuie să fie un progres, nu?

— Cred că da, zise el, dar fără convingere.

La popasul camioanelor, ne făcusem planul să ne suim clandestin într-un camion. Am stat în restaurant, bând încet câte o sticlă de apă minerală, în timp ce Derek trăgea cu urechea la conversaţiile din jurul nostru şi îi ochea pe şoferii care aveau drum în direcţia care ne trebuia nouă. În prima ocazie, camionul era parcat chiar în faţă, din care pricină ne-ar fi fost imposibil să ne urcăm fără să fim văzuţi. În a doua, trailerul avea un lacăt uriaş, prea mare ca să-l poată sparge Derek. A treia oară a fost cu noroc, cum se zice.

L-am urmărit pe şofer până la vehiculul său, care s-a dovedit a fi un furgon. După ce s-a suit el în cabină, noi ne-am strecurat în spate.

Tipul părea să se ocupe de ceva în legătură cu construcţiile. Duba mirosea a rumeguş şi a ulei şi era plină de unelte, frânghii, scări şi prelate. Când furgonul a ajuns pe autostradă şi zgomotul traficului a devenit destul de puternic cât să ne reducă la tăcere, Derek a luat prelatele şi a aranjat un culcuş pe podea.

— Trebuie să dormi, zise el. Astea put, dar…

— Sunt mai moi decât cartoanele. Mulţumesc.

Îmi întinse o jumătate de baton energizant pe care se părea că-l pusese deoparte.

— Nu, păstrează-l, am zis.

— O să dormi mai bine dacă nu-ţi chiorăie stomacul. Şi să nu spui că nu chiorăie. Îl aud eu.

Am acceptat batonul.

— Ia şi asta.

Îşi scoase bluza de trening.

— Iarăşi, poate că nu miroase grozav, dar ţine de cald.

— Dar ai nevoie…

— N-am. Mi-a mai rămas un pic de febră de aseară.

Am luat bluza de trening.

— E în regulă, Derek. Nu sunt supărată.

— Ştiu.

M-am aşezat în culcuşul de prelate şi mi-am pus bluza de trening peste mine, ca pe o pătură. Apoi am mâncat jumătatea de baton energizant. Când am terminat, Derek a zis:

— Nu poţi dormi cu ochii deschişi, Chloe.

— Nu vreau să aţipesc, dacă se întâmplă ceva.

— Sunt eu aici. Dormi.

Am închis ochii.

M-am trezit când camionul încetinise. Derek era la uşa din spate, pe care o deschisese ca să arunce o privire afară.

— Am ajuns? am întrebat.

— Trebuie să fim destul de aproape. Nu suntem într-un oraş, totuşi. E un alt popas de camioane.

— O pauză de pipi după mega-cafeaua pe care şi-a cumpărat-o.

— Mda. Deschise mai mult uşa, ca să vadă mai bine. Mi-ar fi plăcut mai mult să fim într-un oraş…

— Dar s-ar putea să nu oprească în niciunul. Ar trebui să ne dăm jos cât mai putem.

Derek dădu din cap şi închise uşa. Furgonul trase într-o parcare şi se opri.

— Ne băgăm sub prelată, şopti Derek, în caz că verifică duba.

Peste niciun minut, uşa dubei se deschise cu un scârţâit. Mi-am ţinut răsuflarea. Duba nu era prea mare şi, dacă şoferul se urca în ea să ia ceva, avea să calce probabil pe noi. Dar a rămas în partea din spate. Un zăngănit de unelte, de parcă îşi lua una dintr-o cutie. Apoi zgomotul încetă. M-am încordat.

— Tot am uitat ceva… menghinele, bombăni omul. Bună treabă!

Închise uşa trântind-o. Când am început să dau prelata la o parte, Derek îmi şopti:

— Aşteaptă. Îi mai aud încă paşii. A ascultat cu atenţie şi, după vreun minut, a zis: E-n regulă. M-am ridicat şi am împins prelatele în locul unde le găsiserăm, în timp ce Derek se uită din nou afară.

— Copaci, în stânga noastră, zise el. O luăm într-acolo, apoi îi ocolim şi cumpărăm ceva de mâncare de la restaurant, înainte de a porni la drum.

— Şi intrăm la toaletă.

— Mda. Vino după mine.

Ne-am dat jos din dubă şi-am rupt-o la fugă spre copaci. Să alergi în urma lui Derek era mai rău decât s-alergi în urma lui Tori – cu picioarele lui lungi, ar fi putut doar să meargă puţin mai repede şi distanţa dintre noi oricum s-ar fi mărit.

Când se opri brusc şi se întoarse cu faţa la mine, mă aşteptam să se uite urât şi să-mi ordone să ţin pasul, însă buzele lui mărunţeau o în jurătură. Zgomot de paşi alergând răsunară în urma mea. Era gata să ţâşnesc într-un sprint, când o mână mă înhăţă de umăr.

Derek porni la asalt. L-am văzut expresia, acea linie a buzelor care spunea totul, şi i-am făcut semne disperate să se oprească. M-a ascultat, punând frână şi stând pe loc, dar a rămas cu privirea aţintită deasupra capului meu, urmărindu-l pe cel care mă prinsese.

— Mă gândeam eu că am dus şi unul sau doi pasageri, zise un glas de bărbat.

Mă răsuci cu faţa la el. Era şoferul dubei. Un bărbat de vârstă mijlocie, cu o codiţă căruntă şi o faţă zbârcită.

— N-n-am furat nimic, am zis eu. Îmi cer iertare. Aveam nevoie doar de un drum cu maşina.

— Doamne! zise el, întorcându-mă spre soare, să se uite mai bine la mine. Câţi ani ai?

— Ci-cincisprezece.

— Abia împliniţi, pun pariu. Clătină din cap. Fugită de-acasă. Pun pariu şi pentru asta.

Glasul i se îmblânzi.

— Nu pe calea asta vreţi s-apucaţi, copii. Vă spun din experienţă, nu-i deloc calea potrivită.

Derek veni mai aproape, cu privirea fixată asupra şoferului,

atât de concentrat că nu cred că auzise un cuvânt din ce spusese omul. Mi-am strecurat mâna în buzunar şi am atins cu vârful degetelor cuţitul, fără să-l scot, doar ca să-mi-amintesc că-l aveam acolo şi că nu eram chiar atât de neajutorată pe cât mă credeam.

I-am atras atenţia lui Derek, fără să fiu sigură că observase, dar îmi zărise gestul, căci încuviinţă din cap; absent, dându-mi de înţeles că se stăpânea încă.

Omul continuă:

— Indiferent ce se petrece acasă, nu-i chiar aşa de rău pe cât crezi.

Mi-am ridicat privirea spre a lui:

— Şi dacă e?

O pauză, apoi dădu din cap, încet şi trist.

— Fie, poate că e. Se întâmplă, mai des decât ai crede, dar sunt şi alte metode de-a o scoate la capăt, locuri în care te poţi duce. Oameni care te pot ajuta.

— Ne e bine, zise Derek, cu vocea scăzută, ca un bubuit de tunet îndepărtat.

Omul clătină din cap.

— Nu vă e bine, fiule. Ai, câţi ai, şaptesprezece ani? Şi eşti fugar? Prinzând câte-o călătorie în spatele dubelor?

— Ne descurcăm.

Tunetul glasului său devenise mai scăzut, aproape un mârâit. Îşi drese glasul şi reveni la discuţie mai puţin ameninţător.

— Apreciem grija dumneavoastră, domnule.

— Zău, fiule? Aşa să fie? Clătină din cap. O să vă duc pe amândoi înăuntru şi-o să vă dau o masă caldă. Apoi o să dau nişte telefoane. Să vă găsesc un loc de stat.

— Nu putem… am început eu.

— N-o să vă trimită nimeni acasă. Acum, haideţi!

Mâna lui strânse mai tare de umărul meu.

Derek făcu un pas în faţă.

— Ne pare rău, domnule, dar nu putem face asta.

— Ba da, puteţi.

Derek îmi făcu semn să vin lângă el. Am făcut un pas. Mâna omului strânse mai tare.

— Daţi-i drumul.

Mârâitul se întorsese în glasul lui Derek.

— Nu, fiule. N-o să-i fac niciun rău prietenei tale, dar am s-o

duc înăuntru şi o să chem pe cineva care poate s-o ajute. Speram să vii şi tu cu noi, dar e alegerea ta.

— Du-te, am şoptit eu, cât să fiu auzită numai de Derek. Te prind din urmă.

Am fost sigură că m-a auzit, dar s-a prefăcut că nu.

— O să vă mai spun o dată, domnule. Daţi-i drumul

— Asta sună foarte tare a ameninţare, fiule. Eşti bine făcut, dar n-ai vrea să te iei de un tip care lucrează în construcţii de douăzeci de ani şi are trecute pe răboj mai multe bătăi decât ţine minte. Nu vreau să-ţi fac vreun rău…

Derek sări, cu viteza fulgerului. Îşi petrecuse mâna în jurul gâtului omului mai înainte de a-şi fi ridicat acesta pumnii. Când el îl trânti pe şofer la pământ, ţinându-l imobilizat, m-am împleticit la o parte din calea lor, scoţând mâna din buzunar şi, odată cu ea, şi cuţitul, care se rostogoli pe pământ. Omul îl văzu şi holbă ochii. L-am cules repede şi l-am vârât la loc în buzunar

— Nici noi nu vrem să vă facem vreun rău, zise Derek. Dar vedeţi – îşi întări strânsoarea până când omului i se bulbucară ochii – că aş putea. Ştiu că încercaţi să ne ajutaţi, dar nu înţelegeţi situaţia. Derek se uită la mine. Dă o fugă până la dubă. Adu nişte sfori şi nişte cârpe.

Am fugit.

Treizeci şi doi

Douăzeci de minute mai târziu, eram la un kilometru depărtare de popasul camioanelor, croindu-ne calea anevoie printr-un câmp. În faţa noastră era un drum care mergea paralel cu autostrada.

— Nu crezi c-am făcut ce trebuia, zise Derek.

Am ridicat din umeri.

— Nu l-am legat prea strâns. O să se elibereze într-o oră, cel mult, şi i-am lăsat telefonul mobil la îndemână, în caz c-o să fie vreo problemă.

Am dat din cap. Am mai mers vreo douăzeci de metri.

— Tu ce-ai fi făcut? întrebă el.

— Ştii planul meu. Cel pe care te-ai prefăcut că nu-l auzi.

Am ajuns la drumul mărginaş înainte să-mi răspundă.

— Mda, bine. L-am auzit. Dar nu mi s-a părut că avea să-ţi dea vreo şansă să scapi. Ştiam că-l pot pune la pământ în siguranţă, fără să-l rănesc, mai înainte să se înrăutăţească lucrurile. Şi dacă pot face asta, atunci asta am să aleg să fac. Aşa ne-a învăţat tata să acţionăm în situaţii dintr-astea.

Am cântărit lucrurile în minte, apoi am dat din cap: Ai dreptate.

Păru surprins.

— Eu n-am experienţă în treburile astea, cu decizii dintr-astea, am zis eu. Cu fata din gang sau cu Grupul Edison, răspunsul era uşor. Dacă a încercat cineva să ne facă rău, avem tot dreptul să ripostăm. Numai că...

— Omul ăla încerca să ajute doi copii fugiţi de acasă. Nu merita să sfârşească legat şi cu căluş în gură.

Am dat din cap.

— Chiar şi cineva ca el este o ameninţare. Chiar dacă are sau nu intenţii rele. Trebuia să scăpăm de el, altminteri „ajutorul” lui ne-ar fi debarcat înapoi la Grupul Edison.

— Ştiu.

Ne-am dat la o parte de pe drum fiindcă venea o maşină, încordându-ne când a trecut pe lângă noi, uitându-ne după ea ca să fim siguri că nu i se aprind stopurile când pune frână şi că nu încetineşte. Nu conta dacă şoferul era un psihopat care încerca să ne răpească sau o bunicuţă care se oferea să ne ducă ea cu maşina. Noi trebuia să reacţionăm la fel: să fugim. Şi dacă nu puteam fugi, să luptăm.

Maşina îşi văzu de drum, fără să-şi modifice viteza.

— Nu putem avea încredere în nimeni acum, am murmurat eu, nici măcar în indivizii cumsecade.

— Mda. E nasol, nu?

Era.

Am continuat să mergem pe drumurile aflate, cât de cât, paralel cu autostrada. Ţinând cont de cât stătuserăm în dubă, Derek socotea să trebuia să fim aproape de următorul oraş cu o staţie de autobuz, dar adevărul era că habar n-aveam. Oricât de departe ar fi fost, trebuia să mergem pe jos până acolo – n-am fi încercat să mai facem autostopul. O problemă cu plimbarea noastră liniştită pe drumurile de ţară erau câinii. Cei legaţi se repezeau să latre furibunzi de îndată ce-l adulmecau pe Derek.

Totuşi, nimeni nu părea să se îngrijoreze – pe aici, bănuiesc că erau atât de puţini trecători, încât câinii aveau tendinţa latre la fel şi la ei, drept pentru care stăpânii nu-i băgau în seamă.

Cu toate acestea, să fii la ţară însemna deopotrivă să întâlneşti mulţi câini care nu erau în lanţ. În mai multe rânduri, ne-am trezit cu câte unul repezindu-se la noi de pe câte-un drumeag lateral. Până la urmă, reacţia noastră devenise automată. La prima hămăitură, ne opream în loc. Eu treceam în spatele lui Derek. El stătea şi aştepta. Odată ce câinele ajungea destul de aproape cât să fie posibil contactul vizual, se uită atent la Derek şi o lua la fugă, chelălăind, căutând să se pună la adăpost.

— Întotdeauna dau bir cu fugiţii aşa? am întrebat eu, uitându-mă după un labrador auriu care gonea înapoi către casă, cu coada între picioare.

— Depinde de câine. Câinii mari de la ţară, ca ăştia? Da. Căţeii-fantezie de oraş sunt cei care-mi fac probleme. Supraînmulţire, spunea tata. Asta îi face capricioşi şi le dă peste cap circuitele. M-a atacat un chihuahua, mai trecut. Îmi arătă o cicatrice slab vizibilă de pe mână. Mi-a smuls o bucată bună de carne.

Am pufnit în râs:

— Un chihuahua?

— Hei, ăsta e mai apucat decât un pitbull. Eram în parc, cu Simon, dând cu şutul într-o minge. Dintr-odată, de nicăieri, apare căţeluşul ăla cât un şobolan, sare şi îşi înfige colţii în mâna mea. Nu mai voia să-mi dea drumul. L-am scuturat, dar stăpânul a zbierat în mine să nu-l lovesc pe micul Tito. În cele din urmă, am extras câinele. Ţâşnea sângele din mine ca dintr-o fântână arteziană, iar tipul nici măcar nu şi-a cerut scuze.

— Nu i s-a părut ciudat? Să-şi vadă câinele atacându-te aşa?

— Nuu. A zis că mingea de fotbal trebuie să-l fi provocat şi că noi trebuia să fim mai atenţi. Când se întâmplă lucruri ciudate, oamenii vin cu propriile loc explicaţii.

I-am povestit despre fata din gang, care o acuzase pe Tori că o electrocutase cu un teaser.

— Mda, zise el. Noi trebuie să fim mai atenţi, dar de obicei explică ei înşişi ce s-a întâmplat.

Ne-am dat la o parte din drum ca să treacă o camionetă, iar şoferul a ridicat o mână, salutându-ne. L-am făcut şi eu cu

mâna, apoi l-am urmărit până am fost sigură că n-avea de gând să oprească.

— Deci aşa reacţionează toate animalele la tine? Ştiu că ai spus despre şobolani că se ţin la distanţă.

— Majoritatea. Văd că sunt om, dar adulmecă altceva. Asta le zăpăceşte. Cu câinii e cel mai rău, totuşi. Făcu o pauză şi se corectă: Nu, cu pisicile e cel mai rău. Zău, nu-mi plac deloc pisicile.

Am râs. Cum umbrele începuseră să se lungească, Derek a propus să ne mutăm pe partea cealaltă a drumului, pe partea însorită.

— Am fost o dată la grădina zoologică, povesti el. Excursie în afara oraşului, în clasa a cincea. Tata a spus că eu nu puteam merge, din cauza caracteristicilor mele de vârcolac. M-am supărat. Chiar foarte tare. Până atunci, nu înfricoşasem animalele. Doar le făceam mai nervoase. Aşa că am socotit că tata era nedrept şi m-am dus, totuşi.

— Cum?

— I-am falsificat semnătura şi am încasat eu alocaţii.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, cam aşa cum îşi închipuise tata. I-am făcut pe prădători nervoşi şi am speriat la culme animalele-pradă. Colegii mei au considerat însă că a fost mişto. Au vrut să vadă un elefant atacând.

— Serios?

— Mda. M-am simţit prost. Aşa că am stat departe de ţarcuri, după asta. Oricum nu erau ce voisem eu să văd.

— Şi anume? Stai. Lupii, nu?

Derek încuviinţă din cap.

— Ai vrut să vezi dacă te recunoşteau ca pe unul dintre ei.

— Nu, nici pe departe, asta ar fi fost prostesc. Mai făcu vreo câţiva paşi în tăcere. OK. Exact aşa. Aveam aşa o…

Se căzni să găsească termenul potrivit.

— Fantezie?

O căutătură piezişă mi-a dat de înţeles că nu era acesta cuvântul pe care l-ar fi ales el.

— O idee că ei or să mă adulmece şi… Ridică din umeri. Şi nu ştiu ce. Că or să facă ceva. Că o să se întâmple ceva mişto.

— Şi-aşa a fost?

— Sigur, dacă socoteşti că e mişto să priveşti un lup care se

aruncă în gard până se umple de sânge.

— Oh.

— A fost…

Privirea i se pierdu în depărtare, fixându-se undeva înspre capătul drumului, cu o expresie de nepătruns.

— A fost rău. Am ieşit de acolo cât de repede am putut dar el tot nu s-a oprit. A doua zi, un copil de la şcoală mi-a spus că l-au eutanasiat pe lup.

Mi-am ridicat ochii spre Derek.

El a continuat, cu privirea aţintită în zare.

— M-am dus acasă şi am luat ziarul. Secţiunea cu ştiri din oraş lipsea. Tata ajunsese primul la ea. Îşi închipuise ce se întâmplase, dar n-avea de gând să zică nimic. Ştia că fusesem supărat de ceva în noaptea aceea şi bănuiesc că s-a gândit că ajungea pedeapsa asta. Aşa că m-am dus şi am cumpărat un ziar pentru mine. Era adevărat.

Am dat din cap, neştiind ce să spun.

— „Subită agresiune neprovocată împotriva oamenilor”, recită el, de parcă n-ar fi uitat niciodată cuvintele. Lupii, în mod normal, nu se comportă aşa. Toate poveştile acelea despre lupul cel mare şi rău sunt născociri. Da, sunt prădători şi sunt periculoşi. Dar nu voi să aibă nimic de-a face cu oamenii dacă îi pot evita. Singurele condiţii în care nu-i ocolesc sunt atunci când se simt bolnavi, hămesiţi sau îşi apără teritoriul. Eu am fost un lup singuratic care a invadat teritoriul unei haite. El era lupul alfa. Era de datoria lui să apere haita şi a fost ucis pentru asta.

— Dar tu n-ai vrut să se întâmple aşa.

— Asta nu-i o scuză. Tata mă învăţase despre lupi. Ştiam cum se comportă. Văzusem la ceilalţi băieţi, la ceilalţi subiecţi…

— Îţi mai aduci aminte de ei? Simon nu era sigur.

— Da. Îmi aduc. Îşi trecu mâna peste ceafa, fără să se oprească din mers, apoi se uită la mine: Ai obosit?

— Puţin.

— Ar trebui să fie aproape, acum. Aşa că, hm…

Părea să caute ceva de spus. Speram să continue să vorbească despre el sau despre ceilalţi vârcolaci, dar când se hotărî, spuse:

— La şcoala aceea specială la care te duci tu, faci şi teatru?

— Sunt la cursurile de arte dramatice. Însă studiem şi toate

materiile obişnuite, ca matematica, engleza, ştiinţele naturale…

Şi aşa am schimbat discuţia, trecând la subiecte mai simple pentru restul drumului.

Treizeci şi trei

Am ajuns la următorul oraş şi am găsit staţia de autobuz – de fapt, o florărie, cu bilete vândute la casă. Am încercat din nou pentru preţuri reduse şi, ca în Buffalo, le-am obţinut fără întrebări. Aşa, da!

Asta însemna că ne mai rămăseseră bani şi ceva mai mult de două ore până la plecare. Cât despre ce să facem cu timpul şi banii aceia? Stomacurile noastre revoltate au răspuns la această întrebare.

Se întunecase acum, deşi era devreme, aşa că nimeni nu dădea atenţie unui cuplu de adolescenţi care se plimbau prin împrejurimi. Am mers vreo câteva străzi distanţă, căutând un local unde să se vândă mâncare caldă şi ieftină. Nasul lui Derek ne-a condus la un restaurant fast-food chinezesc. O destinaţie populară, din nefericire, cu o coadă imensă. Am ţinut o masă pentru noi, în timp ce el s-a dus la tejghea.

Coada părea că abia se mişcă, iar restaurantul era încins. Nu după multă vreme, mi se închideau ochii.

— Obosită, draga mea?

Mi-am îndreptat spatele şi am văzut o femeie în vârstă, într-o haină galbenă, stând lângă masa mea. Ea mi-a zâmbit. Eu i-am răspuns la fel.

— Te superi dacă stau jos un pic? şi-mi făcu semn către scaunul liber din faţa mea.

Am aruncat o privire spre Derek, care mai avea în faţă cinci persoane.

— O să plec când tânărul tău vine înapoi, zise ea. E groaznic de aglomerat aici, nu?

Am încuviinţat şi i-am făcut semn să se aşeze.

— Am o strănepoată de vârsta ta, zise ea, după aceea. Ai vreo paisprezece ani, cred.

— Într-adevăr, am răspuns, sperând să nu fi sunat prea crispată.

N-ar fi trebuit să răspund la întrebări, nici măcar incorect,

dar n-am ştiut ce altceva să fac. M-am uitat la Derek, sperând să mă salveze, dar el studia lista cu meniul.

— Clasa a noua?

— Da.

— Şi care e materia ta preferată, draga mea?

— Drama.

Ea râse.

— N-am auzit de asta. E ceva cu jucatul teatrului?

I-am explicat şi, în timp ce discutam, m-am relaxat.

Odată ce am trecut de chestiunile cu vârsta şi clasa, ea n-a mai întrebat nimic personal – nici măcar cum mă cheamă. Era doar o femeie în vârstă care voia să vorbească, iar mie mi-a plăcut, ca variaţie.

Am conversat până când Derek a ajuns al doilea la rând. Atunci, de la o masă din spatele meu, au izbucnit nişte hohote de râs. M-am întors şi am văzut două perechi, cu un an sau doi mai în vârstă decât mine. Fetele râdeau dispreţuitor. Unul dintre băieţi era roşu la faţă, sufocat de râs. Celălalt nu se ostenea să şi-l înăbuşe, hohotind cu atâta poftă că se îndoise de la mijloc.

Toţi patru se uitau la mine. Tot restaurantul se uită la mine.

Era ca un coşmar în care copiii râd de tine, iar tu continui să mergi pe culoare, neştiind de ce, până când să-ţi dai seama că n-ai chiloţi pe tine. Ştiam că eu am chiloţi. Singurul lucru la care m-am putut gândi era că râdeau de părul meu negru. Dar nu era atât de caraghios, nu?

— O, Doamne, şopti bătrâna.

— Ce-ce s-a întâmplat? Ce-ce-am făcut?

Se aplecă peste masă, cu ochii sclipind. Lacrimi? De ce să fi …?

— Îmi pare rău, zise ea. Eu doar… Schiţă un zâmbet chinuit şi trist. N-am vrut decât să vorbesc cu tine. Păreai aşa o fată drăguţă.

L-am zărit pe Derek, ieşit de la coadă acum, venind cu paşi mari şi uitându-se urât la băieţii zeflemitori. Femeia se ridică în picioare şi se aplecă din nou peste masă.

— Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine, dragă.

Îşi puse mâna peste a mea şi… trecu prin ea.

Am sărit în picioare.

— Îmi pare rău, zise ea din nou.

Expresia de pe chipul ei era atât de tristă, că aş fi vrut să-i spun că era în regulă, că a fost vina mea. Dar mai înainte să pot scoate vreun cuvânt, ea dispăru şi tot ce am mai putut auzi a fost râsul din jurul meu, murmure de „nebună” şi „schizo”, iar eu am rămas aşa, în picioare, pironită de podea, până când Derek m-a luat de braţ, strângându-mă atât de blând că abia l-am simţit.

— Haide, zise el.

— Da, strigă băiatul cu râsul zgomotos. Cred că prietenei tale i-a expirat permisul de voie.

Derek îşi ridică încet capul, cu buzele strânse în expresia aceea atât de familiară. L-am luat de braţ. A clipit des şi a dat din cap. Când ne-am întors să plecăm, şi celălalt băiat de la masă comentă:

— Să dai târcoale după gagici la pavilionul de psiho? şi clătină din cap. Ei, asta-i disperare!

Când treceam pe lângă vitrina de la stradă, jur că toate perechile de ochi dinăuntru ne urmăreau. Am prins câteva priviri: simpatie, milă, scârbă, dezgust. Derek îşi schimbă locul, aşezându-se între mine şi vitrină, blocându-mi vederea, în timp ce mergeam.

— Nu era nevoie să facă asta, zise el. Copiii ăia, fie. Ei sunt idioţi. Dar adulţii ar fi trebuit să aibă mai multă judecată. Şi ce dacă ai fi fost bolnavă mintal?

M-a condus până la parcare, apoi s-a oprit în partea din spate, la umbra unei clădiri înalte.

— N-o să-i mai vezi niciodată, zise el. Şi dacă aşa se poartă ei cu o persoană bolnavă mintal, atunci n-ar trebui să-ţi pese ce gândesc. Şleahtă de cretini.

N-am spus nimic, ci mă uitam într-o parte, la parcare, tremurând. El se mută în faţa mea, încercând să-mi fie pavăză contra vântului.

— A-ar trebui să plecăm, am zis. Trebuie să mănânci. Îmi pare rău.

— Pentru ce? C-ai vorbit singură? Şi ce? Oamenii fac asta tot timpul. Ar fi trebuit să nu te bage nimeni în seamă.

— Tu aşa ai fi făcut?

— Fireşte. Nu-i treaba mea. Eu…

— … n-ai fi râs, nici nu te-ai fi uitat lung. Ştiu. Dar n-ai fi putut să ignori faptul. Poate că te-ai fi prefăcut că nu observi,

dar tot te-ai fi gândit la asta, la persoana care o făcea, la ce era în neregulă cu ea, dacă avea trântească o criză şi să scoată o armă sau… Mi-am strâns braţele în jurul trupului, înfrigurată. Vorbesc fără şir. Dar ştii ce vreau să spun. Stăteam în restaurant, purtând o conversaţie cu cineva, şi nicio clipă n-am bănuit că era o stafie.

— O să-ţi dar tu seama.

Cum? Arată ca oamenii vii. Vorbesc ca oamenii vii. Dacă nu trec prin mobile, n-am niciun indiciu. Oare trebuie să încetez să mai vorbesc cu necunoscuţi? Să ignor orice persoană care vine la mine? Asta ar părea normal? Am scuturat energic din cap. Iar vorbesc fără şir. Îmi pare rău. Şi îmi pare rău că te-ai trezit şi tu prins în asta.

— Crezi că-mi pasă? Îşi sprijini o mână de perete şi aplecă spre mine. O să rezolvi neajunsul ăsta. Alţi necromanţi au reuşit. Trebuie doar să deprinzi trucurile meseriei.

— Mai înainte de a fi închisă?

— Dacă mai continuă mult povestea asta cu fugitul, intri în restaurante vorbind singură dinadins, şi-o să încerci să ajungi să fii închisă undeva cu un pat cumsecade şi un duş.

Am izbutit să zâmbesc.

— În clipa asta, m-aş împăca şi cu mâncare caldă.

— Ce-ai zice de-o ciocolată caldă?

— Ce?

Pe drumul încoace am văzut una dintre cafenelele acelea cochete, vreo imitaţie de Starbucks. Fotolii mari, un şemineu… Nu părea foarte aglomerată. Şi ăsta totuşi un oraş de cinci-dolari-cafeaua.

Mi-am închipuit cum mă ghemuiesc într-un fotoliu, în faţa focului, sorbind dintr-un pahar uriaş, aburind, de ciocolată fierbinte. Am zâmbit.

— Ne-am înţeles, atunci, zise el. O să ne luăm nişte prăjiturele sau nişte negrese. O cină cu adevărat hrănitoare. Acum, cred că era în partea asta…

Am plecat.

Cafeneaua era pe aceeaşi stradă cu staţia de autobuz. Am încercat să ajungem acolo – şi să scăpăm de frigul muşcător – cât mai repede cu putinţă. După ce-am tăiat-o prin vreo două parcări, am văzut următoarea potenţială scurtătură: un teren de joacă. Dar când am dat să traversez strada, Derek m-a oprit.

— Asta nu e întotdeauna genul de loc unde ai vrea să fii noaptea.

Avea dreptate, desigur. Părea destul de inofensiv – o fâşie îngustă de parc, cu un şir de leagăne şi tobogane şi un centru de joacă uriaş, de plastic, la un capăt –, dar între piesele de echipament şi copaci erau o mulţime de umbre. După lăsarea întunericului, când copilaşii plecaseră acasă, devenea locul perfect de pierdut vremea pentru copiii mai mari şi mai periculoşi.

Derek cercetă părculeţul, adulmecând aerul.

— Gol, zise el, în cele din urmă. Hai!

Am traversat în alergare uşoară pe partea cealaltă, în loc deschis, acum, vântul era şi mai tăios, învârtindu-se în jurul nostru, nemilos de îngheţat. Leagănele se mişcau şi scârţâiau. Trecând pe lângă ele, o rafală subită îl împinse pe unul drept în umărul meu. M-am împleticit înapoi, cu un ţipăt, şi mi s-a umplut gura de nisip, ridicat în trombă de jos. Pe când scuipam, capul lui Derek se înălţă brusc. Când am scăpat de nisipul din gură, m-am întors spre el. Încremenise, cu faţa în sus.

— Ce adulmeci? am întrebat.

— Nu sunt sigur… Mi s-a părut că…

Vântul îşi schimbă direcţia şi nările îi fremătară. Ochii i se holbară.

— Fugi!

Îmi dădu un brânci şi-am rupt-o la fugă cât mă ţineau picioarele. În ultimele câteva zile, făcusem figura asta cu „fuga de pericol” destul de des ca acum creierul meu să-mi-ambaleze picioarele automat, uitând de durerea din tălpi.

Derek rămase în spatele meu, călcând apăsat.

— Chloe! strigă el, când o siluetă îmi tăie calea.

Derek mă apucă de umeri şi picioarele nu mi-au mai atins pământul mai înainte de a mă fi oprit eu din alergat. Ne-am lipit cu spatele de instalaţia mare de plastic. Un bărbat venea agale către noi. Un altul venea din direcţie opusă. Două căi de scăpare, ambele blocate. Derek se uită în sus, la instalaţia de plastic, dar ne sprijineam de un zid solid de plastic, cu o platformă de observaţie la trei metri deasupra solului. Exista un stâlp de pompieri pentru coborâre de urgenţă la vreo cinci metri distanţă, dar nu ne-ar fi dus nicăieri cu folos.

Bărbaţii păreau să aibă în jur de douăzeci de ani. Unul era

înalt şi slab, cu plete blonde până la guler. Purta o jachetă în carouri şi cizme şi părea că nu se atinsese de aparatul de ras de vreo câteva zile. Tovarăşul lui era mai scund şi mai vânjos, oacheş, cu părul negru. Purta o jachetă de piele şi adidaşi.

Niciunul nu arăta a genul de tip pe care te aştepţi să-l vezi pierzând vremea într-un parc, luându-se de copii, pentru ţigări şi bani de buzunar. Pierzând vremea la curse de camioane-monstru, poate, luându-se de fete, ca să le afle numele şi numerele de telefon.

Nu păreau nici beţi. Mergeau drept, iar ochii lor păreau deschişi la culoare, sclipind în întuneric ca…

M-am făcut mică. Mâinile lui Derek s-au încordat pe umerii mei şi s-a aplecat, şoptindu-mi:

— Vârcolaci.

Treizeci şi patru

Cei doi vârcolaci s-au oprit la vreo câţiva metri în faţa noastră.

— Suntem doar în trecere, zise Derek, cu voce clară. Dacă ăsta e teritoriul vostru…

Blondul îl întrerupse cu un hohot de râs:

— Teritoriul nostru? Ai auzit asta, Ramon? întreabă dacă ăsta e teritoriul nostru.

— Ştiu că sunteţi vârcolaci şi ştiu…

— Vârcolaci? repetă Ramon, tărăgănând cuvântul. A zis cumva vârcolaci?

Blondul ridică un deget la buze, într-un exagerat „şşşt!”, şi făcu semn din cap spre mine.

— Ştie, zise Derek.

— Nţţ-nţţ! Asta-i împotriva regulilor, căţelandrule. Nu te apuci să le spui prietenelor tale ce eşti, nici măcar celor drăguţe. Nu te-a învăţat tăticul tău cum să te porţi? Cine-i tăticul tău, apropo?

Derek nu răspunse.

— E un Cain, zise Ramon.

— Crezi? Blondul miji ochii, înclinându-şi capul într-o parte. S-ar putea.

— Dacă ai fi întâlnit mai mult de unul, Liam, nu ţi-ai mai fi

pus întrebări. Ăsta – arătă spre Derek – este un Cain. Toţi Câinii au în comun trei lucruri. Mari cât casa. Urâţi ca un morman de noroi. Proşti ca noaptea.

— Atunci el nu-i… am început eu, mai înainte Derek să mă şuşuie. Liam făcu un pas mai aproape.

— Ai spus ceva, drăguţă?

— Suntem doar în trecere, zise Derek. Dacă acesta este teritoriul vostru, atunci îmi cer scuze…

— Ai auzit asta, Ramon? Îşi cere scuze. Liam mai făcu un pas. N-ai nici cea mai mică idee pe-al cui teritoriu eşti, nu?

— Nu, nu vă cunosc. Dacă aş fi ştiut, atunci…

— Ăsta e teritoriul Haitei.

Derek clătină din cap.

— Nu, Haita e în Syracuse…

— Crezi că ei îşi revendică un oraş? făcu Ramon. Teritoriul lor este statul New York.

— Dar ştii ce le face Haita celor care le încalcă teribilul, nu-i aşa, căţelandrule? zise Liam. Tăticul tău ţi-a arătat probabil fotografiile.

Derek nu spuse nimic.

— Fotografiile? stărui Liam. Cu ultimul tip care a încălcat teritoriul Haitei?

Derek tot nu spuse nimic.

— Tăticul tău nu te-a avut prea mult la suflet, nu-i aşa? Căci dacă te-ar fi avut, ţi-ar fi arătat fotografiile astea, aşa că n-ai fi făcut greşeala pe care o faci în clipa asta. Ultima oară când un animăluţ a trecut prea aproape de terenul Haitei, l-au tranşat cu o drujbă. Apoi au făcut fotografii şi le-au răspândit ca un avertisment pentru noi toţi ceilalţi.

Stomacul îmi zvâcni. Am închis ochii strâns, până când imaginea s-a destrămat. Inventaseră povestea asta doar ca să ne sperie pe noi… şi le mersese, cel puţin cu mine. Inima îmi bătea atât de tare că eram sigură că mi-o auzeau şi ei. Derek îmi strânse umărul, mângâindu-mă cu degetul mare, spunându-mi să stau liniştită.

— Nu, nu le-am văzut. Dar vă mulţumesc de avertisment. O să…

— Cine e tăticul tău? întrebă Ramon. Zachary Cain? Eşti mai închis la culoare, dar semeni cu el. Cam ai şi vârsta potrivită. Iar asta ar putea explica de ce nu te-a crescut cum trebuie.

— El fiind mort şi aşa mai departe, zise Liam. Dar dacă a fost Zach, atunci ar fi trebuit să ştii să te ţii departe de teritoriul Haitei.

— Ar fi trebuit? zise Derek, cu voce lipsită de emoţie.

— Nu ştii cum a murit tăticul tău? Dobitocul s-a hotărât să se alăture unei răzmeriţe împotriva Haitei şi a fost prins. A fost torturat până şi-a dat duhul, chiar acolo, în Syracuse. Se uită la Ramon. Crezi c-or fi folosit drujba?

Derek interveni:

— Dacă Haita e atât de rea, voi de ce sunteţi pe teritoriul ei?

— Poate pentru că suntem din Haită.

— Atunci nu aţi fi vorbit ca şi cum n-aţi fi, spunând teritoriul „lor", şi ce fac „ei".

Liam râse.

— Ia te uită! Un Cain cu creier. Sigur îl ai de la mami.

— Vrei să ştii de ce suntem aici? zise Ramon. O misiune de milă şi noi suntem cei care implorăm mila. Vezi tu, ne-am încârdăşit cu puştiul ăsta australian anul trecut. Am descoperit repede de ce a plecat el de acasă

— Mâncător de oameni, zise Liam.

— Mâ-mâncător de oameni?

N-am vrut s-o spun cu voce tare, dar mi-a scăpat.

— Un obicei dezgustător. Să vânezi oameni? Să-l ucizi? Ramon zâmbi. Ăsta-i întotdeauna un sport interesant. Dar să-i mănânci? Nu-i stilul meu. Mă rog, dacă nu ţinem cont de acea singură dată în Mexic…

Derek îl întrerupse:

— Deci dacă voi sunteţi îngăduiţi pe teritoriul Haitei, sunt sigur că or să mă lase şi pe mine în pace. Nu fac necazuri.

— Pot să-mi termin povestea? zise Ramon. Ei, şi australianul ăsta nu era prea discret în privinţa obiceiului lui prost. Haita l-a mirosit. În clipa următoare, toţi trei ne-am trezit pe lista neagră.

— Australianul s-a făcut nevăzut, zise Liam, lăsându-ne pe noi, pe mine şi Ramon, să tragem ponoasele. Haitei nu-i pasă dacă suntem mâncători de oameni sau nu. Am mai avut nişte ciocniri cu ei şi înainte, aşa că, în ceea ce-i priveşte, s-a cam isprăvit cu zburdălniciile noastre. Am feştelit-o. Deja l-au prins pe Ramon o dată. Spre norocul lui, a scăpat. Mai bine zis, mare parte din el.

Ramon îşi ridică bluza. Jumătate din trunchiul lui era găurită şi încreţită de o reţea de cicatrice vindecate, genul de chestii pe care le văzusem doar în demonstraţiile de SFX[15].

— Aşadar, acum vă îndreptaţi spre Syracuse ca să vorbiţi cu Haita, am zis eu. Să lămuriţi problema.

— Exact. Sau cel puţin ăsta era planul. Dar e o ruletă rusească, vezi tu? Noi ne aruncăm singuri în voia milei lor şi s-ar putea să nu ne mai ridicăm niciodată. Şi atunci am prins o ocazie uluitoare.

Se uită la Ramon, care dădu din cap. Pentru câteva clipe, niciunul nu mai spuse nimic. Liam stătea ţanţoş, cu un zâmbet afectat jucându-i pe buze, în timp ce trăgea de timp.

— Ocazie? am întrebat eu, în cele din urmă, ştiind că Derek n-ar fi făcut-o.

— Am avut nevoie să-mi uşurez vezica. La vreo trei kilometri spre nord de oraş. Am ieşit de pe autostradă, m-am dat jos din maşină şi ghici ce-am mirosit?

— Pe mine, zise Derek.

— Răspunsul la rugăciunile noastre. Un Cain? Liam clătină din cap. De unde aşa noroc pe capul nostru? Haita îi urăşte pe Câini. O şleahtă de neandertalieni prea proşti ca să se ţină departe de necazuri. Dacă o să te dăm pe tine pe mâna lor, să le spunem că tu erai cei care se înfrupta din oameni…

L-am simţit pe Derek mişcându-se în spatele meu.

— Gândeşti să pleci, căţelandrule? Ar fi nepoliticos. Dacă sari, va trebui să-ţi înşfăcăm fata şi s-o ţinem până te hotărăşti să te întorci şi să mă asculţi.

Derek încremeni, dar i-am putut simţi inima bătându-i tare în spatele meu şi i-am auzit respiraţia rapidă şi superficială, în timp ce se lupta să-şi păstreze calmul. Mâna mi-a alunecat în buzunar, apucând cuţitul. Derek m-a strâns de umăr, mângâindu-l din nou.

— E-n regulă, şopti el. E-n regulă.

Dar inima lui continua să-i bubuie în piept, spunându-mi că nu era.

— Cum să nu, zise Liam. O să fie foarte bine. Cei din Haită nu sunt cu desăvârşire monştri. Acest biet copil orfan a zbârcit-o. N-o s-o mai facă niciodată. Or să înţeleagă ei. Probabil or să-i

15 Prescurtare pentru special effects (efecte speciale) din teatru, film si televiziune

dea… Aruncă o privire spre Ramon. Cincizeci-cincizeci?

Ramon se gândi, apoi aprobă din cap.

Liam se întoarse iarăşi spre noi:

— Cincizeci-cincizeci şansă de supravieţuire. Şi dacă nu, or să termine repede. Fără drujbă pentru tine.

— De ce ne spuneţi nouă toate astea? am întrebat.

Era ca scena clasică James Bond, în care tipul rău îi explică ce o să-i facă lui James Bond, dându-i timp să se gândească la un plan de scăpare. Ceea ce chiar speram că făcea Derek. Eu poate că nu eram de prea mare ajutor – nu când venea vorba de a urzi împotriva vârcolacilor –, dar eram destul de bună la încetinit.

— Bună întrebare, drăguţă. De ce să nu-l înşfăcăm, să-l legăm fedeleş, să-l aruncăm în camionul nostru şi să-l livrăm lupilor din Syracuse? Pentru că Alfa nu-i prost. Dacă îi ducem un copil ale cărui vaiete nu le-a provocat el, s-ar putea să asculte. Vezi, numai într-un singur fel poate ţine figura. Dacă prietenul tău vine cu noi de bunăvoie şi mărturiseşte.

Derek pufni:

— Mda.

— Nu-ţi place planul?

Derek îl fulgeră cu privirea.

Liam oftă.

— Bine, atunci. Varianta a doua este următoarea: te ucidem şi ne distrăm puţin cu fata.

— Eu mă ocup de ucis, zise Ramon. Poţi să iei tu fata. E puţin prea tânără pentru mine.

Liam rânji:

— Mie îmi plac când sunt tinere.

Privirea lui mă măsură din cap până-n picioare, făcând să mi se ridice fiecare firişor de păr de pe corp. Mâinile lui Derek se încleştară ca o menghină pe umerii mei.

— N-o amestecaţi pe ea în asta, mârâi Derek.

— Niciodată! îşi dezveli Liam dinţii într-un rânjet larg. Aproape c-am sperat să zici nu. Sigur, mi-ar plăcea un ţap ispăşitor pe care să-l dau de mâncare Haitei. Dar o mică scumpete ca asta, care deja ştie cine unt? Asta-i de-a dreptul… dulce, zâmbi el.

Îmi aruncă o privire care mă făcu să mă lipesc mai tare de Derek, strângând cuţitul atât de tare încât mă durea mâna.

Când Liam făcu iarăşi un pas în faţă, braţul lui Derek mă acoperi cât ai clipi ca o aripă şi un mârâit vibrant i se ridică din rărunchi.

Liam îşi întinse mâna spre mine. Când Derek se încordă, şi-o retrase, apoi repetă gestul, testându-i reacţiile, râzând când obţinea vreuna, până când şi Ramon începu să râdă.

— Ia te uită! zise Liam. Căţelandrul cred că şi-a tras o tovarăşă. Nu-i cel mai drăguţ lucru din lume? Se aplecă spre Derek, coborându-şi vocea: N-o să ţină. Nu ţine niciodată. De ce nu mi-o dai tu pur şi simplu acum şi mă laşi să te ajut să treci peste asta? Dureros, dar rapid. E cea mai bună cale.

Derek mă împinse în spatele lui. Vârcolacii sloboziră un urlet de râs.

— Cred că spune nu, zise Ramon.

— N-o amestecaţi pe ea în asta, repetă Derek.

Liam clătină din cap.

— Cum aş putea să fac aşa ceva? Uită-te la ea. Atât de micuţă şi de drăguţă, ochi mari albaştri holbaţi şi speriaţi.

Se aplecă pe după Derek, ca să se uite la mine.

— Părul ăla n-o ajută cu nimic. Îi mai pot simţi încă mirosul de vopsea. Ce culoare e de fapt? Blond, pun pariu. Arată ca o blondă.

Căutătura lui îmi răscoli măruntaiele.

— Dacă eu merg cu voi, ea e liberă să plece, zise Derek. Bine?

— Nu, am şoptit.

— Bineînţeles, zise Liam.

— Derek, am şoptit iar.

El îşi duse mâna la spate, făcându-mi semn să tac. Era o şmecherie. Avea un plan. Trebuie să fi avut un plan.

— Ăsta-i târgul, zise Derek.

— Târg? râse Liam. Treaba asta nu se negociază, căţelandrule.

— Ba da, dacă vreţi să cooperez. O să merg cu voi, dar primul lucru pe care-l facem este s-o urcăm pe ea într-un autobuz. După ce o s-o văd plecând în siguranţă, sunt al vostru.

— Îm-hmm. Liam se legănă pe călcâie. Inteligenţa ta nu se simte un pic insultată, Ramon?

— Ba bine că nu.

Ramon veni agale lângă prietenul lui.

— Aţi spus că o s-o lăsaţi să plece…

— Şi-o s-o facem. Odată ce tu ţi-ai îndeplinit partea ta. Până atunci, ea e garanţia noastră suplimentară că o să ţi-o îndeplineşti. Şi, nu te nelinişti, o să avem noi grijă de ea…

Derek ţâşni înainte atât de repede că-i prinse pe amândoi cu garda jos. Îl apucă pe Liam de pieptul cămăşii şi-l trânti în Ramon. Omul se prăbuşi.

— Fugi! zise Derek.

Mi-am scos cuţitul.

— Fugi!

Îmi dădu un brânci de mă trimise cât colo. Am început să alerg, dar încet, cu mâna pe cuţit, în timp ce priveam peste umăr, ajungând destul de departe cât să creadă Derek că eram în siguranţă, fără să-l abandonez.

Derek îl prinse pe Ramon şi-l azvârli în stâlpul de pompieri pe care acesta, lovindu-l cu capul, îl făcu să zbârnâie.

Liam plonjă spre Derek. El se feri la o parte din cale. Cum Ramon zăcea nemişcat la pământ, Derek şi Liam rămaseră faţă în faţă, mişcându-se în cerc. Liam plonjă din nou, iar Derek se răsuci, dar Liam îl prinse de spatele bluzei, îl săltă de la pământ şi-l aruncă.

Derek aterizã, alunecând. Liam se aplecă deasupra lui, fără să se grăbească, în timp ce Derek se chinuia să se ridice, horcăind şi tuşind, în patru labe pe pământ. Am cârmit să alerg înapoi. Atunci Derek a ţâşnit în picioare şi-a rupt-o la goană.

Treizeci şi cinci

Am alergat în zigzag printr-un cartier comercial întunecat, cu Liam suflându-ne în ceafă tot drumul. Când am ajuns la un complex de reşedinţe, rămase în urmă, ca şi cum n-ar fi vrut să fie văzut alergând după doi copii. Se ţinea la vreo treizeci de metri în urma noastră, în mod clar plănuind să recupereze distanţa când aveam să ajungem într-un loc mai izolat.

În capătul complexului era un şir de magazine cu o parcare mare în faţă. Când am ajuns acolo, ne-am uitat în urmă şi nu l-am mai văzut. Am continuat totuşi să mergem şi ne-am mai îndepărtat vreo două străzi, până am ajuns în spatele unei brutării închise.

M-am rezemat de zidul rece de cărămidă, încercând să-mi recapăt suflul.

— Vrei sfaturi de autoapărare? zise Derek, gâfâind.

Am încuviinţat din cap.

— Prima lecţie învăţată de la tata? Dacă te confrunţi cu un luptător mai bun decât tine, la prima ocazie, surprinde-l cu figura ta secretă… Se aplecă la urechea meu. Fugi mâncând pământul.

Mă bufni râsul şi dinţii mi se opriră din clănţănit. Am tras adânc aer în piept şi m-am lăsat relaxată eu spatele de zid.

— Aşadar, el era la fel de puternic ca tine? am întrebat.

— Indiferent ce mi-or fi ajustat savanţii ăia, n-a fost creşterea forţei. Era el mai mărunt decât mine, dar nu la fel de puternic şi avea mai multă experienţă de luptă. Am fost serios depăşit. Îşi şterse pietricelele incrustate în bărbie. Nu eşti singura care o să aibă nevoie de antrenament. Tata m-a învăţat cum să-mi folosesc forţa în avantajul meu. Numai că asta nu ajută când te lupţi cu alţi vârcolaci.

Îşi roti umerii, apoi îşi dădu o şuviţă de păr năclăită de sudoare la o parte din ochi.

— Ne tragem răsuflarea, dar apoi trebuie să ne mişcăm. Odată ce va ajunge la concluzia că ne-a pierdut, o să se întoarcă şi-o să ne ia urma.

— Sunt OK, am zis eu, ridicându-mă de la perete. Când vrei să mergem…

Ceva se mişcă deasupra capetelor noastre. Mi-am ridicat ochii şi l-am văzut pe Liam sărind de pe acoperiş. Aterizâ în picioare, drept în spatele lui Derek.

— Băiatul tău nu e chiar gata de plecare, drăguţă. Sunt nişte treburi de terminat mai întâi.

Liam îl pocni pe Derek cu un upercut care-l trimise împleticindu-se câţiva paşi în spate şi care-i umplu gura de sânge. Am scotocit după cuţit, dar mi se prinsese în cutele buzunarului. Până să-l scot eu, Derek îl lovise şi el pe Liam, iar acum amândoi erau încleştaţi, rostogolindu-se pe jos, fiecare încercând să-l prindă de gât pe celălalt.

Câte scene de bătaie văzusem în filme? Chiar scrisesem vreo câteva. Dar să fiu aici, să privesc, să ştiu că e cineva de-adevăratelea în pericol, făcea să mi se pară că toate scenele de bătaie văzute fuseseră filmate cu încetinitorul. Aceasta era un

vârtej de pumni, şi de picioare, şi de mârâituri, şi de horcăieli, şi de sânge. Cel mai mult vedeam sânge, care ţâşnea, împroşca, şiroia, în timp ce eu mă repezeam când înainte, când înapoi, ţinând cuţitul în mână.

Mi-am amintit de toate momentele acelea în care fusesem spectatoare, revărsând ironii despre fata stupidă, inutilă care dădea târcoale pe la marginea luptei, ţinând în mână o armă, dar nefăcând nimic, privind cum partenerul ei încasează pumni. Ştiam că trebuit să-l ajut pe Derek. Ştiam că e la ananghie, că cea mai mare parte a acelui sânge şi a acelor icnete şi horcăieli erau ale lui. Nu-mi era frică să folosesc cuţitul. Voiam să-l folosesc. Dar nu găseam nicio ocazie. Zburau pumnii, zburau corpurile, zburau loviturile de picioare şi ori de câte ori mi se părea că văd o breşă, făceam un salt înainte numai ca să-l descopăr pe Derek în calea mea, nu pe Liam, şi mă retrăgeam iute înapoi, mai înainte să-l înjunghii pe el.

Apoi Liam l-a prins pe Derek în genunchi, imobilizându-l într-o priză, cu mâna liberă înfiptă în părul lui Derek. L-a dat dintr-o smucitură capul pe spate şi în clipa aceea am văzut-o pe fata de la popasul camioanelor, cu gâtul tăiat, şi n-am mai stat să mă gândesc dacă o puteam face, ci m-am repezit la Liam şi i-am înfipt cuţitul în spatele coapsei, până la plăsele.

Liam a scos un urlet şi mi-a dat un dos de palmă. Am zburat cât colo, ţinând încă strâns cuţitul în mână. L-am auzit pe Derek strigându-mi numele când m-am izbit de zid. Capul mi-a zvâcnit înapoi după ce-a buşit cărămida. Felinarele de deasupra au explodat în mii de cioburi de lumină.

Derek m-a prins înainte de a atinge pământul.

— Su-sunt bine, am zis, împingându-l la o parte.

M-am ridicat pe picioare, m-am clătinat, dar mi-am recăpătat echilibrul.

— Sunt bine, am zis, mai tare acum.

M-am uitat în jur. Cuţitul căzuse lângă mine. L-am luat repede.

Liam zăcea în spatele lui Derek, tăvălindu-se pe jos, mârâind în timp ce încerca să-şi oprească sângerarea. Am şters-o.

De data asta nu ne-a urmărit nimeni, dar nu conta. Am continuat să fugim, ştiind că Liam va veni după noi din clipa în care va fi în stare.

— Trebuie să găsim o toaletă pentru tine, zise Derek, când am cotit după o clădire.

— Pentru mine? Sunt...

— Trebuie să te ducem la o toaletă.

Am tăcut. Evident, Derek era în stare de şoc şi el avea nevoie de o toaletă, ca să se spele şi să se aranjeze puţin.

— O să ne adulmece şi-o vină după noi, am zis eu. Trebuie să-l inducem în eroare.

— Ştiu. Mă gândesc.

Şi eu mă gândeam, căutând să-Mi-amintesc fiecare film cu fugari pe care-l văzusem vreodată unde cineva scăpa de câinii care-i luaseră urma. Am încetinit când am văzut o baltă uriaşă de la ploaie, la o gură de scurgere astupată de gunoaie. Apa se întindea pe cel puţin cinci metri lăţime. Apoi, mi-a venit o idee mai bună.

— Urcă-te pe bordură şi mergi pe margine până la capăt, am zis eu.

— Ce?

— Fă-o şi nu-ntreba.

Am alergat de-a lungul bordurii până am văzut uşa unui mic bloc de apartamente. L-am condus pe Derek pană acolo şi am apăsat pe clanţă. Era încuiată.

— Poţi s-o spargi? am întrebat.

Îşi şterse mâinile de sânge, apoi apucă de clanţă. Am încercat să mă uit mai bine la el, să văd cât de rău fusese bătut, dar era prea întuneric şi n-am văzut decât că era mânjit de sânge peste tot – pe faţă, pe mâini, pe bluza de trening.

Smuci de uşă şi o deschise. Am intrat, ne-am învârtit niţel înăuntru, apoi am ieşit din nou pe stradă.

— Acum o luăm pe unde am venit, am zis eu. De-a lungul bordurii. Refacem calea înapoi.

Am ajuns la baltă şi acolo m-am oprit.

— O luăm prin ea până pe partea cealaltă.

Derek încuviinţă.

— Şi el o ajungă aici, o să ne urmeze mirosul şi-o să creadă că suntem undeva în apartamentele alea, fără să-şi dea seama că ne-am întors pe urmele noastre. Deşteaptă mişcare.

Pleoscăind prin apa rece până la glezne, lui Derek păru să-i dispară şi ultima fărâmă de şoc. Odată ajunşi pe partea cealaltă, preluă comanda şi mă conduse pe direcţia vântului,

astfel încât Liam să nu ne poată adulmeca. Apoi mă împinse într-o cafenea. Înăuntru erau doar câţiva clienţi, toţi strânşi la tejghea, stând de vorbă cu barmanul. Nimeni nu s-a uitat la noi când am trecut glonţ către toaletă.

Derek mă dirijă în toaleta bărbaţilor şi încuie uşa. Mă ridică şi mă aşeză pe blatul chiuvetelor înainte să pot protesta, apoi îşi spălă bine mâinile, cu mânecile suflecate până la coate, de parcă se pregătea pentru operaţie.

— Hm, Derek…?

Udă un şervet de hârtie şi mă apucă de bărbie, ridicându-mi faţa şi ştergându-mă.

— Derek? Nu sunt rănită.

— Eşti plină de sânge.

— Dar nu e al meu. Pe cinstite. E de la…

— Vârcolac. Ştiu. Îmi ridică mâna şi se apucă s-o cureţe. Tocmai de aceea trebuie să-l dau jos.

— Derek? M-am aplecat, încercând să-i văd faţa. Eşti bine?

Continuă să frece.

— Sunt două căi să devii vârcolac. Fie te naşti unul dintre ei, fie eşti muşcat de unul. Dacă saliva lui ajunge în sângele tău, e ca un virus.

— Bine, dar şi sângele?

— Tata zice că nu, doar saliva. Dar se poate să se fi înşelat, iar tu eşti plină de tăieturi, julituri şi sânge.

Aveam câteva tăieturi şi julituri şi eram doar stropită cu sânge, dar am tăcut şi l-am lăsat să mă şteargă.

În timpul ăsta, am încercat să-mi dau seama cât de rău era el rănit. Obrajii lui juliţi erau incrustaţi cu pietricele. Nasul îi era însângerat. Spart? Un ochi deja se învineţise. Era sânge ăla din colţul lui? Buza de jos îi era despicată şi umflată. Îşi pierduse vreun dinte? I se mişca vreunul, gata să cadă?

— Nu te mai frichini, Chloe.

Nu mă puteam stăpâni. Rănile lui în mod clar aveau nevoie de mai multă atenţie decât ale mele, dar n-avea niciun rost să zic ceva până când nu termina.

În cele din urmă, când părea că mi-a şters şi ultima pată de sânge – şi mi-a luat şi câteva straturi de piele – am zis:

— OK, acum e rândul tău.

— Scoate-ţi jacheta şi bluza.

— Derek, sunt curată. Crede-mă, n-am fost niciodată atât de

curată.

— Ai sânge pe manşete.

Când mi-am scos jacheta, fermoarul mi-a prins medalionul.

— S-a agăţat… am început.

Derek trase de jachetă… şi lănţişorul se rupse, iar medalionul căzu. înjură şi-l prinse înainte să atingă pardoseala.

— … de medalionul meu.

Mai înjură o dată, apoi spuse:

— Îmi pare rău.

— Fata din gang a tras de el, am minţit eu. Închizătoarea probabil s-o fi slăbit. Nu-i mare scofală.

Se uită la medalionul din palma lui.

— Ăsta nu era roşu, înainte?

Nu mă mai uitasem cu atenţie la el de vreo câteva zile – nu avusesem oglindă şi medalionul fusese sub tricou. Şi înainte mi se păruse că îşi schimbase culoarea, dar acum era cu totul diferită, aproape albastră.

— Cre-cred că-i un fel de talisman, am zis eu. Mi l-a dat mama ca să-l alunge pe baubau – stafii, bănuiesc

— Hm. Se uită la el, apoi clătină din cap şi mi-l dădu înapoi. Atunci mai bine îl ţii la tine.

L-am vârât în buzunar, îndesându-l adânc, ca să fie în siguranţă. Apoi mi-am scos bluza de trening mi-am ridicat mânecile. Nu erau îmbibate în sânge, nu pătrunsese prin jachetă, dar tot m-a pus să-mi spăl mâinile până la cot.

— Bun, acum am putea să ne ocupăm de tipul care a fost de fapt în luptă? E sânge mult. Pare să fie din nasul tău, în mare măsură.

— Este.

— Ai fost lovit în piept de vreo câteva ori. Ce-ţi fac coastele?

— Poate învineţite. Nimic grav.

— Jos bluza de trening!

Oftă, de parcă acum eu eram cea care făcea prea mare caz.

— Dacă vrei să plec, ca să te examinezi singur…

— Nu.

El scoase bluza, împăturind-o şi aşezând-o pe blatul chiuvetelor. Nu era murdară mai jos de guler, unde cursese sânge din nas şi din buză. Cred că era de aşteptat după o bătaie cu pumnii, nu cu arme. El spuse că-l dureau coastele din partea dreaptă la atingere, dar ca să fiu cinstită, oricum n-aş fi ştiut să

deosebesc coastele rupte de coastele învineţite. Nu-l stingherea când respira, şi ăsta era cel mai important lucru.

— Bine, acum nasul. E rupt? Doare?

— Şi dac-ar fi rupt, nu poţi face nimic.

— Lasă-mă să-ţi văd ochii.

Bombăni, dar nu se opuse. Colţul ochiului injectat de sânge începuse deja să se limpezească şi nu i-am găsit vreo tăietură. Era însă învineţit. Când i-am comunicat asta, el doar a mârâit. Am udat un nou şervet de hârtie.

— Ai ţărână pe obraz. Dă-mi voie…

— Nu.

Îmi prinse mâna înainte să-i pot atinge faţa. Luă şervetul şi se aplecă peste chiuvetă, să se şteargă el însuşi. Am încercat să nu mă chircesc, privindu-l. Pietrişul îi săpase adânc în obraz.

— O să fie nevoie de doctor pentru ce ai acolo.

— Mda.

Îşi studie obrazul în oglindă, cu o expresie impenetrabilă, până când observă că mă uitam la el şi atunci întoarse şi se dădu la o parte din faţa oglinzii. L-am întins un alt şervet de hârtie ud, cu care şi-a curăţat inutil şi gulerul, stropit cu sânge.

— Mai ai deodorantul ăla? întrebă el.

L-am scos din buzunarul jachetei şi l-am aşezat pe chiuvetă. El continuă să se spele.

— Pe terenul dejoacă, am zis eu, când negociai, nu vorbeai serios, nu-i aşa? Când spuneai că te duci cu el? Era o şmecherie.

Tăcerea se întinse mult prea mult.

— Derek?

Nu se ridică, doar întinse mâna şi luă un alt şervet ferindu-şi privirea.

— Ai auzit ceva din ce au povestit ei? am zis.

— Despre?

Cu privirea tot aţintită asupra şervetului, îl împături meticulos şi abia după aceea îl aruncă la gunoi.

— Vânatul oamenilor ca distracţie? Mâncatul lor?

Amărăciunea din glasul lui mă sfâşie.

— Mda, am prins partea asta.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine.

Îşi ridică ochii, privind fără expresie:

— Nu?

— Nu, decât dacă a fi un vârcolac te transforma într-un lup şi într-o brută înapoiată.

Ridică din umeri şi mai rupse nişte şervete de hârtii

— Tu vrei să vânezi oameni, Derek?

— Nu.

— Dar te gândeşti la asta?

— Nu.

— Dar să-i mănânci? La asta te gândeşti?

Îmi aruncă o privire dezgustată.

— Bineînţeles că nu.

— Visezi câteodată că ucizi oameni?

Clătină din cap.

— Numai cerbi şi iepuri. Când m-am încruntat, a continuat: în ultimii ani am tot visat că sunt lup. Alergând prin pădure. Vânând cerbi şi iepuri.

— Exact. Ca un lup, nu ca un monstru mâncător de oameni.

Îşi udă şervetul de hârtie.

— Deci de ce i-ai lăsa vreodată pe tipii ăia să te ia… M-am oprit. Haita! Asta voiai? Să le spui celor doi că de duci şi, după ce aveau să mă elibereze pe mine, să spui în faţa Haitei adevărul şi să te foloseşti de prilej ca... o introducere? Ca să faci cunoştinţă cu ei? Să fii împreună cu semenii tăi?

— Nu. Asta nu contează pentru mine. Tata spune că are importanţă pentru ceilalţi vârcolaci. Avea pentru ceilalţi băieţi – îl urau pe oricare nu era de-al nostru. Mie, însă, nu-mi pasă. Singurul motiv pentru care aş fi mă să întâlnesc un vârcolac era cam acelaşi pentru care ai vrea tu să întâlneşti un necromant. Să vorbim, să primesc sfaturi, să mă antrenez, şi aşa mai departe, preferabil de la unul care nu este de părere că vânătoarea de oameni e un sport distractiv.

Cum sunt cei din Haită. Ei îi ucid pe mâncătorii de oameni şi nu par prea entuziasmaţi de vânătorii de oameni. Asta te-ai gândit? Că te-ai putea duce la ei şi că te-ar ajuta? Când te-am întrebat dacă i-ai ascultat pe criminalii ăia doi, la partea asta mă refeream – despre Haită. La ce ţi-ar face ei ţie. Dacă ucid vârcolaci cu drujbe şi chestii dintr-astea.

Derek pufni cu dispreţ.

— Atunci înseamnă că nu i-ai crezut, m-am relaxat, dând din cap. Nimeni n-ar face asta. Să tai pe cineva cu o drujbă şi să împrăştii pe urmă fotografii?

— Tipi ăia doar încercau să te sperie.

— Nu. Sunt sigur că există fotografii. Şi sunt sigur că tipi ăia chiar cred că Haita a ciopârţit pe cineva. Dar fotografiile sunt probabil trucate. Poţi să obţii aşa ceva cu efecte speciale şi machiaj, nu?

— Desigur, dar de ce?

— Din acelaşi motiv pe care l-ai numit tu. Să sperii oamenii. Liam şi Ramon cred că Haita chiar a făcut aşa ceva, prin urmare se ţin departe de teritoriul lor. Nu mi se pare o idee proastă.

— Dar tu te-ai gândi vreodată la aşa ceva?

Expresia aceea de dezgust i se întoarse.

— Bineînţeles că nu.

— Dar te-ai gândit să-ţi încredinţezi viaţa unora care se gândesc la asta? Vârcolaci care se joacă de-a judecătorii şi de-a tribunalul pentru semenii lor? Care torturează şi ucid alţi vârcolaci? Ştiind asta, te-ai fi dus la ei, pretinzând că ai ucis şi tu oameni şi sperând că or să te lase să scapi ieftin pentru că eşti copil? Sau că ai fi fost ciudaţii ăia corecţi cu tine? Şi dacă ei decideau că nu meriţi să trăieşti, probabil că aveau dreptate, nu?

O spusesem cu intenţia de-a fi sarcastică. Dar când răspunsul lui a întârziat să vină – mult prea mult inima a început să-mi bată cu putere.

— Derek!

Mototoli şervetul de hârtie.

— Nu, nu-mi doresc să mor, OK?

— Păi, să nu-ţi doreşti.

— Nu-mi doresc, Chloe, zise el blând. Vorbesc serios

Nu.

Ochii ni s-au întâlnit şi panica zumzăitoare din capul meu se prefăcu în altceva, în timp ce inima continua să-mi bubuie în piept, iar gâtul mi se uscă…

M-am uitat în altă parte şi am mormăit:

— Bine.

El îşi îndreptă spatele.

— Trebuie să mergem.

Am încuviinţat şi m-am dat jos de pe blatul chiuvetelor.

Treizeci şi şase

I-am dat lui Derek jacheta mea, iar el a îmbrăcat-o fără proteste – acoperea pata de sânge de pe bluza lui de trening. Când am ieşit de la toaletă, în sfârşit ne-au observat şi cei din cafenea, dar numai ca să ne strige că toaleta era doar pentru clienţii plătitori.

Cafeneaua avea o lichidare de stoc, de după iarnă, de termosuri promoţionale, inscripţionate cu numele localului, aşa că Derek a cumpărat unul plin cu ciocolată fierbinte, şi două pahare de hârtie. La acestea s-au adăugat şase gogoşi şi am avut cina gata pentru a fi luată cu noi.

Nu puteam totuşi să mărşăluim drept către staţia de autobuze. Liam ne mai vâna încă, probabil însoţit de Ramon. Dacă ne urmăriseră mai devreme, era posibil să aflat că trecuserăm pe la staţia de autobuz şi să ne aştepte acum acolo.

Prin urmare, am continuat să mergem cu vântul în spate sau prin spatele clădirilor, apoi am aşteptat, la nicio stradă distanţă, până am văzut venind autobuzul. N-am zărit nici picior de vârcolaci. Sunt sigură că ajutase şi faptul că era doar o staţie de autobuz, nu un capăt de cursă – dacă veniseră pe urmele noastre până la florărie, probabil că nu-şi închipuiseră că ne dusesem acolo pentru a cumpăra bilete de autobuz.

Totuşi, abia după ce ne-am urcat şi autobuzul a plecat m-am relaxat, în sfârşit. Eram la al doilea pahar de ciocolată, când au început să mi se închidă ochii.

— Ar trebui să tragi un pui de somn, zise Derek.

Mi-am înăbuşit un căscat.

— N-o să dureze mult drumul, nu? O oră şi jumătate?

— Cam de două ori pe-atât. Suntem pe ruta de serviciu.

— Ce?

— Ruta cu opriri în toate orăşelele, zise el.

Îmi luă paharul gol din mână. M-am fâţâit în loc, căutând o poziţie mai confortabilă. El a rulat bluza de trening pe care mi-o scosesem şi a aşezat-o pe umărul lui.

— Hai! zise el. Nu muşc.

— Şi, din câte am auzit, ăsta e un lucru bun.

El chicoti înfundat.

— Da, este.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— În câteva ore o să fii într-un pat, zise el. Pariez că ăsta e un lucru bun, nu?

Mai sunase vreodată atât de minunat ceva aşa de simplu? Dar la gândul ăsta, zâmbetul mi-a pierit şi mi-am ridicat capul.

— Şi dacă…?

— Dacă Andrew nu e acolo? Sau dacă nu i-a primit la el? Atunci o să-l găsim pe Simon şi-o să spargem banii pe extravaganţa unui motel ieftin. Oricum o să avem parte de un pat în noaptea asta. Garantat.

— Şi o baie.

Chicoti din nou.

— Da, şi o baie.

— Slavă Domnului. Mi-am pus iar capul pe perna din bluza de trening. Tu ce-ţi doreşti?

— Mâncare.

Am râs.

— Cred şi eu. Mâncare caldă. Eu asta vreau.

— Şi un duş. Chiar vreau un duş.

— Păi, va trebui să te baţi cu mine pentru asta. Dacă vârcolacul ăla a putut să miroasă vopseaua mea de păr, înseamnă că n-am făcut o treabă bună când l-am clătit. Ceea ce ar putea explica şi de ce se simte atât de aspru.

— Despre asta… culoarea. N-am vrut…

— Ştiu. Doar ai luat ceva care să mă facă să arăt altfel. Şi asta a făcut.

— Da, dar se vede că-i artificial. Până şi indivizii ăia şi-au dat seama. Spală-l şi-o să luăm ceva roşu, cum îţi place ţie.

Am închis ochii. Când dădeam să aţipesc, Derek se apucă să fredoneze, atât de încet, încât abia-l puteam auzi. Mi-am ridicat iar capul.

— Scuze, zise el. Am rămas cu melodia asta stupidă în cap. Habar n-am ce e.

I-am fredonat câteva măsuri din Daydream Believer.

— O, da, zise el. De unde…?

— Greşeala mea. Mama obişnuia să mi-l cânte când nu puteam să dorm, aşa că m-am apucat să-l îngân noaptea trecută. Îl cântă The Monkees – prima formaţie de băieţi din lume. L-am aruncat o privire: Şi cu asta tocmai mi-am pierdut şi ultima fărâmă de demnitate pe are am avut-o vreodată, nu?

— Cel puţin nu tu eşti cea care încă îl mai cântă.

Am zâmbit, mi-am sprijinit capul de umărul lui şi în adormit, în timp ce el fredona, încetişor şi fals.

Am coborât la una dintre micile staţii ale cursei „de serviciu”. Când Simon spusese că Andrew locuia în afara lui New York City, mi-am închipuit că se referea la Hudson Valley sau Long Island, dar autobuzul ne lăsă într-un orăşel al cărui nume nu-l mai auzisem până atunci. Derek spuse că ne aflam la vreo cincizeci de kilometri de City şi la vreun kilometru şi jumătate de locuinţa lui Andrew.

Poate să fi fost din pricină că ştiam că eram atât de aproape, dar mi s-a părut că am făcut acel kilometru şi jumătate în doar câteva minute. Am vorbit, am glumit şi ne-am prostit tot drumul. Cu o săptămână în urmă, dacă mi-ar fi spus cineva că Derek putea să glumească sau să se prostească, n-aş fi crezut. Dar se simţea destins acum, chiar înviorat, când destinaţia noastră se afla atât de aproape.

— E chiar acolo, zise el.

Eram pe un drum îngust, străjuit de copaci. Nu eram chiar la ţară, printre ferme, ci mai curând într-o comunitate rurală, cu locuinţele aşezate la mare distanţă de şosea, ascunse în spatele gardurilor, zidurilor şi tufelor de tuia. Cum mă străduiam să o zăresc, Derek îmi arătă:

— Vezi lampadarele alea cu gaz, de modă veche, la capătul aleii de colo? Sunt şi aprinse, ceea ce e semn bun.

Am intrat pe alee – la fel de şerpuitoare şi mărginită de copaci ca şi şoseaua şi aparent la fel de lungă, în cele din urmă am trecut de o curbă şi casa a apărut în faţa noastră. Era o căsuţă de ţară mică şi drăguţă, cum vezi printr-un oraş englezesc vechi, cu ziduri de piatră şi iederă, şi cu grădini de flori care eram sigură că aveau să fie o minunăţie peste vreo lună sau două. În momentul acela, cea mai frumoasă parte era lumina care strălucea la una dintre ferestrele din faţă.

— Sunt aici, am zis eu.

— E cineva aici, mă corectă Derek.

Când am dat să grăbesc pasul, m-a prins de braţ. M-am uitat peste umăr la el şi l-am văzut studiind cu atenţie casa, cu nările fremătând. Îşi înclină capul şi se încruntă.

— Ce auzi? am întrebat.

— Nimic. Se întoarse să cerceteze păduricea întunecată care

înconjura casa. E prea liniște.

— Simon şi Tori probabil dorm, am zis eu, dar mi-am coborât vocea şi m-am uitat în jur, molipsită de neliniştea lui.

Când am ajuns la aleea pietruită, Derek se lăsă pe vine. Îşi coborî capul la trei palme de pământ. Am vrut să-i spun să vină odată, să bată pur şi simplu la uşă şi o să aflăm dup-aia dacă erau şi ei aici, să înceteze să mai fie atât de paranoic. Dar învăţasem că, din păcate, ceea ce consideram odinioară paranoia era, în această nouă viaţă, precauţie înţeleaptă.

După un moment, dădu din cap şi o parte din încordare i se mai risipi, şi se ridică în picioare.

— E Simon aici? am întrebat.

— Şi Tori.

Mai aruncă o privire în jur, încet, aproape în silă, de parcă şi el îşi dorea la fel de tare ca şi mine să dea fuga la uşa de la intrare. Apoi am continuat de-a lungul aleii, cu pietrişul scârţâind sub adidaşii noştri uzi.

Derek era atât de absorbit să se uite la pădurice, că, de data asta, eu am fost cea care a trebuit să-l prind şi trag scurt de braţ, ca să-l fac să-şi îndrepte atenţia la aleea noastră.

Uşa din faţă era întredeschisă.

Derek înjură. Apoi trase adânc aer în piept, de parcă îi stăpânea primele spasme de panică. Îmi făcu semn să urc în spatele lui, apoi păru să se răzgândească şi-mi arătă să stau lângă uşă, cu spatele lipit de zid.

Când m-am dat la o parte din cale, el împinse uşa, deschizând-o încă de un deget. Apoi încă unul. La a treia împingere, simţi un miros şi nările îi fremătară. Sprâncenele i se ridicară a nedumerire.

După o clipă, l-am simţit şi eu. Un miros puternic, amărui, familiar…

— Cafea, i-am mimat, fără glas.

El încuviinţă. Asta era – cafea arsă.

Deschise uşa mai mult. M-am lipit cu spatele de perete, rezistând poftei de-a arunca o privire furişă înăuntru. L-am urmărit în schimb pe el, cum îşi plimbă privirea prin camera de dincolo de uşă, expresia lui dându-mi de înţeles că nu era nimic care să-i fi atras imediat atenţia.

Gesticulă spre mine să stau pe loc şi păşi înăuntru. Acum chiar că nu mai aveam astâmpăr, bătându-mă peste coapse,

frământându-mi degetele de la picioare în adidaşi, cu inima bătându-mi repede-repede. Mi-am dorit să fi fost genul ăla de fată care are întotdeauna la ea o pudrieră cu oglindă. Aş fi putut s-o folosesc aşa cum se făcea prin filmele cu spioni, să văd ce se întâmpla după colţ.

Când m-am aplecat puţin prea aproape de canatul uşii, vocea mea interioară m-a admonestat, spunându-mi să nu fiu stupidă. Tipul cu simţuri bionice era mai bine dotat pentru treaba asta.

În sfârşit, Derek se întoarse. Începu o pantomimă din care am înţeles că el avea să intre şi să arunce un ochi prin casă, în vreme ce eu trebuia să rămân afară. Apoi, după o privire spre împrejurimile întunecate, păru să revină asupra hotărârii dictate de primul impuls. Îmi arătă spre buzunar, mimându-mi deschiderea lamei unui cuţit cu resort. L-am scos din buzunar. Mi-a indicat să stau în urma lui, ghionturile sale autoritare şi încruntătura ce le însoţea spunându-mi mai bine decât orice cuvinte: Vorbesc serios, Chloe. Am încuviinţat din cap.

Am intrat. Uşa din faţă dădea într-un vestibul mic, cu o debara, apoi se deschidea într-un living. Câteva plicuri de corespondenţă erau împrăştiate în faţa uşii debaralei. M-am gândit că probabil fuseseră vârâte printr-o deschizătură de corespondenţă din uşă, dar uşa nu avea aşa ceva şi apoi mi-am amintit că văzusem o căsuţă poştală la capătul lungii alei care ducea de la şosea spre casă. În colţ se afla o măsuţă precar înclinată, pe care se vedea un pliant publicitar.

Derek intrase în living. M-am grăbit să-l ajung din urmă mai înainte să primesc „privirea aceea”.

Era micuţ şi primitor, aşa cum te aştepţi într-o căsuţă de ţară. Fotoliile şi canapeaua erau înţesate de pernuţe desperecheate. Cuverturi tricotate manual erau întinse ordonat peste fiecare spătar. Măsuţele dintr-un capăt şi celălalt ale canapelei erau goale, dar rafturile de sub tăbliile lor dădeau peafară de reviste, iar cele două corpuri de bibliotecă erau ticsite. O lustră orbitoare era singurul aparat electric – nu exista nici televizor, nici computer, nici altfel de dispozitiv electric. O cameră de zi de modă veche, unde să aprinzi un foc în şemineu şi să te ghemuieşti cu o carte în braţe.

Derek se îndreptă spre următoarea uşă. Când scândurile duşumelei au scârţâit, s-a oprit brusc şi aproape că am intrat în el. Îşi lăsă capul într-o parte. Casa era cufundată în linişte.

Straniu de încremenită şi tăcută. Nici dacă toată lumea se dusese la culcare n-ar fi trebuit să fie atâta linişte, ţinând cont că şi Simon, şi Tori sforăiau.

Am intrat tiptil în bucătărie. Mirosul de cafea arsă era înecăcios. Am văzut filtrul de cafea pe dulap, cu becul roşu încă aprins, cu o jumătate de deget de mâl pe fund, ca şi cum un vas întreg de cafea fiersese mocnit cel puţin o zi. Derek se duse până la el şi-l închise.

Pe dulap era o farfurie. Pe ea, o felie de pâine prăjită cu numai o muşcătură lipsă. Un borcan de gem stătea deschis alături, cu cuţitul încă înăuntru. O cană de cafea era aşezată pe masă, peste un ziar deschis. Mi-am aruncat un ochi în cană. Era două treimi plină, iar frişca se coagulase într-o peliculă unsuroasă, albă.

Derek îmi făcu semn să mă ţin din nou aproape de el şi se îndreptă spre spatele casei.

Treizeci şi şapte

Casa era mai mare decât păruse, cu patru uşi pe holul din spate.

Cea dintâi dădea într-o cameră de oaspeţi, cu paturile acoperite de cuverturi bine întinse, cu prosoape împăturite pe măsuţa de toaletă, fără niciun semn că le-ai fi folosit cineva recent. Uşa următoare dădea spre un birou cu o canapea tapiţată – un alt spaţiu pentru oaspeţi, dar, din nou, niciun semn că fusese vreunul de curând pe aici. În partea cealaltă a holului era o baie. Şi aceasta părea nefolosită, cu săpunuri în ambalaj şi şampoane nedesfăcute pe poliţă, gata pentru oaspeţi.

La capătul holului era dormitorul principal. Şi acesta era la fel de ordonat ca şi restul casei, dar patul era nefăcut. Un halat de baie stătea aruncat pe un scaun. Pe o noptieră se afla un pahar cu apă pe jumătate plin şi un roman. Alăturat, se afla o baie, cu un covoraş de baie mototolit şi un prosop aruncat pe peretele despărţitor al duşului. Am pipăit prosopul. Uscat.

Întorşi pe hol, Derek se opri iarăşi ca să adulmece.

— Au fost aici, zise el.

— Simon şi Tori?

Încuviinţă din cap.

— Totuşi n-au dormit aici noaptea trecută, am zis eu. N-a folosit nimeni camera asta de ceva vreme.

Încuviinţă din nou din cap.

— Mai poţi simţi şi mirosul altcuiva? am întrebat.

— Numai pe-al lui Andrew. Mai verific o dată în lată.

Plecă. Aparent hotărâse că nu era nimeni în casă, aşadar nu era niciun pericol să mă lase în urmă. L-am întâlnit în bucătărie, examinând pâinea prăjită. Se aplecă să adulmece.

— Andrew? am întrebat.

Încuviinţă.

M-am dus către masă şi m-am uitat la ziar.

— Se pare că citea din ăsta, bându-şi cafeaua şi aşteptând pâinea să sară din toaster. Şi-a pus gem pe felie, a muşcat o dată, apoi…

Şi apoi ce? Aceasta era întrebarea.

Am ridicat cana de cafea.

— E aici de cel puţin azi-dimineaţă.

Veni lângă mine şi se uită şi el în cană.

— Cercurile arată că a fost aproape plină. Dacă s-a evaporat atât de mult, înseamnă că stă aici de ieri.

— De dinainte să fi sosit Simon şi Tori.

Derek nu răspunse. Se uită pe fereastră, peste chiuvetă, cu privirea inexpresivă.

— E ca… atunci, cu tatăl tău… când a dispărut? am întrebat.

Încuviinţă din cap.

— Mai erau şi alte mirosuri la uşă?

În clipa aceea se întoarse încet, mutându-şi atenţia din nou asupra mea.

— Da, dar sunt o grămadă de motive pentru care să fi venit cineva până la uşă. Se pare că nimeni n-a trecut de prag. Cel puţin, nu sunt urme recente.

— Masa din vestibul arată ca şi când ar fi dat cineva peste ea şi a împrăştiat scrisorile pe jos. După cum arată toată casa, Andrew nu pare genul de om care să fi lăsat o astfel de dezordine.

— Nu, nu este.

— S-a întâmplat ceva la uşă, atunci. A venit cineva sau l-a chemat cineva şi Andrew a plecat în graba mare.

Ca şi tatăl lor. N-am spus asta încă o dată – deja ştiam părerea lui.

Am dat ocol prin bucătărie, căutând mai multe indicii. Totul era atât de ordonat, încât orice ar fi fost nelalocul lui ar fi sărit în ochi, dar n-am găsit nimic.

— Fără îndoială, este un mic dejun pentru o persoană, am zis eu. Şi nu e niciun semn că Simon sau Tori au folosit dormitoarele de rezervă sau baia pentru oaspeţi. Asta ar sugera că indiferent ce s-a întâmplat aici, s-a întâmplat mai înainte de a fi venit ei.

Derek dădu din cap, ca şi cum şi el ajunsese la aceeaşi concluzie.

Am deschis dulapurile de vase. Totul era perfect ordonat înăuntru.

— Se pare că şi Simon a făcut exact ce am făcut noi – a intrat, s-a plimbat prin casă, şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva şi apoi…

Şi apoi ce? Iar întrebarea asta.

— Dacă au plecat, trebuie să fie a doua urmă afară, zise Derek, îndreptându-se către uşa bucătăriei. O să verific dacă s-au dus înapoi la şosea sau…

— Sau poate asta o să fie de ajutor.

Am înşfăcat un desen prins printre facturile şi notiţele de pe uşa frigiderului.

— Ăsta-i făcut de Simon, nu?

Nu era la fel de clar ca mesajul pe care îl lăsase în depozit – un personaj de bandă desenată ar fi bătut la ochi pe frigiderul lui Andrew. Simon avea încredere că Derek avea să-i recunoască opera, chiar dacă era o simplă schiţă.

— Da, e a lui.

— E cineva care înoată. Habar n-am ce înseamnă, dar…

— Dependinţa piscinei, zise Derek peste umăr, deja îndreptându-se cu paşi mari către spatele casei.

M-am repezit după el, dar până să ajung eu la uşă, deja se închidea. Am ieşit afară în curtea cufundată într-o beznă ca smoala, închisă pe trei laturi de copaci uriaşi, care blocau lumina lunii. Derek răsări brusc din umbră, făcându-mă să tresar speriată. Îmi făcu semn să ne întoarcem înăuntru şi închise uşa.

— Nu e acolo? am întrebat.

— Să dăm buzna afară s-ar putea să nu fie o idee atât de strălucită.

Luă din nou desenul şi îl studie, de parcă ar fi căutat vreun indiciu că Simon nu l-ar fi desenat cu tragere de inimă.

— Uşa din faţă, zise el. O s-o luăm pe calea ocolită. Ne furişăm.

Cu un gest de nerăbdare pentru mine să mă ţin aproape, porni. Mi-am scos din nou cuţitul şi l-am urmat. A fost o înaintare înceată până la piscina acoperită. Derek se oprea la fiecare pas să asculte şi să adulmece. Era prea întuneric pentru mine ca să pot face altceva decât să stau cât mai aproape de el cu putinţă. Cu hainele lui închise la culoare şi mersul fără zgomot, nu mi-era deloc uşor; şi din când în când trebuia să întind mâna şi să-i ating spatele jachetei ca să mă liniştesc că mai era încă în faţa mea.

În cele din urmă, am putut zări un luminiş în faţă şi, în el, o clădire palidă. Apoi se auzi un fluierat ascuţit.

— Simon, zise Derek.

Ţâşni în fugă, lăsându-mă să mă poticnesc după el. Mai înainte de a ajunge la uşă, aceasta se deschise.

— Salutare, frate, şopti Simon şi îl lovi bărbăteşte cu pumnul în spinare, încreţindu-i jacheta de nailon. Unde-i Chloe?

— Imediat în urma… Derek se întoarse şi mă văzu împiedicându-mă în cale. Scuze.

— Ai uitat că nu toată lumea vede noaptea? şi Simon îi mai arse un pumn, trecând pe lângă el şi ieşindu-mi înainte, salutându-mă cu o îmbrăţişare cu un singur braţ şi o şoaptă: Mă bucur să te văd.

Îmi strânse braţul mai sus de cot şi dădu să spună ceva, dar Derek îi tăie vorba cu un şuierat:

— Înăuntru.

Am păşit peste prag, în lumina unei lanterne. Observând-o, Derek se uită în jur, alarmat.

— Calm, zise Simon. Nicio fereastră. Tu n-ai zărit lumină, nu-i aşa?

Derek mormăi şi mai făcu vreo câţiva paşi înăuntru. După cum spusese, era o clădire a piscinei, plină cu echipament şi accesorii, stivuite ordonat şi organizat pentru piscină şi grădină. Simon şi Tori se instalaseră în două fotolii de grădină. Ambalaje şi cutii de cola dietetică acopereau masa de alături.

M-am uitat în jur după Tori şi am descoperit-o adormită pe o saltea pneumatică.

— Cu cât doarme mai mult, cu atât mai bine, zise Simon. Noroc că aţi apărut voi doi, pentru că încă o zi numai eu cu ea…

Mimă strângerea de gât.

— Te-am văzut, zise o voce somnoroasă.

Tori îşi înălţă puţin capul:

— Crede-mă, sentimentul e reciproc. Se ridică în capul oaselor şi îşi aranjă părul, pieptănându-l cu degetele, înăbuşindu-şi un căscat. Apoi adăugă: Nimic nu se compară cu a petrece o zi întreagă singură cu un tip care s-o facă pe o fată să spună „Unde mi-a fost mintea?”

— Măcar un lucru bun tot vine din asta, murmură Simon.

Tori se uită la mine.

— M-a părăsit aici. Singură. Neînarmată. La mila oricui l-o fi răpit pe prietenul tatălui său…

— Mai întâi, din ceea ce am auzit despre vrăjile tale, eşti al naibii de mai bine înarmată decât mine, zise Simon. În al doilea rând, te-am părăsit? Pardon? Tu ai refuzat să mă însoţeşti.

— Pentru că n-am văzut rostul. De ce să fi alergat pe afară căutându-i pe băieţii cei răi? Sunt sigură că dacă rămânem aici, pe loc, or să ne găsească ei, foarte urând. Chestia deşteaptă de făcut ar fi fost să ne îndepărtăm cât mai mult cu putinţă de locul ăsta. Dar, nu, bieţii Derek şi Chloe s-ar putea să nu ne mai găsească. Alo? Flutură o mână spre Derek. Copoi uman. O să ne găsească el.

Simon se aplecă spre mine şi şopti:

— A fost amuzant.

— Şi apoi… dădu să continue Tori.

Am întrerupt-o:

— Şi apoi ne-am amintit că am stabilit un moratoriu pentru ciorovăială şi dacă avem vreo problemă de discutat, ar trebui să aşteptăm până ne vom afla într-un loc mai sigur.

— Trebuie să stabilim şi o regulă de joc, zise Derek, în caz că se mai întâmplă vreodată aşa ceva. În clipa asta, cel mai important este Andrew. Se întoarse către Simon: Ce ai găsit când ai ajuns aici?

Exact ceea ce găsiserăm şi noi, după cum ne explica Simon. Uşa din faţă fusese întredeschisă şi o lăsaseră şi ei întocmai la

fel, ca să ne prevină şi să intrăm cu băgare de seamă. Merseseră prin casă şi, când Simon realizase că totul semăna cu dispariţia tatălui său, ieşi seră repede de acolo. Simon lăsase biletul şi descoperise cheile, aşa că se refugiaseră aici, în dependinţa pentru piscină.

— Ai cheile? întrebă Derek.

Simon i le întinse.

Derek scotoci printre ele.

— Par să fie un set complet. Maşina mai este încă în garaj?

Simon înjură încet.

— Am uitat cu desăvârşire să verific.

— O să ne uităm, dar pun pariu că mai e.

— Maşină? se apropie Tori. Avem o maşină?

— Nu, noi nu… începu Derek.

— Aveţi şaisprezece ani, da? zise Tori.

— Am împlinit şaisprezece acum două luni, închis în Sanatoriul Lyle, ceea ce înseamnă că nu am carnet şi chiar dacă aş fi avut…

— Dar ştii să conduci, da? zise ea. Pari destul de în vârstă ca niciun poliţist să nu te oprească, dacă respecţi limita de viteză, nu treci pe galben…

— Nu fur o maşină de la un tip despre care nu ştiu unde e şi care poate fi dat dispărut în orice clipă. Singurul lucru pentru care mă interesa maşina este că, dacă se mai află aici, înseamnă că Andrew n-a plecat singur. L-a luat cineva. Dar tot nu ştim dacă a fost cu sau fără voia lui.

— Deci ce-o să facem?

— O să presupunem că a fost răpit şi o să ne îndepărtăm cât mai mult cu putinţă de locul ăsta, în caz că răpitorii se întorc.

Tori se întoarse către Simon:

— Vezi? Putem dormi puţin, apoi urmăm sfatul meu…

— Vreau să spun imediat, zise Derek.

Avea dreptate, cu cât plecam mai curând, cu atât mai bine, dar n-am putut să nu-mi simt umerii pleoştindu-se la gândul de a porni iarăşi la drum. De a merge iarăşi pe jos. De a mânca batoane energizante şi de a dormi iarăşi prin ganguri. Am încercat să-mi scot din minte casa, călduroasă şi confortabilă, cu paturi, mâncare, duşuri…

Simţind asupra mea privirea lui Derek, mi-am îndreptat umerii:

— Sunt bine.

— Bineînţeles că este, zise Tori. Încrezuta noastră mică… De data asta se opri singură. Bine, scuze, dar ştiţi ce vreau să spun. Câtă vreme Chloe poate merge, n-o să recunoască niciodată că are nevoie de odihnă.

— Am dormit în autobuz.

— Vreo oră, zise Derek. Şi niciun pic noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat noap…? Simon se opri. Mai târziu, ştiu. Dar Tori are dreptate. Chloe are nevoie de odihnă şi nu e singura. Suntem frânţi. E deja târziu. Dacă ne-am putea odihni aici în siguranţă, ne-am încărca toţi patru bateriile. Altminteri, or să ne lase când să avem mai multă nevoie de ele.

Îmi dădeam seama că Derek ar fi vrut să plecăm imediat, dar după o clipă de gândire, ne făcu semn către uşă.

— Ne trezim în zori şi, o jumătate de oră mai târziu, am plecat. Dacă n-o să fiţi gata, veţi fi lăsaţi în urmă. Orice lumină care nu e aprinsă, rămâne aşa. Nu vă apropiaţi de nicio fereastră…

Treizeci şi opt

Am făcut toţi patru duş. Pentru că erau două băi, a mers repede. În timp ce-mi aşteptam rândul, am încercat să fac un nod la lănţişorul meu – nu-mi plăcea să ţin medalionul în buzunar. Când nu mi-a ieşit, am căutat nişte aţă şi-am găsit în schimb o bucată de panglică, de care am legat pandantivul.

După duş, am mâncat. Andrew avea o grămadă de mâncare cumpărată de-a gata – abilităţile sale gospodăreşti păreau să nu se extindă şi la bucătăreală. Am descoperit mâncăruri congelate acceptabile, pe care le-am gătit în cuptorul cu microunde – şi au fost atât de gustoase, mai gustoase decât oricare altă cină sofisticată.

Simon ne-a organizat turele de pază, în timp ce mâncam. Derek a stăruit să fie el primul, iar noi ceilalţi să ne ducem la culcare, cu Tori şi cu mine în camera de oaspeţi, iar Simon pe canapeaua din birou. Nici unuia nu i s-a părut corect să doarmă în patul lui Andrew.

Eu am făcut întâi o escală la baie. Când am ieşit, am văzut fotografiile de pe hol şi m-am oprit la una cu Simon şi Derek. Să

fi avut vreo doisprezece ani, perpeleau bezele la un foc de tabără. Simon arăta ca Simon, cu ciuful lui de păr blond-închis ca nişte ţepi şi cu rânjetul larg, în timp ce se dădea mare cu bezeaua lui în flăcări în faţa aparatului.

Derek arăta altfel. Fotografia fusese făcută înainte de a i se fi declanşat schimbările pubertăţii. Obrazul îi era curat şi avea un smoc de păr negru care-i cădea în ochi. Era mai înalt decât Simon, dar nu prea mult, şi era mai slab – nu începuse încă să se împăneze cu muşchi. Încă nu era pretendent la copertele de reviste, dar era tipul acela de băiat spre care, la aceeaşi vârstă cu el, eu aş fi aruncat o privire peste şirurile de bănci din clasă şi aş fi gândit că era drăguţ, cu ochi într-adevăr frumoşi.

— Aia a fost făcută aici, în spatele casei.

Am tresărit. Simon râse şi clătină din cap.

— Da, am zis. Tot mai sunt cu nervii întinşi. Deci asta a fost făcută aici?

I-am arătat către fotografie.

Încuviinţă din cap.

— În vara de dinainte ca tata şi Andrew să se certe, cred. Exista un luminiş în care Derek şi cu mine am stat la cort. Făcu o pauză, gândindu-se. Mă întreb dacă Andrew mai păstrează tot echipamentul ăla. Sunt sigur că ori nu e genul de fată care să umble cu rucsacul în spinare, dar…

— Dacă asta ar însemna să nu mai doarmă în clădiri colcăind de şobolani, cred că o să voteze pentru.

— O să vorbesc cu Derek să ne dea timp să căutăm echipamentul de campare mâine. Ştiu că eşti epuizată, aşa că n-o să te ţin de vorbă, dar o să-mi povesteşti aventurile de la care am lipsit, de data asta?

Am schiţat un zâmbet obosit.

— Sigur. Am dat să plec, dar m-am oprit. Ai pus ceasul să sune, da? O să mă trezeşti după tura ta?

— Mă îndoiesc că vreunul dintre noi o să-şi facă tura. Derek m-a lăsat să organizez schimburile numai pentru că n-avea chef să se certe. Eu o să ies la trei, dar el n-o să renunţe la postul lui.

— Şi el are nevoie de somn.

— De acord, şi am să-l bat la cap. Dar nu-i place că suntem aici şi n-o să vrea cu niciun chip să lase pe cineva fără puteri şi simţuri de supererou să stea de pază.

Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să găsim, dimineaţă, corturile şi sacii ăia de dormit, să-l ducem în primul camping şi să-l lăsăm să doarmă atunci.

M-am îndepărtat câţiva paşi, înainte ca el să spună:

— Chloe?

M-am întors. Holul era întunecos, luminat doar de lustra din living din spatele lui, iar faţa lui Simon era ascunsă în umbră.

— Derek… s-a purtat OK cu tine astăzi? Ştiam că îi căşunase pe tine înainte să plecăm din Buffalo şi am fost îngrijorat. Păreţi să fiţi în relaţii bune acum…

— Suntem. Cum n-a zis nimic, am spus: Pe bune. Ne-am înţeles minunat, de fapt. O schimbare plăcută.

Nu i-am putut vedea expresia, dar i-am simţit privirea aţintită asupra mea. Apoi a spus, încet:

— Bine.

O pauză şi apoi se auzi un mai apăsat:

— Asta-i bine. Ne vedem mâine, atunci. O să vorbim.

Ne-am îndreptat spre dormitoare.

Încă o dată, somnul şi cu mine n-am căzut la pace. Creierul meu era mult prea preocupat să se joace pe tărâmul coşmarurilor.

Mă tot gândeam la pădurea care înconjura casa. Am auzit o creangă zgâriind geamul şi am sărit speriată, convinsă că era un liliac, şi apoi, bineînţeles, am început să mă gândesc la liliecii zombi, captivi în leşurile lor zdrobite…

După un vis denaturat ca de Disneyland, despre zburdat prin pădure, conducând un alai cântător de lighioane zombi, m-am trezit brusc, năduşită, şi m-am hotărât că era timpul să renunţ la fantome… ca să zic aşa. M-am dat jos din pat şi m-am uitat la ceas. Era aproape cinci, adică Simon avusese dreptate că Derek n-avea să ne lase să facem noi de pază. M-am ridicat, am luat o haină din debaraua de lângă intrare şi m-am îndreptat către bucătărie.

— Chloe, a vibrat din pădure mârâitul lui Derek mai înainte să-l pot vedea. L-am spus lui Simon că vreau ea voi să dormiţi…

Se opri când mirosul de cârnaţi ajunse la el. Mi l-am imaginat adulmecând aerul, cu stomacul ghiorţăind, şi am încercat să nu râd.

L-am găsit stând pe iarbă, în luminiş. L-am întins un scaun de grădină şi o farfurie cu cârnaţi în chifle.

— Ştiu că n-o să vii înăuntru, aşa că ai putea măcar să stai şi să te simţi bine. Adică, dacă nu ţi-e foame…

Luă cârnaţii. Am scos o sticlă de cola din buzunar, apoi mi-am dat jos haina şi i le-am întins pe amândouă.

— Ar trebui să dormi, zise el.

— Nu pot.

— Ba poţi. Doar închide ochii şi… Mă studie şi-apoi mormăi: Care-i problema?

M-am uitat înspre pădure. Aerul mirosea, foarte vag, a fum de lemne, amintindu-mi de fotografie.

— Am văzut o poză cu tine şi cu Simon. El a zis că voi, băieţii, aveaţi un loc de campare pe aici. Ăsta e?

— Deci schimbăm subiectul? Clătină din cap, îşi desfăcu scaunul, se aşează şi se uită la mine, aşteptând câteva clipe. Apoi spuse: Da. Ăsta e locul.

— Miroase ca şi cum a mai făcut şi altcineva un foc de tabără, ceva mai devreme, în noaptea asta. Arde cineva frunze? Sau copiii au grăbit un pic vara?

— Deci în mod hotărât schimbăm subiectul?

Am făcut o pauză, apoi m-am aşezat în iarbă.

— E doar… din cauza ei, am arătat eu spre pădure. Sunt îngrijorată că o să… ştii tu, în timp ce dorm…

— O să învii un alt cadavru?

Am dat din cap.

— De aceea n-ai putut dormi nici noaptea trecută, este? M-am gândit la asta, mai târziu, în autobuz. Te-ai temut că ea era îngropată acolo – fata pe care ai văzut-o ucisă.

Am încuviinţat.

— M-am temut că, dacă mă fura somnul, aveam să mă gândesc în continuare la ea, la invocarea ei, cum am păţit cu omul străzii. Nu-mi pot controla visele. Şi am socotit că aveam mari şanse ca ea să fi fost îngropată acolo, ca să nu mai fie găsită niciodată.

— Deci dacă o sculai din morţi şi apoi îi lăsam cadavrul acolo, ca să fie găsit, asta n-ar fi fost chiar atât de rău, nu?

— Poate… dacă aş fi ştiut că o pot învia din morţi în siguranţă şi că am s-o eliberez repede. Dar dacă… Dacă ea nu şi-ar fi săpat atunci drum să iasă afară şi eu nu mi-aş fi dat seama niciodată că am înviat-o şi…

Mi-am întors din nou ochii spre pădure.

— Îţi aduc şi ţie un scaun, zise el.

Am protestat că nu voiam să stau, dar el şi-a continuat drumul. Când s-a întors, a venit din partea cealaltă.

— Am dat ocol casei, zise el. Dacă a existat un cadavru pe proprietate, l-aş fi mirosit. E vânt bun în noaptea asta. Eşti în siguranţă.

— Dar nu… nu doar pentru oameni îmi fac eu griji.

În sfârşit, i-am povestit despre învierea liliecilor, în depozit.

— Pe ei nu i-am invocat, am zis. Nici măcar n-am ştiut că pot face asta şi cu animalele, că au şi ele un suflet, spirit, duh – mă rog. Dacă mă duc la culcare şi visez orice fel de invocare, trebuie să fie vreun animal mort pe undeva prin apropiere. L-aş putea învia din moarte şi habar să n-am. Să plec şi să-l las captiv în leşul lui pentru… Am tras adânc aer în piept. OK, o iau razna, ştiu.

— Ai un motiv pentru asta.

— Nu că aş face-o intenţionat, şi poate că asta ar trebui să conteze…

— Totuşi nu e ceva pe care ai vrea să-l faci.

Am dat din cap.

Luă o înghiţitură de cola, apoi puse dopul la loc, vârî sticla în buzunar şi se ridică:

— Hai să mergem.

— Unde?

— O să-l aud pe oricine s-ar apropia de proprietate. Deci nu e nevoie să stau aici fără să fac nimic. Am putea foarte bine să luăm pentru tine urma vreunor animale moarte.

M-am încruntat.

— Nu-i amuzant.

— Nici nu vreau să fiu amuzant, Chloe. Tu eşti îngrijorată pentru că nu înţelegi de ce se întâmplă aşa ceva, cum se întâmplă şi cum s-o opreşti. Putem face un experiment şi să găsim nişte răspunsuri. Se pare că niciunul dintre noi n-are altceva mai bun de făcut în următoarele două ore.

Treizeci şi nouă

Derek se lăsă pe vine lângă o creatură turtită ca un covor, care odinioară fugise prin pădure şi acum arăta de parcă fusese

călcată de un compresor.

Am împins-o uşor cu vârful piciorului:

— Eu mă gândeam la ceva mai…

— Cu mai multe părţi rămase din corp? întrebă el.

— Cu trăsături mai uşor de recunoscut, ca să ştiu ce invoc. Deşi, da, cu mai multe părţi rămase din corp m-ar ajuta mai mult.

— Asta a fost o cârtiţă. Cred că e şi un iepure pe aici, pe undeva.

— Poţi să adulmeci totul, nu-i aşa? Asta-i mişto.

Se uită la mine, cu o sprânceană ridicată.

— E mişto să fii în stare să descoperi hoiturile de animale?

— Păi, e… un talent unic.

— Unul care o să mă ducă departe în viaţă.

— Hei, cineva trebuie să găsească şi să debaraseze şi animalele ucise pe şosele. Pariez că se plăteşte bine.

— Nu destul de bine.

Se opri şi trase aer în piept, apoi mai făcu vreo câţiva paşi, se aplecă şi împunse cu degetul o bucată de blană de iepure.

— În mod hotărât aş vrea ceva cu mai multe părţi ale corpului, am spus eu. Cum ar fi un cap.

Pufni în râs:

— Este şi ăla probabil pe aici, pe undeva, dar presupun că vrei şi ca părţile corpului să fie ataşate. Făcu o pauză. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă…

— Întreabă-te cât vrei, pentru că ăla e un experiment pe care n-o să-l efectuez.

— O să găsim noi ceva.

Mai făcu vreo câţiva paşi, apoi se opri iarăşi, umerii încordându-i-se în timp ce studia pădurea.

M-am apropiat de el şi am şoptit:

— Derek?

Trecu încet cu privirea peste copacii din jur, apoi clătină din cap şi o porni din nou.

— Ce-a fost? am întrebat.

— Voci, dar erau departe. Probabil de la cei cu focul ăla de tabără.

În pofida desconsiderării faptului, încetinea la fiecare doi paşi ca să ciulească urechea.

— Eşti sigur că e în regulă? am întrebat.

— Da.

— Ar trebui să tac?

— Suntem în siguranţă.

După alţi câţiva paşi, mi-am dres glasul.

— Despre noaptea trecută, când am spus că n-am ştiut că era o problemă dacă aveam un cadavru prin preajmă… ei, bine, în mod evident s-a întâmplat după episodul cu liliecii, aşa că…

Am aşteptat să termine el fraza, însă el a continuat să meargă.

— Ştiam că era o problemă, am reluat eu. Ştiam că ar fi trebuit să spun. Numai că n-am vrut să… exagerez, cred. Când l-am înviat pe omul ăla, am vrut să mărturisesc despre lilieci, dar…

— Nu aveai nevoie să-ţi spun eu că ai făcut ceva stupid când deja o ştiai. Dădu la o parte din cale o creangă joasă. Da, trebuie să fii mai atentă. Toţi trebuie să fim. Dar n-ai nevoie ca eu să înrăutăţesc lucrurile făcându-ţi morală din pricina asta. Ştiu bine.

Se uită la mine o clipă, apoi nările îi fremătară şi îşi ridică faţa în vânt. Îmi făcu semn s-o cotim la stânga.

— Ştii, atunci când am spus că nu mi-am dat seama că eram pe cale să mă Preschimb… Am minţit. Cu mâncărimile, febra şi spasmele musculare, am ştiut că asta trebuia să însemne. Numai că… la fel ca şi tine, n-am vrut să exagerez şi să-l bag în sperieţi pe Simon. Mi-am închipuit c-o să mă pot descurca.

— Cu toţii trebuie să avem grijă. Mai ales acum, ştiind ce ne-au făcut…

Am lăsat ideea neterminată, simţind de-acum familiarul clocot al panicii în acea parte din mine care citea încontinuu, fără să se poată opri, acele cuvinte: Modificare genetică. Puteri incontrolabile. Cât de rău avea să fie, până unde avea să se ajungă, cum…?

— Chloe?

M-am ciocnit de braţul lui şi am văzut atunci că se oprise şi se uită în jos, la mine.

— O s-o rezolvăm noi, zise el, cu glas blând. O s-o scoatem la capăt.

Eu mi-am întors capul. Tremuram atât de tare, că-mi clănţăneau dinţii. Derek mă luă uşor de bărbie şi-mi roti faţa din nou spre el.

— E în regulă, zise el. Se uită în jos la mine, ţinându-mi în continuare bărbia în mână, cu faţa aplecată spre a mea. Apoi îşi lăsă mâna să cadă şi se întoarse cu un răguşit: E ceva acolo.

Peste câteva clipe, îl urmam. L-am găsit ghemuit lângă o pasăre moartă.

— Asta-i mai bine? întrebă.

M-am aplecat către ea. Leşul arăta atât de normal, încât ai fi zis că dormea şi atât. Conştiinţa mea putea suporta gândul întoarcerii temporare a spiritului în corpul păsării. Am dat să îngenunchez, dar apoi am sărit în spate.

— Nu e moartă.

— Ba e, sigur.

O împunse cu vârful piciorului.

— Ba nu, se miş…

Un vierme se târî de sub aripa păsării şi m-am tras înapoi împleticit.

— Am putea găsi una fără autostopişti?

Derek clătină din cap.

— Sau o să fie ca asta, cu viermi, sau mult prea descompusă pentru viermi. Se aplecă să se uite mai de aproape la ea. Sunt primul stadiu de larve de muscă, ceea ce înseamnă că pasărea n-a murit de mai mult de…

Obrajii i se roşiră, iar vocea îi coborî încă o octavă:

— Iar asta-i mai mult decât voiai să ştii, nu-i aşa?

— Aşa-i, ai făcut un proiect pentru un târg de ştiinţe cu subiectul ăsta, nu? Când îşi ridică ochii brusc, am spus: Mi-a povestit Simon, când m-am dus să văd ce-i cu cadavrul ăla din clădirea abandonată. A spus să nu-ţi pomenesc de asta, totuşi, pentru că n-ai reuşit să obţii decât locul al doilea.

Mormăi:

— Da. Nu spun că proiectul meu era cel mai bun, dar era mai mai bun decât al celui care a câştigat concursul, o tâmpenie despre ecocombustibil. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar nu asta am vrut să spun. Nu-i nimic rău u subiecte dintr-astea, dar băiatul ăla folosise doar ştiinţă de propagandă. A câştigat votul protecţiei mediului. Eu am câştigat premiul preferinţei publicului, totuşi.

— Pentru că, aparent, oamenii sunt mai interesaţi să afle despre chestiile moarte şi viermănoase decât de salvarea mediului.

Râse scurt.

— Cred că da.

— Întorcându-ne la chestia viermănoasă de faţă…cred că ar trebui să trec la treabă, încercând s-o fac moartă-vie.

Am îngenuncheat lângă ea.

— O să începem cu… se porni Derek, dar se opri când mi-am deschis ochii. Cu închisul gurii, nu? zise el. Voiam să fac nişte sugestii pentru un, hm, regim de testare, dar bănuiesc că poţi face tu asta.

— Cum n-am decât o vagă idee ce e ăla un regim de testare, o să mă scutesc de jena pentru slabele mele cunoştinţe şi o să-ţi las, cu graţie, partea aceasta ţie. Partea cu invocarea, totuşi…

— Taci şi treci la treabă. Se aşează turceşte. Ai spus că, atunci, cu liliecii, invocaseşi un spirit pe care nu-l puteai vedea. Prin urmare, a fost un fel de invocare generală. Ar trebui să începi prin a face una specifică. Asta ne va spune dacă învii şi un animal din apropiere atunci când încerci să scoli din morţi o persoană anume.

— Ştiu. O să încerc cu Liz.

Mi-am zis că, dacă am fi fost foarte ştiinţifici în experimentul ăsta, ar fi trebuit să folosim un soi de măsuri de control. Aveam să încep cu cel mai scăzut „nivel de putere” – spunând în minte doar: „Hei, Liz, eşti aici?” Am făcut aşa, apoi am verificat pasărea. Niciun răspuns

Mi-am imaginat-o pe Liz şi am chemat-o din nou. Nimic. Mi-am imaginat că o trag pe Liz prin bariera morţii. Nimic. M-am concentrat mai tare, încă focalizându-mă asupra imaginii ei. Am tot controlat pasărea şi m-am tot uitat – am tot sperat – după un semn de la Liz.

— Cât de tare ar trebui să încerc? am întrebat.

— Cât de tare poţi.

M-am gândit la ceea ce spusese semidemonul despre învierea zombilor dintr-un cimitir aflat la trei kilometri depărtare. Eram sigură că exagerase. Şi totuşi…

— Concentrează-te atât cât îţi e ţie bine, zise Derek când m-a văzut şovăind. Putem oricând să încercăm mai mult altă dată.

Am crescut puţin intensitatea. Apoi ceva mai mult închideam ochii, după ce controlasem din nou pasărea când Derek spuse:

— Stop.

Am deschis repede ochii. Aripa păsării zvâcnea. M-am ridicat

şi m-am apropiat de ea.

— S-ar putea să mişte doar de la viermi, zise el. Stai puţin.

Se ridică, luă o creangă şi o întindea către pasăre, când îşi înălţă brusc bărbia în vânt. Ochii i se îngustară, nările îi fremătară.

— Der…?

O pocnitură îndepărtată îmi tăie vorba. El plonjă, placându-mă ca la rugby. Am căzut. Ceva mi-a înţepat braţul sub umăr, chiar sub bandaj, apoi a şuierat pe lângă noi, în timp ce ne prăbuşeam. A muşcat pământul în spatele nostru cu o bufnitură, stârnind un gheizer de ţărână. Derek s-a ridicat iute de pe mine, dar a rămas deasupra mea ca scut… sau mai curând ca să se asigure că n-am să sar drept în picioare. Aruncă o privire peste umăr.

— Eşti bine? întrebă.

Când se întoarse către mine, nările îi fremătară din nou:

— Eşti rănită.

Trase de mâneca mea. Era o gaură clară printr-o cută de-a ei.

— Cred că au tras cu o săgeată, am zis eu. M-a şters în trecere. A aterizat dincolo…

Deja descoperise locul. Ceea ce scoase din pământ, totuşi, nu era o săgeată tranchilizantă.

Când Derek ridică glonţul, inima începu să-mi bată gata să-mi spargă pieptul. Am tras adânc o gură de aer şi nu m-am mai gândit la Grupul Edison.

Patruzeci

— Mai suntem pe proprietatea lui Andrew? am întrebat.

Încuviinţă din cap.

— Totuşi s-ar putea să fie vânători.

O altă înclinare a capului. Se îndepărtă de lângă mine şi cercetă pădurea. Totul era cufundat în linişte.

— Ia-o târâş în partea aia, şopti el, spre tufele mai dese. Eu o să mă duc mai aproape, s-arunc o privire…

Iarba înaltă de la picioarele noastre explodă. Derek se aruncă iar peste mine, şoptind:

— Stai jos!

De parcă aveam de ales, cu un tip de nouăzeci de kilograme

deasupra.

Un oribil cârâit răsună prin pădure şi, când ne-am uitat în jos, am văzut pasărea moartă, acum pe picioarele ei, bătând cu aripile pământul. Voi sublinia, cu o oarecare satisfacţie, că n-am fost singura care a tresărit speriată.

Derek s-a dat la o parte de pe mine.

— Eliberează…

— Ştiu.

M-am dus de-a buşilea în partea cealaltă a luminişului, destul de departe ca să nu-mi mai fac griji că pasărea ar putea încerca să sară pe mine.

— Auzi asta? strigă o voce printre ţipetele păsării.

În timp ce pasărea ţipa, m-am concentrat să-i eliberez spiritul, dar tot ce puteam gândi era Fă-o să tacă! Fă-o să tacă! O altă detunătură. Amândoi am lovit pământul. Un glonţ a trecut pe deasupra capetelor noastre, înfigându-se într-un trunchi de copac şi stârnind o ploaie de bucăţele de scoarţă.

Stăteam încă întinsă pe burtă, dar am închis ochii. Derek m-a apucat de braţ.

— Încerc, am zis. Dă-mi voie numai…

— Lasă asta. Hai!

Mă împinse înainte, se aplecă deasupra mea, mişcându-se rapid. În urma noastră, pasărea continua să ţipe, acoperind zgomotul retragerii noastre. Când s-a oprit, ne-am oprit şi noi. Puteam auzi ceva fojgăind prin desişul pădurii – pasărea sau urmăritorii noştri, n-aş fi putut spune. După un moment, pasărea se auzi din nou, ţipetele ei atingând un nivel al panicii care-mi făcu pielea ca de găină.

Am închis ochii, ca s-o eliberez.

— Nu încă, zise Derek.

Mă conduse mai departe, până am găsit un grup de tufe. Am izbutit să intrăm în mijlocul lor şi să ne adăpostim. Strigătele păsării s-au stins, dar o puteam auzi mişcându-se.

— Ce mama…?

Fusese vocea unui bărbat, întreruptă scurt de un Pfft pe care oricine urmăreşte filme cu crime îl recunoaşte drept zgomotul unei arme cu amortizor. Eram foarte sigură că nu se făceau amortizoare pentru arme de vânătoare… şi că vânătorii nu purtau pistoale.

Ţipetele păsării se auziră mai tare, iar înjurăturile omului la

fel. Încă vreo două focuri trase cu amortizorul, apoi o detunătură, ca şi când şi-ar fi încercat şi puşca. Ţipetele păsării se transformară într-un oribil gâlgâit

— Doamne, ce-i chestia aia? Practic i-am zburat capul şi e încă vie.

Un alt bărbat îi răspunse cu un râs gros:

— Păi, bănuiesc că e răspunsul la întrebarea noastră, nu-i aşa? Micuţa Saunders i-a găsit pe băieţii ăia.

M-am întors spre Derek, dar privirea lui era aţintită drept înainte, în direcţia vocii. Mi-am închis ochii şi m-am concentrat asupra păsării. După o clipă, sunetele acelea jalnice s-au oprit, în sfârşit.

Când se auzi un alt cârâit, mi-am închis repede ochii, sigură că asta însemna că nu-i eliberasem totuşi spiritul păsării. Dar era numai o staţie radio. Derek şi-a ciulit urechea să asculte. N-am putut prinde tot ce-a zis, numai atât cât să-mi confirme că oamenii aceştia erau într-adevăr o echipă de securitate de-a Grupului Edison.

Ne găsiseră. Şi nici măcar nu se mai osteneau cu săgeţi tranchilizante. De ce-ar fi făcut-o? Eram periculoşii subiecţi ai experimentului care evadaseră de două ori. Acum nu mai aveau nevoie de-o scuză pentru a face ceea ce ar fi fost bucuroşi să facă de la bun început: să abandoneze reabilitarea şi să ne „elimine” din experiment. Singura care poate se luptase ca să mă ţină în viaţă fusese mătuşa Lauren, o trădătoare. Era mai simplu să ne ucidă aici şi să ne îngroape cadavrele, departe de Buffalo.

— Simon! am şuierat eu. Trebuie să-l prevenim şi…

— Ştiu. Casa e în direcţia aia. O să facem un ocol.

— Dar nu putem să ne întoarcem la casă. Ăla e primul loc la care or să se ducă, dacă nu sunt deja acolo.

Ochii i se aţintiră departe şi-şi încleştă maxilarul.

— Cre-cred că trebuie să încercăm, nu? am zis eu. Bine, dacă avem grijă…

— Nu, ai dreptate, zise el. Mă duc eu. Tu aştepţi aici.

L-am apucat de spatele hainei pe când se furişa printre tufe.

— Nu poţi…

— Trebuie să-l previn pe Simon.

— Vin şi eu…

— Nu, tu stai aici. Dădu să se întoarcă, apoi se opri. Şi mai

bine, îndepărtează-te cât poţi. E un drum la mai puţin de un kilometru înspre nord, îmi arătă el. N-ai cum să-l ratezi. Se merge uşor până acolo. Simon şi cu mine obişnuiam să facem plimbarea asta tot timpul. Când dau eu semnalul, porneşte. Ajungi la drum şi ascunde-te. O să te găsesc eu acolo.

Şi a plecat. Aş fi vrut să protestez, dar ştiam că ar fi fost zadarnic – nimic nu l-ar fi putut împiedica să se întoarcă la casa lui Andrew pentru Simon. Şi avea dreptate să nu mă vrea pe lângă el. N-aş fi fost decât încă o persoană de apărat. Era mai bine să-i aştept semnalul lui.

Fluieratul asurzitor al lui Derek spintecă noaptea. Apoi fluieră încă o dată, şi a treia oară, şi am înţeles că asta voise să spună prin „a da semnalul", nu numai pentru mine, ci şi pentru Simon, încercând să-l trezească.

Era destul de tare cât să trezească pe toată lumea – şi să-i spună întregii echipe de securitate exact unde…

Gândul mi se împletici în minte. Atunci am început să-l înjur, făcându-l în toate chipurile cu putinţă, inclusiv în vreo câteva pe care nu-mi dădusem seama că le ştiu.

Ştiuse foarte bine că fluierăturile lui aveau să atragă atenţia întregii echipe a Grupului Edison. Tocmai de aceea le şi slobozise, în loc să facă altceva mai discret, cum ar fi să arunce cu pietricele în fereastra lui Simon. Le atrăsese atenţia asupra lui, dându-ne o şansă, lui Simon şi mie, s-o ştergem.

Aş fi vrut să ţip la el. Oamenii ăia aveau arme. Arme adevărate. Şi nu se temeau să le folosească. Dacă muşcau într-adevăr momeala lui…

O s-o scoată el la capăt. Ţi-a dat ţie o şansă să scapi. Acum, foloseşte-o. Mişcă-te!

Mi-am impus să ies din tufişuri şi să pornesc într-o alergare anevoioasă, ghemuită, alegându-mi calea prin zonele descoperite şi evitând desişurile zgomotoase.

Când am auzit paşi, m-am uitat în jur, să mă adăpostesc după ceva, dar, nezărind nimic, m-am aruncat la pământ.

Două siluete au trecut pe la nici cinci metri de mine. Amândouă erau îmbrăcate din cap până-n picioare în costume de camuflaj, ca ţintaşii de elită din armată. Până şi şepcile lor aveau plase mari care le acopereau faţa.

O staţie radio pârâi şi un glas se auzi din ea:

— Echipa Bravo?

Unul dintre cei doi – o femeie, după voce – răspunse.

Omul continuă:

— E aici. Veniţi dinspre est şi-o să înconjurăm…

O împuşcătură făcu să-mi sară inima în gât. Trosnetele desişului răsunară prin staţia radio.

— L-ai nimerit? întrebă femeia.

— Nu sunt sigur. Echipa Charlie a tras. Încheiaţi transmisia. Veniţi încoace.

Încă o împuşcătură. Alte trosnete îndepărtate. Sunt sigură că inima îmi bătea destul de tare ca s-o audă cei doi, însă ei şi-au văzut de drum, îndreptându-se spre zarva din depărtare. Îndreptându-se spre Derek.

Bravo, Charlie… Văzusem destule filme de război ca să ştiu că asta însemna că erau cel puţin trei perechi în acţiunea aceea. Şase agenţi de securitate înarmaţi. Destui cât să-l înconjoare pe Derek şi apoi…

Mergi mai departe. O să găsească el o cale de a ieşi din încercuire. Are superputeri, ai uitat?

Însă niciuna care să-l ajute împotriva a şase profesionişti antrenaţi. Niciuna care să oprească un glonţ.

Am aşteptat până când cei doi au dispărut, apoi am cercetat vârfurile copacilor. În ultimele câteva veri, la tabăra de dramaturgie, avuseserăm zile de concurs Supravieţuitorul. În majoritatea întrecerilor atletice, eu fusesem codaşă, dar existase una în care să fii mic păruse a fi un avantaj… la care se adăugase şi faptul că aveam câteva trofee vechi de la gimnastică pe raftul din camera mea.

Am dat fuga la cel mai apropiat copac cu ramuri joase, m-am apucat de una şi am încercat-o. Dacă Derek s-ar fi legănat pe ea, s-ar fi rupt şi l-ar fi trântit cu spinarea de pământ, dar eu am putut să mă urc şi pe următoarea, una mai solidă şi cu ramificaţii care nu-ţi lăsau decât foarte puţine motive de-a te plânge.

Am continuat să mă caţăr, până am fost convinsă că frunzişul proaspăt al coroanei mă ascundea vederii. Apoi mi-am căutat o poziţie mai sigură şi am fluierat – un ţiuit slab, ca de trestie, care l-ar fi făcut pe Derek să-şi dea ochii peste cap.

Ce te face să crezi că or să audă asta?

Am fluierat din nou.

Şi chiar dacă aud, de ce şi-ar bate capul cu tine? Ştiu unde se

află Derek. Or să rămână pe urmele lui.

Tropotul îndepărtat al bocancilor perechii ce trecuse pe lângă mine s-a oprit. Un murmur de voci. Apoi paşii s-au întors către copacul meu.

Acum ce-o să faci? Ar fi mai bine să ai un plan, altminteri…

Mi-am şuşuit vocea lăuntrică şi am scos un al treilea fluierat, mai slab, doar ca să fiu sigură că ei m-au auzit.

Staţia radio pârâi.

— Alfa? Aici Bravo. Credem că am auzit-o pe Saunders. Încearcă să-l contacteze pe Souza. L-aţi prins?

M-am încordat să aud răspunsul, dar n-am desluşit nimic.

— O să ne întoarcem acolo şi-o să ajutăm de îndată ce punem mâna pe ea.

Ceea ce însemna că nu-l prinseseră pe Derek.

Sau îl prinseseră, dar aveau nevoie de ajutor doar să-l ţină.

Radioul răsună din nou, o altă transmisie pe care n-am înţeles-o. Femeia încheie transmisia şi îi spuse partenerului ei:

— Vor să te întorci tu şi să-i ajuţi cu băiatul. Pot să mă descurc singură cu Saunders.

Ei, asta nu-mi ieşise prea bine, nu-i aşa?

Bărbatul plecă. Am stat nemişcată până când femeia a început să mă caute. A trecut pe lângă copacul meu pe la cel puţin cinci metri distanţă şi a continuat să meargă. Am aşteptat până când am fost sigură că n-avea de gând să se întoarcă din proprie iniţiativă, apoi am lovit cu piciorul în trunchiul copacului.

Ea se întoarse. Pentru o clipă, a stat pe loc, măturând desişurile cu fasciculul lanternei în cerc, în jurul ei. Mă pregăteam să lovesc din nou cu piciorul, în caz că se îndepărta, însă ea s-a îndreptat spre mine, mişcându-se încet, plimbându-şi raza lanternei pe pământ, oprindu-se la fiecare tufă sau snop de iarbă înaltă.

Când a trecut pe sub copacul meu, m-am ţinut mai strâns, lipindu-mă de creangă. Când am mişcat piciorul cu care lovisem, a şters trunchiul copacului şi o bucată mare de scoarţă a căzut la picioarele femeii.

A îndreptat imediat lumina asupra ei.

Te rog, nu. Te rog, te rog…

Raza lanternei s-a înălţat iute spre crengi.

Mi-am dat drumul în jos. Nu mă gândisem la prostia de a mă

lăsa să cad peste o femeie înarmată, de două ori cât mine. Doar îmi dădusem drumul şi mă rostogolisem de pe creangă, în timp ce vocea mea lăuntrică ţipa Ce faci? Ce faci?… într-un limbaj mult mai puţin cuviincios.

Am nimerit femeia. Amândouă ne-am prăbuşit, ea amortizându-mi căderea. Eu am sărit în picioare, ignorând chiţăiturile de protest din partea corpului meu zdruncinat. Mi-am scos imediat cuţitul şi…

Femeia zăcea la picioarele copacului, cu capul la câţiva centimetri de el. Avea un văl des atârnat de şapcă, dar prin el am putut vedea că ochii ei erau închişi, iar gura îi atârna moale, deschisă. Probabil se izbise de trunchiul copacului şi îşi pierduse cunoştinţa. Am rezistat dorinţei de-a verifica, i-am înşfăcat staţia radio şi m-am răsucit în loc, căutându-i arma. Nu era acolo. Nici puşcă, nici pistol… sau nu unul pe care să-l pot vedea eu. M-am uitat cu atenţie împrejur, să văd dacă-i scăpase din mână. Nimic.

Fie o luase partenerul ei, fie avea una ascunsă sub jachetă. Am stat un pic, voind să verific, dar m-am temut că am s-o trezesc. M-am mai uitat o dată, apoi am luat lanterna căzută şi-am fugit.

Patruzeci şi unu

Eram sigură că mă îndrept în direcţia pe care mi-o indicase Derek, astfel încât întreaga echipă de securitate ar fi trebuit să se afle în spatele meu. Dar după mai puţin de un minut, am auzit din nou tropot de bocanci. M-am lăsat în jos şi am acoperit staţia radio. Am dat volumul la minimum, chiar dacă fusese tăcută de când o luasem.

M-am târât la cel mai apropiat grup de tufe şi m-am întins cu burta la pământ. Paşii păreau să meargă paralel cu mine, nici apropiindu-se, nici depărtându-se.

— Explică-mi cum noi, un pluton întreg, am putut pierde patru adolescenţi în mai puţin de opt hectare de pădure, zise o voce de bărbat. Davidoff n-o să fie deloc încântat.

Un alt bărbat îi răspunse:

— Cu puţin noroc, n-o să afle niciodată. Mai avem încă o oră până la ziuă. E timp destul. Cât de departe pot ajunge?

Au continuat să meargă şi să vorbească, vocile lor şi zgomotul paşilor stingându-se încetul cu încetul. Când nu s-au mai auzit, am început să mă strecor dintre tufe, apoi m-am oprit. Dacă toţi patru eram afară, ar fi trebuit să-mi văd de drum şi să mă pun în siguranţă, sau să încerc să-i găsesc pe ceilalţi?

Hm, dacă te duci în locul acela sigur, unde Derek se aşteaptă să fii, nu va mai trebui să-ţi faci griji pentru ei. Or să vină ei la tine.

Şi dacă aveau nevoie de ajutorul meu?

S-a nimerit să dobori o femeie la pământ şi acuma brusc eşti Rambo?

Mă simţeam laşă să-mi scap pielea şi să mă pun la adăpost, dar vocea mea lăuntrică avea dreptate – dacă acolo se aştepta Derek să fiu, atunci ar fi mai bine să mă duc într-acolo şi să mă întâlnesc cu el.

Însă chiar mă simţeam puţin ca Rambo – cu cuţitul într-o mână, cu staţia radio în cealaltă, cu lanterna înfiptă în betelia jeanşilor – în timp ce mă furişam prin desişul pădurii.

Da, câtă vreme nu te împiedici şi te înjunghii singură cu propriul cuţit.

Am închis lama.

— Chloe? şopti o voce feminină.

M-am răsucit atât de repede, că mi-a alunecat piciorul pe pământul moale.

— Tori?

M-am uitat atent în noapte. Pădurea era aici atât de întunecată, încât nu puteam zări decât forme, care puteau fi la fel de bine copaci şi tufe sau oameni. Am dus mâna la lanternă, dar am renunţat şi am continuat să mă uit.

— Tori?

— Şşşt. Pe aici, scumpo.

Apelativul a făcut să mi se ridice părul de pe ceafa.

— Mătuşă Lauren?

— Şşşt. Vino după mine.

Am prins cu coada ochiului o siluetă. Era la fel de nedesluşită ca şi vocea şi tot ce puteam vedea era o bluză puţin mai luminoasă înaintea mea. Nu m-am mişcat. Suna ca mătuşa Lauren şi silueta era cam de mărimea ei, dar nu puteam fi sigură şi n-aveam de gând să alerg după ea ca un copil mic,

prea disperată ca să cred că alergam drept într-o cursă.

Mi-am scos lanterna şi-am aprins-o, dar ea se repezise printre copaci şi era imposibil să mai văd altceva decât conturul ei şi bluza. Apoi s-a uitat înapoi şi am zărit doar o clipă un profil, o fluturare de păr blond – o imagine neclară, dar îndeajuns pentru ca inima mea să poată spune ea e.

Îmi făcu semn să mă grăbesc, apoi coti la stânga, în adâncul pădurii. Am urmat-o, încă precaută, indiferent re spusese inima mea. Alergam pe lângă un grup de lufe, când o siluetă a ţâşnit spre mine. Mai înainte să mă pot răsuci, m-a prins şi o mână mi-a astupat gura, înăbuşindu-mi scurt ţipătul.

— Eu sunt, şopti Derek.

A încercat să mă tragă spre tufe, dar m-am opus.

— Mătuşa Lauren, am zis. Am văzut-o pe mătuşa lauren.

Îmi aruncă o privire de parcă sigur ar fi înţeles greşit.

— Mătuşa mea. E aici. E… l-am arătat direcţia în care se dusese. Mă ţineam după ea.

— Eu n-am văzut pe nimeni.

— Purta o bluză deschisă la culoare. A trecut în fugă pe lângă…

— Chloe, am fost chiar aici. Te-am văzut venind. N-a mai alergat nimeni…

Se opri scurt, dându-şi seama ce spusese. Dacă eu o văzusem şi el nu…

Inima mi s-a strâns dureros:

— Nu…

— A fost o iluzie optică, zise el repede. O vrajă ca să te prindă în capcană. Mai făcea şi tata dintr-astea şi… îşi şterse gura cu mâna, apoi spuse, mai ferm: Asta a fost.

Şi eu mă întrebasem acelaşi lucru, dar acum, auzindu-l din gura lui, când tocmai asta ar fi trebuit să-mi adâncească îndoielile, tot ce-am putut gândi a fost: o stafie. Văzusem stafia mătuşii Lauren. Pădurea s-a înceţoşat şi mâna lui pe braţul meu părea singurul lucru care mă mai ţinea în picioare.

— Chloe? A fost o vrajă. E întuneric. N-ai văzut bine.

Foarte adevărat. Absolut adevărat. Şi totuşi… Am gonit gândul şi m-am adunat, trăgându-mi braţul din strânsoarea lui. Când el şovăi să-mi dea drumul, cu mâna întinsă, gata să mă prindă dac-aş fi leşinat, am făcut un pas în lături.

— Sunt bine. Deci, care-i planul?

— O să aşteptăm aici…

Se auziră paşi. Am intrat între tufe şi ne-am ghemuit. Raza unei lanterne trecu peste copaci ca un reflector.

— Ştiu că sunteţi aici, copii, zise un bărbat. Am auzit voci. Derek şi cu mine am încremenit. Respiraţia lui reţinută şuieră la urechea mea. Cu spatele lipit de el, îi puteam simţi bătăile inimii. Raza lanternei continua să vină, sfâşiind întunericul. Trecu peste tufele noastre. Apoi se opri, veni înapoi şi ne lumină în plin feţele.

— OK, voi doi, ieşiţi de-acolo.

N-am putut vedea decât un chip acoperit de o plasă şi o siluetă în spatele strălucirii lanternei.

— Ieşiţi, zise el din nou.

Răsuflarea lui Derek îmi încălzi urechea:

— Când spun fugi, fugi. Apoi, cu glas tare: Lasă arma jos şi o să ieşim.

— Este jos.

Cu lumina bătându-ne în ochi şi cu omul ascuns în spatele ei, n-aveam cum să ne dăm seama dacă spunea adevărul.

El îşi ridică mâna liberă şi o flutură.

— Vedeţi, nicio armă. Acum, ieşiţi…

Omul pică în faţă, de parcă fusese lovit din spate. Lanterna se rostogoli pe pământ, raza ei descriind un arc prin aer. Derek ţâşni pe lângă mine şi îl încleştă pe om, când acesta dădea să se ridice. Simon ieşi din întuneric în spatele omului, cu mâinile ridicate pentru încă o vrajă de lovit în spinare.

— Fugiţi, zise Derek, ţinându-l pe omul care se zbătea.

Cum Simon şi cu mine şovăiam, Derek mârâi:

— Fugiţi!

Am şters-o, dar ne tot uitam în urmă. Am putut auzi zgomotele unei lupte, dar a fost una scurtă; nu ajunseserăm prea departe când Derek ne-a prins din urmă. Când am încetinit, el ne-a îmbrâncit pe amândoi în spate, spunându-ne să ne mişcăm. Razele lunii răzbătând printre copaci ne dădeau destulă lumină să vedem pe unde călcam.

— Tori? am şoptit către Simon.

— Ne-am despărţit. Ea…

Derek gesticulă să închidem gura. Am fugit până când am văzut licărul luminilor caselor printre copaci şi ne-am dat seama că ne apropiaserăm de drum. Am mai făcut vreo câţiva

paşi. Apoi Derek ne înghionti din nou, de data asta cu o lovitură puternică între omoplaţi care ne puse la pământ. El ateriză între noi. Când am încercat să ne ridicăm, ne împinse la loc.

Simon îşi ridică faţa mânjită de noroi şi-şi frecă falca:

— Îmi cam plac dinţii mei. Toţi.

Derek îl şuşui şi se răsuci cu burta la pământ, cu faţa în partea cealaltă. Am făcut şi noi la fel. L-am urmărit privirea, care cerceta pădurea, până când s-a oprit şi dintr-acolo am auzit paşi.

Derek se încordă, gata să ţâşnească în picioare, dar paşii erau încă la o bună distanţă de noi când se opriră. Un murmur le luă locul. Staţia radio din buzunarul meu ciripi. Am scos-o şi i-am dat mai încet volumul.

Simon se uită peste Derek şi mimă o întrebare: „Radio?”, apoi arătă către voci – mă întreba, aşadar, dacă era o staţie de-a lor.

Am încuviinţat din cap.

„Drăguţ”, mimă el şi mă felicită, ridicându-şi degetele mari, ceea ce mă făcu să roşesc. Derek se uită spre mine, dând din cap şi grohăi scurt, ceea ce am interpretat drept: Bună treabă… câtă vreme n-ai făcut vreo prostie ca să-l obţii.

— L-am găsit pe Alfa unu, zise o voce de bărbat, atât de încet că a trebuit să fac mari eforturi ca să-l aud.

Simon îi făcu semn lui Derek să dea volumul mai tare la staţie, dar Derek clătină din cap. Putea auzi foarte bine, nu era nevoie să riscăm.

— Unde e? răspunse o voce de femeie prin radio.

— E knock-out. Se pare că a făcut câteva runde cu tânărul vârcolac.

— Duceţi-l la loc sigur. Echipa Delta încă o mai are pe fata Enright, da?

Am aruncat o privire spre Derek, însă expresia lui nu se schimbă, rămânând concentrat să asculte.

— Delta doi o are. Nu eram sigur cât de bine o să funcţioneze ca momeală, aşa că l-am trimis pe Delta unu să-l aducă pe Carson din maşină.

Asta-i atrase atenţia lui Derek. Simon îmi mimă „Andrew”. Vocile se retraseră, dar o clipă mai târziu, femeia se auzi din nou prin radio, chemându-l pe Delta doi. Un bărbat răspunse.

— L-ai luat pe Carson? întrebă ea.

— Aproape am ajuns.

— Bine. Misiunea ta e să-l convingi să-i strige pe copiii ăia. O să-i atragă la el.

— N-o să vrea.

— Nu mă aştept să se ofere voluntar, se răsti femeia, dar ţinând cont că e în custodia noastră, o să facă ce-i spunem. Dacă refuză, împuşcă-l.

Capul lui Simon săltă brusc, cu ochii întunecaţi de îngrijorare. Derek îi făcu semn să stea liniştit, continuând să asculte.

Delta doi chemă din nou prin radio.

— Ăăă, a mutat cineva maşina?

— Ce?

— Maşina. Cu Carson… Nu e aici.

Discuţia aprinsă care urmă a fost destul de tare ca Derek să-şi lipească palmele peste radioreceptor, să-l înăbuşe mai mult. Au petrecut următoarele câteva minute asigurându-se că Delta doi ajunsese în locul care trebuia şi că niciunul dintre ei nu mutase maşina cu Andrew. Dar nu exista o explicaţie atât de simplă – ostaticul lor o ştersese… cu maşina lor cu tot.

— Deci Andrew e în siguranţă. Şi Tori? am întrebat eu, când radioul amuţi.

Pentru o clipă, Derek nu spuse nimic, ceea ce era mai bine decât mă aşteptasem – să se răstească: Şi Tori ce? Oricât de uşor îi fusese deunăzi să spună că nu-i păsa dacă Tori se arunca în faţa unei maşini în viteză, nu era chiar atât de simplu să stea cu mâinile în sân, ştiind că ea se afla în pericol de moarte.

— O să dau o raită, zise el. Dacă o găsesc, bine.

N-a spus şi restul, dar am înţeles. Dacă n-o găsesc, va trebui s-o abandonăm. Oricât de rău suna asta, era ceea ce trebuia să facem. Nu voiam ca Derek să se arunce în calea glonţului pentru Tori. Ăsta a fost un lucru oribil de recunoscut. N-o uram pe Tori – nici măcar nu-mi mai era nesuferită. Dar când s-a pus problema unei alegeri grele, la rece, de a risca o viaţă pentru a o salva pe a ei, n-am putut s-o fac. N-aş fi putut s-o risc nici pe a lui Derek, nici pe a lui Simon, nici pe a mea. Iar alegerea asta avea să-mi mustre cugetul foarte multă vreme.

— Ai grijă şi…

Celălalt sfat care mi-a urcat pe buze a fost „grăbeşte-te”, dar nu puteam fi atât de nemiloasă – chiar şi să-l gândesc a fost un

şoc pentru mine. Prin urmare, l-am înghiţit şi am repetat:

— Ai grijă.

Totuşi nu Derek plecă, ci noi. Ne-a făcut să ne urnim noi primii, ca el să rămână să ne păzească spatele. Când aveam să fim în siguranţă pe drumul spre şoseaua din spatele proprietăţii, avea să plece şi el după Tori.

Făcuserăm vreo douăzeci de paşi, când o siluetă apăru în calea noastră. Degetele lui Simon ţâşniră în sus.

— Simon, sunt… apucă omul să zică înainte de a sfârşi cu un uuh!, când îl lovi vraja şi-l răsturnă pe spate, la pământ.

— Andrew! strigă Simon şi alergă la el.

Omul se ridică, schiţând un zâmbet strâmb pe când se scutura.

— Observ că vraja ta de dat pe spate s-a îmbunătăţit.

Andrew nu era mai înalt ca Simon, dar era bine clădit, vânjos, cu o faţă latră şi nas coroiat. Părul său tuns scurt era cărunt, deşi nu părea să fie mai în vârstă ca tatăl meu, şi arăta ca un boxer profesionist retras. Nu cum m-aş fi aşteptat, judecând după căsuţa lui cochetă şi ordonată.

Când se uită la mine, zâmbetul îi pieri, cuta dintre sprâncene adâncindu-se, de parcă îi păream cunoscută, dar nu-şi putea da seama de unde să mă ia. Dădu să spună ceva, apoi îşi ridică iute capul.

— Vine cineva, zise el.

Simon aruncă o privire spre umbra care se apropia, mare, dar mişcându-se fără zgomot:

— E Derek.

— Nu, ăsta nu-i… începu Andrew.

Derek păşi în lumina dintre copaci. Andrew se uită în sus la el şi clipi des. Se holba la Derek de parcă încerca – şi nu reuşea – să-l regăsească pe băiatul pe care-l ştia.

Dincolo de surpriză, în ochii lui mai era ceva, mai aspru, o undă de îngrijorare, poate chiar frică, de parcă în clipa aceea nu-l vedea pe fiul prietenului său, ci pe un vârcolac mare şi puternic. Îşi mască teama, dar nu mai înainte de a i-o zări Derek, care-şi feri privirea într-o parte, împietrindu-şi umerii şi falca, de parcă ar fi spus că era în regulă, nu-i păsa. Dar eu ştiam că îi păsa.

— Ai… crescut.

Andrew se căzni să zâmbească, dar nu izbuti, iar asta, pentru

Derek, păru mai rău decât frica. Îşi întoarse complet privirea într-o parte, murmurând:

— Da.

Simon făcu semn către mine:

— Ea e…

— Dă-mi voie să ghicesc: fiica lui Diane Enright.

Am clătinat din cap:

— Chloe Saunders.

— Din pricina părului, zise Simon. Ea e blondă, dar a trebuit s-o vopsim pentru că…

— Mai târziu, zise Derek, apoi se uită la Andrew. Au prins-o pe fiica lui Enright. Pe Victoria.

Andrew se încruntă:

— Sunteţi siguri?

Simon luă radioul de la mine şi îl flutură:

— Chloe a luat ăsta de la ei. Am auzit că tu ai evadat şi că ei au prins-o pe Tori.

— Atunci mă duc s-o aduc. Voi trei, mergeţi la maşină!

Ne spuse unde o lăsase, apoi dădu să plece.

— Vin cu tine, zise Derek. O pot găsi pe Tori mai repede decât tine.

Andrew păru gata să protesteze, dar o privire spre Derek îl convinse că ar fi fost inutil, aşa că luă staţia radio de la mine şi ne trimise către locul sigur.

Patruzeci şi doi

Am găsit maşina – un SUV vechi – ascunsă după un şopron din apropiere. Uşa era deschisă. O piesă de metal fusese îndesată în aprindere, pentru a porni motorul fără cheie. Simon tocmai verifica asta, încercând să vadă dacă-l putea porni, când trei siluete apărură alergând din pădure: Derek, Andrew şi Tori.

Simon şi cu mine am deschis repede uşile din faţă şi ne-am suit pe bancheta din spate. Derek s-a aşezat pe scaunul mortului. Tori a venit lângă mine, în spate.

— Rapidă acţiune de salvare, zise Simon, când Andrew porni motorul.

— N-a fost nevoie de nicio salvare, zise Tori. Pot să am

singură grijă de mine.

Derek mormăi ceva despre aducerea-aminte a acestui amănunt, data viitoare când îşi risca viaţa s-o ajute.

Când Andrew puse maşina în mişcare, am întrebat-o pe Tori ce se întâmplase. Fusese luată prizonieră şi ţinută sub pază, în timp ce restul urmăritorilor continuau căutările. La început, avusese doi paznici, dar când lucrurile începuseră să meargă prost, o lăsaseră doar cu un singur gardian.

— Puţin mai încolo, o vrajă de legare dibace şi uite-aşa şi-au pierdut şi singurul prizonier rămas.

— Şi crezi că n-au luat în calcul vrăjile tale, zise Derek.

— Ei bine, m-au subestimat, zise ea.

Derek bombăni. Simon începu să întrebe ceva, dar Andrew ne ceru să tăcem, în timp ce o luă cu maşina peste un câmp denivelat. Păstră luminile stinse şi conduse încet.

Simon se foi lângă mine, căutând să se aşeze mai confortabil pe bancheta pe care ne înghesuiserăm noi trei. Mâna lui trecu uşor peste piciorul meu, apoi îmi găsi mâna şi o luă într-a lui. Când se întoarse şi-mi zâmbi, i-am zâmbit şi eu.

Mă aşteptasem să mi-o strângă, liniştitor, cum făcea el de obicei, şi-apoi să-mi dea drumul. În loc de asta, păru să-mi ia zâmbetul drept încurajare şi îşi împleti degetele printre ale mele, odihnindu-şi mâna pe coapsa mea. Oricât de obosită eram – mintea îmi vuia de întrebări, adrenalina încă îmi era pompată în sânge un mic fior trecu prin mine. O prostie, bănuiesc. Să fac mare caz de ţinutul de mână? Ca la clasa a cincea.

Eram sigură că pentru Simon nu era mare scofală. Deşi nu era primul băiat care mă ţinea de mână, să spunem doar că experienţa mea cu băieţii nu mersese mai departe de atât.

Fiorul se stinse repede, totuşi, când am ajuns la şosea şi Andrew aprinse farurile. Întrebă dacă toată lumea era bine şi atunci primul lucru care mi-a ieşit din gură a fost:

— A fost şi mătuşa mea, Lauren, cu dumneata?

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei în oglinda retrovizoare şi se încruntă.

— Lauren Fellows. Lucrează pentru…

— O cunosc pe mătuşa ta, Chloe, dar, nu, n-a fost acolo.

— Lui Chloe i s-a părut că a văzut-o, zise Derek.

Simon îşi întoarse faţa către mine:

— Ce?

— A-am văzut pe cineva. Vocea suna ca a ei şi arăta tot cam ca ea, din câte mi-am putut eu da seama, pe întuneric…

— Tu ai văzut-o? îl întrebă Simon pe Derek.

— Nu, el nu, am zis eu. Deşi ar fi trebuit, pentru că a trecut în fugă chiar pe lângă el.

— Ai văzut o stafie, zise Tori. Şi ai crezut că era mătuşa ta.

— Mai curând seamănă a vrajă, zise Derek. Au şi chestii din astea, nu-i aşa, Andrew?

— De bună seamă. Vrăji de încântare şi alte iluzii. Dacă n-ai văzut-o cum trebuie, a fost probabil intenţionat – oricine a făcut-o, n-a vrut să-i studiezi năluca prea de-aproape.

Asta avea o logică, însă tot nu puteam scăpa de sentimentul lăuntric că o văzusem pe ea. Nu pe mătuşa Lauren, ci pe stafia ei.

Simon se aplecă la urechea mea şi murmură asigurări liniştitoare, spunând că n-ar fi ucis-o ei pe mătuşa Lauren – era prea valoroasă.

— Ce-ţi face braţul? întrebă Derek, când eu n-am mai zis nimic multă vreme, pierdută în gândurile mele sumbre.

— L-ai scos copcile? întrebă Simon.

— Nu, zise Derek. A atins-o un glonţ.

— Un glonţ?

Andrew viră şi apăsă pe frână.

— Ai fost împuşcată?

— Nu, nu. E doar o zgârietură.

Andrew şovăi, dar l-am liniştit – şi pe Simon – că eram bine, iar Derek confirmă că glonţul doar îmi găurise bluza, zgâriindu-mă.

Andrew se întoarse din nou pe şosea.

— O să curăţăm rana când oprim. Nu pot să cred că au…

Clătină din cap.

— Hei, eu m-am julit în palmă, zise Tori. Mi s-a luat un strat de piele destul de serios.

— Trebuie să te uiţi şi la copcile lui Chloe, zise Derek către Andrew. S-a tăiat într-un geam, acum câteva zile. Au cusut-o ei, dar ar trebui să fie examinată rana.

Tori îşi flutură palma rănită:

— Interesează pe careva? Hm? Îşi dădu ochii peste cap: Bănuiesc că nu.

— Pare inflamată, am zis eu. Ar trebui să-i dăm cu nişte iod.

Ea îmi aruncă un zâmbet palid.

— Pot întotdeauna să contez pe tine, nu-i aşa? Cred că ştiu cine a trimis cavaleria înapoi să mă salveze.

— Dar ai spus că n-aveai nevoie să fii salvată, mai ştii? zise Simon.

— Intenţia contează.

— Nu te-am fi lăsat acolo, Victoria, zise Andrew şi întoarse capul spre ea. Tori, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

El îi zâmbi.

— Mă bucur să văd că tu şi cu Simon sunteţi împreună.

— Hei, nu, zise Simon. Nu suntem împreună.

Tori îi întări spusele, la fel de vehement.

— Nu, vreau să spun…

Prin oglindă, privirea lui Andrew trecu de la Simon la Tori.

— Voiam, ăăă, voiam să spun toţi patru. Mă bucur să vă văd împreună. Ăsta e unul dintre lucrurile cu care eu şi Kit am fost de acord: că grupul greşea când vă ţinea pe voi, subiecţii, separaţi.

— Deci şi dumneata ai lucrat pentru ei? am întrebat eu. Pentru Grupul Edison?

Simon încuviinţă din cap.

— Şi-a dat demisia cu puţin înainte de tata. Se uită la Andrew: De asta au ştiut unde să te găsească, nu-i aşa? Când am evadat noi, şi-au închipuit că vom veni aici, aşa că te-au luat ca să foloseşti drept momeală.

— Cam ăsta pare să fi fost planul lor. Şi, oricum, a fost o scuză bună să mă ridice, ceea ce voiau să facă de ani buni.

— Cum aşa? întrebă Tori.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Deocamdată, hai să găsim ceva de mâncare şi să-mi povestiţi şi mie ce s-a întâmplat.

Singurul local pe care l-am găsit deschis era un fast-food drive-thru, în oraşul următor. Mie nu-mi era foame, dar Simon a insistat să-mi ia un milkshake, din care am sorbit pe îndelete, în timp ce el îi explica lui Andrew ce se întâmplase cu noi – Sanatoriul Lyle, evadarea noastră, cum ne aliaserăm, experimentul, moartea lui Brady, a lui Liz şi a lui Amber…

— Rachelle e încă acolo, zise Simon, la sfârşit. Şi mătuşa lui Chloe, care evident că acum este ostatica lor, cum ai fost şi tu.

— Asta dacă nu… începu Tori.

Privirea piezişă a lui Simon o făcu să tacă.

— E în regulă, spuse el. Dar va trebui să le scoatem şi pe ele de acolo, şi pe tata. Mătuşa lui Chloe nu crede că a fost răpit de ei, dar trebuie să fi fost.

— Mă văd silit să fiu de acord, zise Andrew. Nimic din cercetările mele personale n-a sugerat altă explicaţie.

Derek se întoarse iute spre el:

— L-ai căutat?

— V-am căutat pe toţi.

A condus cam o oră şi am trecut numai printr-un singur oraş mai mare. Ne îndepărtam din ce în ce de New York City. În cele din urmă, Andrew coti pe o alee privată, chiar mai lungă şi mai sinuoasă decât a lui.

— Unde suntem? O casă sigură pentru supranaturali? întrebă Simon şi-mi dădu un ghiont. Precum una scoasă dintr-un film, hm?

— Ei bine, eu siguranţă a jucat rolul ăsta cândva, pentru supranaturalii care fugeau de Cabali.

— Cabali? întrebă Tori.

— O cu totul altă situaţie. Dar locul ăsta chiar serveşte mai mult ca hotel pentru membrii grupului nostru în vizită. A aparţinut unuia dintre primii noştri membri – o proprietate moştenită din moşi strămoşi, pe care el ne-a lăsat-o nouă prin testament, pentru cauză.

— Ce cauză? întrebă Tori.

— Monitorizarea şi, în final, dezmembrarea Grupului Edison. Încetini când aleea noroioasă deveni plină de hârtoape. Sau, cel puţin, ăsta a fost scopul nostru original. Am început ca o gaşcă din foşti angajaţi ai Grupului Edison, dezertori ca mine, îngrijoraţi pentru acţiunile lor. Nu doar proiectul Genesis II – e doar una dintre principalele noastre preocupări, dar Grupul Edison merge mai departe de atât. Treptat, ni s-au alăturat şi alţii, care au început să fie neliniştiţi nu doar de activităţile Grupului Edison, dar şi de cele ale Cabalilor şi ale altor organizaţii de supranaturali. Cu toate acestea, Grupul Edison a rămas principalul nostru obiectiv – să îi monitorizăm activităţile, să efectuăm mici acte de sabotaj.

— Sabotaj? făcu Simon. Mişto.

— Mici acte. Scopul nostru principal a fost de monitorizare,

spre dezgustul din ce în ce mai mare al câtorva dintre membrii noştri, inclusiv subsemnatul.

— A fost şi tata implicat? întrebă Simon.

Andrew clătină din cap.

— Presupun că ştiţi că tatăl vostru şi cu mine am avut…

— O neînţelegere.

— Da. Şi a fost despre grupul ăsta. Tatăl vostru a stat întotdeauna departe de el. Prea partizan, pentru el. El era gata să ajute, dar, altminteri, nu participa. Credea că ar atrage o inoportună atenţie asupra voastră, băieţi. Dar eu am fost presat de ceilalţi să-l cooptez. Ca tată a doi subiecţi din proiectul cel mai ambiţios – şi potenţial periculos – al Grupului Edison, el ar fi fost persoana perfectă pentru a ajuta să atragă alţi noi şi puternici membri din comunitatea supranaturalilor. Kit a fost furios. Toată strădania lui de a vă ţine ascunşi – iar acum eu îi ceream asta. Recunosc, am sprijinit ideea. Însă am subestimat pericolul pe care îl înfruntaţi voi din partea Grupului Edison. Acum îmi dau seama de asta. Viră într-o nouă curbă, încetinind şi mai mult, căci hârtoapele din drum deveniseră mai adânci. După ce tatăl vostru şi voi doi aţi dispărut şi am auzit zvonuri că Grupul Edison v-ar fi prins pe voi, băieţi, unii dintre ai noştri au început să susţină necesitatea unei luări de poziţie. Eram convinşi că voi – şi ceilalţi subiecţi – eraţi în primejdie. Alţii, cu mai multă influenţă, au insistat că grupul nu v-ar face vreun rău.

— Ei bine, s-au înşelat, zise Tori.

— Da, iar cu povestea voastră, o să fim înarmaţi cu dovada de care aveam nevoie ca să trecem la acţiune.

Am mai cotit o dată şi casa a apărut în vedere. Pentru o clipă, tot ce am putut face a fost să ne holbăm. Era ca desprinsă dintr-un roman gotic – un uriaş edificiu victorian, rătăcit în părţile astea, cu trei etaje, înconjurat de pădure. Dacă erau garguie, acolo sus, învăluite de întuneric, nu m-ar fi surprins.

— Mişto, zise Simon. Ei, uite ăsta e locul în care ar trebui să trăiască supranaturalii.

Andrew chicoti:

— Iar pentru următoarele câteva zile, chiar o s-o faceţi. Puteţi să vă instalaţi aici şi să vă odihniţi, în vreme ce noi vom schiţa un plan. Se uită înapoi spre noi, în timp ce parca. Dar nu vă faceţi prea comozi. Vreau să cer grupului să conducă o

spargere a porţilor la cartierul general al Grupului Edison, şi au trecut ani mulţi de când vreunul dintre noi nu a mai călcat pe-acolo. O să avem nevoie de ajutorul vostru.

Patruzeci şi trei

M-am dus la culcare şi am dormit. Nu eram sigură că voi putea, cu toată agitaţia rămasă de peste noapte, temerile mele pentru soarta mătuşii Lauren, îngrijorările mele în privinţa pădurii înconjurătoare, plină de leşuri de animale aşteptând să fie reînviate. Dar pentru prima oară în atâtea săptămâni, eram în siguranţă şi aceasta era toată încurajarea de care creierul şi trupul meu epuizate aveau nevoie pentru a ieşi din priză şi a mă binecuvânta cu un somn profund şi lipsit de vise.

Ştiam că nu acesta era sfârşitul. Şi că nu era pe termen lung. Nici măcar primul pas – să convingă restul grupului să se întoarcă – nu avea să fie atât de uşor pe cât spera Andrew. Şi nici atunci când avea să se sfârşească, nu va fi cu adevărat terminat. Nu pentru mine.

Mă schimbasem. Nu era vorba doar de modificarea genetică, ci eu eram altfel. Însuşi gândul de a mă întoarce la tata, la apartamentul nostru, la şcoală şi la prieteni îmi dădea ameţeli. Viaţa aceea se încheiase acum. Poate că aveam să mă întorc la ea, într-o bună zi, dar ar fi fost ca a înlocui un actor cu altcineva care ar fi avut o înfăţişare, o voce şi chiar şi un comportament diferit. N-aş mai fi fost aceeaşi persoană. Nici măcar nu eram sigură că aş fi putut juca rolul ăsta.

Vechea mea viaţă mi se părea ca un vis – un vis în cea mai mare parte plăcut, lipsit de evenimente. Acum mă trezisem din el şi îmi dădusem seama cine şi ce eram, cu bune şi cu rele. Nu exista nicio cale de a închide ochii şi a aluneca înapoi în acel fericit vis al normalului. Acesta era normalul meu acum.